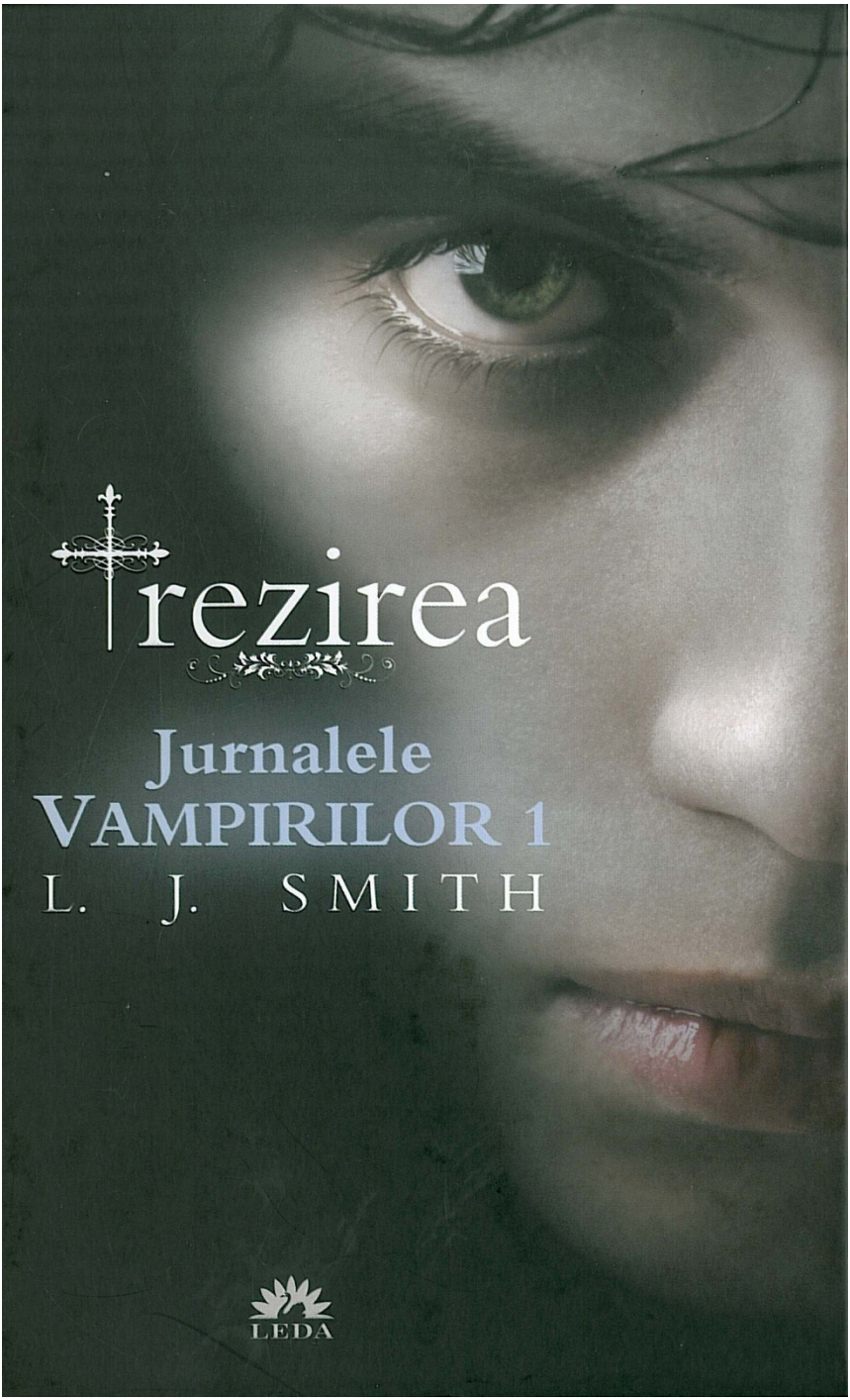
Trezirea
Jurnalele
VAMPIRILOR 1
L. J. SMITH
LEDA

Capitolul 1

4 septembrie

Dragă Jurnalule,

~~Azi o să se întâmple ceva îngrozitor.~~

Nu ştiu de ce am scris asta. E o nebunie. N-am nici un motiv să fiu prost dispusă, ba chiar am toate motivele să fiu fericită, dar...

Dar iată-mă aici, la 5.30 dimineaţa, trează şi speriată. Continui să-mi spun că m-a zăpăcit diferenţa de fus orar între Franţa şi State, dar asta nu explică de ce mă simt atât de speriată. Atât de pierdută.

Alaltăieri, când mătuşa Judith, Margaret şi cu mine veneam cu maşina de la aeroport, am avut un sentiment atât de ciudat. Când am intrat pe strada noastră, mi-am spus dintr-odată: „Mami şi tati ne aşteaptă acasă. Pun pariu că or să fie pe veranda din faţa casei sau în living, uitându-se pe fereastră. Cred că le-a fost atât de dor de mine."

Ştiu. Sună total aiurea.

Dar chiar şi când am văzut casa şi veranda goală, tot am crezut asta. Am urcat în fugă treptele şi am apăsat pe clanţă şi am bătut în uşă. Iar când mătuşa Judith a descuiat uşa, m-am năpustit înăuntru şi am rămas în hol ascultând, aşteptând s-o aud pe mami coborând scările sau pe tati strigând din living.

În acea clipă, mătuşa Judith a dat drumul unei valize pe podea, cu un zgomot asurzitor, chiar în spatele meu, a scos un oftat adânc şi a spus: „Suntem acasă." Şi Margaret a râs. Iar eu m-am simţit copleşită de cel mai îngrozitor sentiment pe care l-am avut vreodată. Niciodată nu m-am simţit atât de total şi de cumplit pierdută.

Acasă. Sunt acasă. De ce sună asta ca o minciună?

M-am născut aici, în Fell's Church. Întotdeauna am locuit în casa asta. Iar asta e tot vechea mea cameră, cu urmele de ars pe duşumea de când Caroline şi cu mine am încercat să fumăm pe furiş nişte ţigări în clasa a cincea şi aproape ne-am sufocat. Mă uit pe fereastră şi văd gutuiul mare în care s-au urcat Matt şi băieţii acum doi ani, apărând neinvitaţi la petrecerea în pijama de ziua mea. Ăsta e patul meu, scaunul meu, comoda mea.

Dar în clipa asta totul mi se pare ciudat, ca şi cum nu aici ar fi

locul meu. Eu sunt cea care nu are ce căuta aici. Şi cel mai rău e că simt că există un loc care e numai al meu, doar că nu-l pot găsi.

Ieri am fost prea obosită şi am ratat prima zi de şcoală. Meredith a luat orarul pentru mine, dar n-am avut chef să vorbesc cu ea la telefon. Mătuşa Judith le-a spus tuturor celor care au sunat că diferenţa de fus orar mă terminase şi că dormeam, dar la cină s-a tot uitat la mine cu o privire ciudată.

Dar azi trebuie să mă văd cu ceilalţi. Ar trebui să ne întâlnim cu toţii în parcare înainte de ore. De-asta sunt oare speriată? Mi-e frică de ei?

Elena Gilbert se opri din scris. Se uită la ultimul rând din jurnal, apoi clătină din cap, cu stiloul în aer deasupra caietului mic cu coperţi de catifea albastră. Apoi, cu un gest brusc, înălţă capul şi aruncă stiloul şi caietul în bovindou, unde ricoşară inofensiv şi aterizară pe bancheta cu perne de sub fereastră. Era total ridicol.

De când îi era ei, Elena Gilbert, frică să se vadă cu oamenii? De când îi era ei frică de ceva? Se ridică în picioare şi îşi băgă furioasă mâinile într-un chimono roşu de mătase. Nu aruncă nici o privire înspre oglinda veneţiană bogat ornamentată de deasupra comodei din lemn de cireş; ştia ce ar vedea. Elena Gilbert, blondă, subţire şi calmă, cea care impunea moda în liceul ei, elevă în ultimul an, fata pe care orice băiat o voia şi în locul căreia orice fată voia să fie. Care în această clipă avea pe faţă o încruntare neobişnuită şi buzele strânse.

O baie fierbinte şi nişte cafea, şi o să mă calmez, se gândi ea. Ritualul spălatului şi îmbrăcatului din fiecare dimineaţă era liniştitor, şi ea îl prelungi, scotocind printre noile haine cumpărate de la Paris. În cele din urmă alese un tricou roz pal şi o fustă pantalon foarte scurtă din in alb care o făceau să arate ca o îngheţată de zmeură. Tocmai bună de mâncat, îşi spuse, şi din oglindă o privi o fată cu un zâmbet tainic. Temerile ei de mai devreme dispăruseră, uitate.

— Elena! Unde eşti? O să întârzii la şcoală!

Vocea ajunse până la ea de la parter.

Elena îşi mai trecu o dată peria prin părul mătăsos şi şi-l prinse la spate cu o panglică roz aprins. Apoi îşi luă rucsacul şi coborî scările.

În bucătărie, Margaret, surioara ei de patru ani, mânca

cereale la masă, iar mătuşa Judith prăjea ceva pe plită. Mătuşa Judith era genul de femeie care părea întotdeauna vag agitată; avea o faţă îngustă şi plăcută, iar părul ei era deschis la culoare şi zburlit, strâns neglijent. Elena o sărută pe obraz.

— Bună dimineaţa la toată lumea. Îmi pare rău că n-am timp pentru micul dejun.

— Dar, Elena, nu poţi să pleci fără să mănânci ceva. Ai nevoie de proteine…

— O să iau o gogoaşă pe drum, înainte de şcoală, spuse veselă Elena.

O sărută pe Margaret în creştet, pe părul cânepiu, şi se întoarse către uşă.

— Dar, Elena…

— Şi o să mă duc probabil acasă la Meredith sau Bonnie după şcoală, aşa că nu mă aşteptaţi cu masa. Pa!

— Elena…

Elena era deja la uşa de la intrare. O închise în urma ei, întrerupând protestele mătuşii Judith, şi păşi pe veranda casei.

Şi se opri.

Toate sentimentele deprimante din acea dimineaţă o copleşiră din nou. Neliniştea, teama. Şi presimţirea că avea să se întâmple ceva îngrozitor.

Maple Street era pustie. Casele victoriene înalte păreau ciudate şi tăcute, ca şi cum ar fi fost toate goale pe dinăuntru, la fel ca nişte case de pe un platou de filmare părăsit. Păreau goale de oameni, dar pline de lucruri stranii care o urmăreau.

Asta era; cineva o urmărea. Cerul de deasupra nu era albastru, ci lăptos şi opac, asemenea unui castron uriaş răsturnat cu gura în jos. Aerul era înăbuşitor şi Elena era convinsă că nişte ochi erau aţintiţi asupra ei.

Zări ceva întunecat printre ramurile bătrânului gutui din faţa casei.

Era o cioară, stând la fel de nemişcată ca şi frunzele pătate cu galben din jurul ei. Ai ei erau ochii care o priveau.

Încercă să-şi spună că era ridicol, dar într-un fel *ştia.* Era cea mai mare cioară pe care o văzuse vreodată, grasă şi lucioasă, cu curcubeie strălucind în penele ei întunecate. Îi vedea limpede fiecare detaliu: ghearele negre lacome, ciocul ascuţit, ochiul negru care lucea.

Stătea complet nemişcată, încât putea foarte bine să fie o statuie de ceară a unei păsări. Dar în timp ce se uita la ea, Elena

simţi cum se înroşeşte, cum căldura o cuprinde în valuri, arzându-i obrajii şi gâtul. Căci cioara… o privea. O privea în felul în care o priveau băieţii atunci când purta costum de baie sau o bluză transparentă. Ca şi cum o dezbrăca din ochi.

Înainte să-şi dea seama ce face, îşi lăsă jos rucsacul şi ridică o piatră din drum.

— Pleacă de-aici, spuse, şi-şi auzi vocea tremurând de furie. Pleacă! Du-te de-aici!

Şi, rostind ultimul cuvânt, aruncă piatra.

Urmă o ploaie de frunze, însă cioara se înălţă spre cer neatinsă. Aripile ei erau uriaşe şi făceau zgomot cât pentru un stol întreg de ciori. Elena se ghemui, brusc panicată atunci când pasărea trecu chiar peste capul ei, iar pala de vânt stârnită de mişcarea aripilor îi ciufuli părul blond.

Dar cioara se înălţă din nou şi se roti în înalturi, o siluetă întunecată profilată pe cerul alb ca hârtia. Apoi, cu un croncănit răguşit, se îndepărtă în direcţia pădurii.

Elena se îndreptă încet de spate, apoi se uită în jur, stânjenită. Nu-i venea să creadă că tocmai făcuse aşa ceva. Dar acum că pasărea dispăruse, cerul părea la fel ca în fiecare zi. Un vânt uşor făcea frunzele să se mişte şi Elena trase aer adânc în piept. În josul străzii, o uşă se deschise şi mai mulţi copii ieşiră afară, râzând.

Le zâmbi, apoi respiră din nou, un val de uşurare străbătând-o asemenea căldurii soarelui. Cum a putut să fie atât de proastă? Era o zi frumoasă, care promitea multe lucruri frumoase, şi nimic rău nu avea să se întâmple.

Nimic rău nu avea să se întâmple – doar că ea o să întârzie la şcoală. Toată lumea o să stea s-o aştepte în parcare.

Dar poţi să le spui că te-ai oprit să arunci cu o piatră într-un tip care trăgea cu ochiul, îşi spuse şi aproape chicoti. Ei, *asta* le va da de gândit.

Fără să mai arunce o privire în spate la gutui, o porni cât putu de repede în josul străzii.

Cioara se năpusti prin frunzişul din vârful stejarului uriaş şi Stefan îşi înălţă automat capul. Când văzu că era doar o pasăre, se relaxă. Ochii îi coborâră la forma albă şi inertă pe care o ţinea în mâini, şi chipul i se crispă uşor a părere de rău. Nu avusese de gând să o omoare. Ar fi vânat ceva mai mare decât un iepure dacă ar fi ştiut cât de înfometat era. Dar, sigur, asta era chiar ceea ce îl speria: nu ştia niciodată cât de mare avea să-i fie

foamea sau ce ar trebui să facă pentru a şi-o satisface. Avea noroc că de data asta omorâse doar un iepure.

Rămase în picioare, lângă stejarii bătrâni, cu soarele filtrat printre frunze căzându-i pe părul ondulat. În jeanşi şi tricou, Stefan Salvatore arăta întocmai ca un elev obişnuit de liceu.

Dar nu era.

Venise să se hrănească în adâncul pădurii, acolo unde nimeni nu-l putea vedea. Acum îşi trecea cu grijă limba peste gingii şi buze, să se asigure că nu mai rămăsese nici un strop de sânge pe ele. Nu voia să rişte nimic.

Mascarada asta era şi aşa suficient de greu de dus până la capăt.

Pentru o clipă se întrebă, din nou, dacă n-ar trebui pur şi simplu să renunţe la tot. Poate că ar trebui să se întoarcă în Italia, înapoi în ascunzişul lui. Cum de se gândise că ar putea să trăiască din nou în lumină?

Dar se săturase de viata în umbră. Se săturase de întuneric şi de lucrurile care vieţuiau în el. Şi în primul rând se săturase să fie singur.

Nu ştia exact de ce alesese Fell’s Church, din Virginia. După standardele lui, era un oraş tânăr; cele mai vechi clădiri fuseseră ridicate cu doar un secol şi jumătate în urmă. Dar amintirile şi stafiile Războiului Civil încă mai dăinuiau acolo, la fel de reale ca supermarketurile şi magazinele cu fast-food.

Stefan aprecia respectul pentru trecut. Se gândi că poate ar ajunge să-i placă oamenii din Fell’s Church. Şi poate – *poate* – ar reuşi să-şi găsească un loc printre ei.

Desigur, niciodată n-o să fie acceptat cu totul. Gândul îi arcui buzele într-un zâmbet amar. Ştia prea bine că nu trebuia să spere asta. Nu va exista nicicând un loc căruia să-i aparţină pe de-a-ntregul, unde va putea să fie el însuşi.

Doar dacă alegea să trăiască printre umbre…

Îndepărtă iute gândul. Renunţase la întuneric; lăsase umbrele în urmă. Ştergea din viaţa lui toţi acei ani lungi şi o lua de la capăt, astăzi.

Stefan îşi dădu seama că încă mai ţinea în mâini iepurele. Îl aşeză cu grijă jos, pe un pat de frunze arămii de stejar. Departe, mult prea departe pentru a fi deslușite de o ureche omenească, recunoscu zgomotele făcute de un vulpoi.

Haide, vino încoace, frate vânător, îşi spuse el trist. *Micul dejun te-aşteaptă.*

Îşi aruncă pe un umăr jacheta şi atunci observă cioara care îl tulburase mai devreme. Era tot cocoţată în stejar şi părea să-l privească. Era ceva în neregulă cu ea.

Vru să trimită spre ea un gând iscoditor, pentru a o cerceta, dar se opri. Adu-ţi aminte de promisiunea făcută, îşi spuse. Nu foloseşti Puterile decât dacă este absolut necesar. Doar dacă nu ai altă soluţie.

Mişcându-se aproape neauzit printre frunzele moarte şi crenguţele uscate, se îndreptă către marginea pădurii. Acolo îşi lăsase maşina. Se uită o dată înapoi şi văzu că cioara părăsise copacul şi coborâse pe iepure.

Era ceva sinistru în felul în care îşi întindea aripile peste trupul alb fără viaţă, ceva sinistru şi triumfător. Stefan simţi cum i se pune un nod în gât şi vru să se întoarcă şi să alunge pasărea. Dar şi ea era la fel de îndreptăţită să mănânce ca şi vulpea, îşi spuse.

La fel ca şi el.

Dacă avea să vadă din nou pasărea, o să-i iscodească mintea, hotărî el. Dar acum îşi luă privirea de la cioară şi grăbi pasul prin pădure, hotărât. Nu voia să întârzie la liceul „Robert E. Lee”.

Capitolul 2

Elena fu înconjurată de ceilalţi din clipa în care păşi în parcarea liceului. Toată lumea era acolo, toată gaşca pe care nu o mai văzuse de la sfârşitul lui iunie, plus patru sau cinci pisălogi care sperau să câştige popularitate prin asocierea cu ei. Pe rând, Elena primi îmbrăţişările de bun venit ale membrilor grupului ei.

Caroline se înălţase cu cel puţin doi centimetri şi era mai suplă ca niciodată, tot mai asemănătoare cu un manechin din *Vogue.* O salută cu răceală pe Elena şi se dădu înapoi, cu ochii ei verzi îngustaţi ca ai unei pisici.

Bonnie nu crescuse deloc, şi capul ei buclat şi roşcat abia ajungea la bărbia Elenei când îşi aruncă braţele în jurul ei. *Stai puţin – bucle?* îşi spuse Elena. O împinse deoparte pe fata mai mică.

— Bonnie! Ce ţi-ai făcut la păr?

— Îţi place? Cred că mă face să par mai înaltă.

Bonnie îşi înfoie buclele deja înfoiate şi zâmbi, cu ochii ei

căprui scânteind de încântare, cu feţişoara ei în formă de inimă strălucind. Elena trecu mai departe.

— Meredith. Nu te-ai schimbat deloc.

Se îmbrăţişară cu drag. De Meredith îi fusese mai dor ca de oricine altcineva, se gândi Elena, uitându-se la fata înaltă. Meredith nu se farda niciodată, dar oricum, cu pielea ei măslinie perfectă şi genele lungi şi negre, nici nu avea nevoie. Acum, o studia pe Elena cu o sprânceană ridicată.

— Ei, părul tău e cu două nuanţe mai deschis de la soare… Dar unde e bronzul? Credeam că te distrezi pe Riviera franceză.

— Ştii doar că eu nu mă bronzez niciodată.

Elena îşi ridică mâinile pentru a le cerceta. Pielea era perfectă, precum porţelanul, dar la fel de albă şi de translucidă ca a lui Bonnie.

— Stai puţin, exclamă Bonnie, apucând o mână a Elenei, mi-am adus aminte de ceva. Ia ghiciţi ce am învăţat vara asta de la verişoara mea! Înainte ca vreunul dintre cei din jur să spună ceva, ea îi informă triumfătoare: Cititul în palmă! Se auziră câteva gemete, apoi câteva râsete.

— Rădeţi cât vreţi, spuse Bonnie, netulburată. Verişoara mea mi-a spus că sunt un medium bun. Ia să vedem…

Studie palma Elenei.

— Grăbeşte-te, altfel o să întârziem, spuse Elena, puţin nerăbdătoare.

— Bine, bine. Uite, asta e linia vieţii tale – sau e linia inimii?

Cineva din grup chicoti.

— Şşt, făcu Bonnie, pătrund în abis. Văd… văd…

Deodată, chipul lui Bonnie se albi, ca şi cum fata s-ar fi speriat brusc. Ochii ei căprui se făcură mari, dar acum nu mai părea să se uite la palma Elenei, ci *prin* ea – la ceva înfricoşător.

— O să cunoşti un străin înalt şi brunet, murmură Meredith din spatele ei, şi se auziră iar chicoteli.

— Brunet, da, şi străin… Dar nu înalt, spuse Bonnie cu o voce şoptită, îndepărtată. Deşi, continuă ea după o clipă, cu un aer nedumerit, *a fost* înalt odată. Ochii ei căprui, mari, se ridicară uimiţi către Elena. Dar asta e imposibil… nu? Dădu brusc drumul mâinii Elenei, aproape aruncând-o departe de ea. Nu vreau să mai văd nimic.

— În regulă, spectacolul s-a terminat. Haideţi să mergem, le spuse Elena celorlalţi, vag iritată.

Întotdeauna considerase că şmecheriile astea cu

mediumurile erau doar atât – nişte şmecherii. Şi atunci, de ce se simţea neliniştită? Doar pentru că în dimineaţa aceea se speriase atât de tare…

Fetele porniră către clădirea liceului, dar se opriră la auzul zgomotului unui motor bine ambalat.

— Ei, spuse Caroline, cu ochii mari. Asta da, maşină.

— Ăsta da, Porsche, o corectă sec Meredith.

Turbo-ul 911 negru şi lucios trecu torcând prin parcare, căutând un loc, mişcându-se la fel de lenevos ca o panteră care îşi pândeşte prada.

Când maşina se opri, portiera se deschise şi îl văzură pe şofer.

— Uau! făcu încet Caroline.

— Poţi s-o mai spui o dată, şopti Bonnie.

Din locul în care se afla, Elena putea vedea un trup subţire, musculos. Jeanşi decoloraţi, atât de mulaţi că probabil seara cu greu reuşea să-i tragă de pe el, un tricou la fel de mulat, şi o jachetă de piele cu un model neobişnuit. Avea părul ondulat – şi brunet.

Nu era însă înalt. O înălţime medie.

Elena expiră prelung.

— Cine e tipul ăla cu mască? spuse Meredith.

Remarca era foarte potrivită – ochelari negri de soare acopereau ochii băiatului, ascunzându-i faţa ca o mască.

— *Străinul* mascat, spuse cineva, şi toată lumea începu să vorbească în acelaşi timp.

— I-ai văzut jacheta? E italiană, din Roma.

— De unde ştii? Tu n-ai fost niciodată mai departe de Rome, New York.

— Hopa. Elena are din nou privirea aia. Privirea de vânătoare.

— Domnul Frumos-şi-Brunet-şi-Scund ar face bine să aibă grijă.

— Nu e scund; e perfect!

În toată acea pălăvrăgeală, se auzi limpede vocea lui Caroline:

— Ei, haide, Elena. Îl ai deja pe Mart. Ce mai vrei? Ce poţi să faci cu doi din ce nu poţi să faci cu unul?

— Acelaşi lucru – doar că durează mai mult, răspunse tărăgănat Meredith şi toată lumea izbucni în râs.

Băiatul îşi încuiase portiera şi se îndrepta acum spre şcoală. Elena porni după el cu un aer degajat, urmată de celelalte fete

într-un grup strâns. Pentru o clipă, simţi cum o cuprinde enervarea. Chiar nu se putea duce nicăieri fără un alai în picioarele ei? Dar Meredith îi prinse privirea şi ea zâmbi fără să vrea.

— *Noblesse oblige,* spuse încet Meredith.

— Ce?

— Dacă vrei să fii regina şcolii, trebuie să accepţi consecinţele.

Elena se încruntă la aceste cuvinte şi intră în clădirea liceului. În faţa lor se întindea un coridor lung, şi o siluetă în jeanşi şi jachetă de piele tocmai dispărea pe uşa secretariatului din faţă. Elena încetini paşii şi se opri în faţa biroului, uitându-se gânditoare la mesajele prinse pe avizierul de plută de lângă uşă. Secretariatul avea o fereastră mare, prin care se vedea perfect tot interiorul.

Celelalte fete se uitau fără jenă pe fereastră şi chicoteau.

— Drăguţă priveliţte din spate!

— Aia e cu siguranţă o jachetă Armani!

— Crezi că nu e din Virginia?

Elena asculta cu atenţie, încercând să prindă numele băiatului. Se părea că în secretariat lucrurile nu mergeau prea bine: doamna Clarke, secretara responsabilă cu admiterea noilor elevi, se uita la o listă şi clătina din cap. Băiatul rosti ceva şi doamna Clarke ridică mâinile într-un gest care spunea „Ce pot să spun?” Parcurse din nou lista, urmărind-o cu un deget, şi clătină iarăşi din cap, hotărât. Băiatul vru să plece, apoi se întoarse iar. Şi când doamna Clarke ridică privirea către el, expresia i se schimbă.

Ochelarii de soare ai băiatului erau acum în mâinile lui. Doamna Clarke părea surprinsă de ceva; Elena o văzu clipind de mai multe ori. Gura i se deschise şi se închise la loc, ca şi cum încerca să spună ceva.

Elena ar fi vrut să vadă mai mult decât doar ceafa băiatului. Doamna Clarke scotocea acum prin teancurile de hârtii cu un aer năucit. În cele din urmă găsi un formular oarecare şi scrise ceva pe el, apoi îl răsuci şi îl întinse spre băiat.

Băiatul scrise câteva cuvinte pe formular – îl semnă probabil – şi i-l dădu înapoi. Doamna Clarke se holbă la el pentru o clipă, apoi frunzări printr-un alt teanc de hârtii şi în cele din urmă îi întinse băiatului ceea ce părea a fi un orar. Ochii ei rămaseră aţintiţi asupra lui, în timp ce el îl luă, înclină capul în semn de

mulţumire şi se întoarse către uşă.

Elena nu mai putea de curiozitate acum. Ce se petrecuse înăuntru? Şi cum arăta chipul acestui necunoscut? Când ieşi însă din secretariat, avea din nou ochelarii pe nas. Elena se simţi dezamăgită.

Dar îi putu vedea restul feţei atunci când el se opri pentru o clipă în pragul uşii. Părul negru ondulat încadra nişte trăsături atât de fine încât păreau luate de pe o veche monedă romană sau de pe un medalion. Pomeţi înalţi, nas drept clasic… şi o gură care să nu te lase să dormi noaptea, îşi spuse Elena. Buza superioară era minunat dăltuită, sensibilă, foarte senzuală. Sporovăială fetelor în hol se oprise brusc.

Cele mai multe îşi întorceau acum privirile de la băiat, uitându-se în altă parte. Elena rămase lângă fereastră şi-şi mişcă uşor capul, scoţându-şi panglica ce-i ţinea părul şi lăsându-l să-i cadă liber pe umeri. Fără să se uite nici în stânga şi nici în dreapta, băiatul o porni în jos pe coridor. Când se îndepărtă suficient, un cor de suspine şi şoapte se ridică în urma lui.

Elena nu auzi nimic.

Trecuse pe lângă ea, îşi spuse, uluită. Pe lângă ea, fără să-i arunce nici o privire.

Vag, îşi dădu seama că suna clopoţelul. Meredith o scutura de braţ.

— Ce-i?

— Am zis, uite orarul. Avem trigonometrie la etaj acum. Haide!

Elena o lăsă pe Meredith să o tragă după ea pe coridor şi în sus pe scară, apoi într-o clasă. Se aşeză cu mişcări mecanice într-o bancă goală şi îşi fixă privirea pe profesoara aflată în faţa clasei, dar fără să o vadă de fapt. Şocul încă nu-i trecuse. Trecuse pe lângă ea. Fără să-i arunce o singură privire. Nici nu-şi mai amintea de când nu mai făcuse aşa ceva un băiat. Toţi se uitau, cel puţin. Unii fluierau. Unii se opreau să-i vorbească. Unii doar se holbau.

Şi Elenei îi plăcuse întotdeauna asta.

În fond, ce era mai important decât băieţii? Ei arătau cât de populară erai, cât de frumoasă erai. Şi puteau fi de folos în multe feluri. Uneori erau incitanţi, dar de obicei asta nu dura mult. Uneori erau nişte jigodii încă de la început.

Majoritatea băieţilor, reflectă Elena, erau ca nişte căţeluşi. Adorabili, dar de care te puteai uşor lipsi. Câţiva puteau fi mai

mult decât atât, puteau deveni nişte adevăraţi prieteni. Ca Matt.

Oh, Matt. Anul trecut sperase că el era cel pe care îl căuta, băiatul care putea să o facă să simtă... ei bine, ceva mai mult. Mai mult decât emoţia triumfului de a face o cucerire, mândria de a-ţi prezenta o nouă achiziţie celorlalte fete. Iar ea ajunsese să ţină foarte mult la Matt. Dar peste vară, când avusese timp să se gândească mai bine, îşi dăduse seama că ceea ce simţea pentru el era sentimentul pe care îl ai pentru un văr sau o soră.

Doamna Halpern împărţea cărţile de trigonometrie. Elena îşi luă cartea mecanic şi îşi scrise numele pe prima pagină, cufundată încă în gânduri.

Matt îi plăcea mai mult decât orice alt băiat pe care îl cunoştea. Şi de aceea va trebui să-i spună că totul se terminase între ei.

Nu ştiuse cum să i-o spună într-o scrisoare. Nu ştia cum să i-o spună acum. Nu se temea că Matt o să facă scandal; dar pur şi simplu n-o să înţeleagă. De fapt, adevărul era că nici ea nu înţelegea.

Era ca şi cum ea întotdeauna căuta... ceva. Doar că, în clipa în care era convinsă că găsise acel ceva, îşi dădea seama că nu era aşa. I se întâmplase asta nu numai cu Matt, ci şi cu oricare dintre băieţii cu care fusese împreună.

Şi apoi trebuia să o ia de la capăt. Din fericire, întotdeauna exista „material” disponibil. Nici un băiat nu reuşise să îi reziste, şi nici un băiat nu o ignorase vreodată. Până acum.

Până acum. Amintindu-şi de acel incident din coridor, Elena îşi încleştă degetele pe stilou. Tot nu-i venea să creadă că trecuse pe lângă ea aşa.

Clopoţelul sună şi toată lumea ieşi din clasă, dar Elena se opri în prag. Îşi muşcă buza, cercetând cu privirea valul de elevi care se revărsau de-a lungul coridorului. Apoi o zări pe una dintre fetele din parcare.

— Frances! Vino aici.

Frances veni imediat, cu faţa ei comună strălucind de încântare.

— Ascultă, Frances, mai ştii băiatul de azi dimineaţă?

— Cel cu Porsche şi... ăăă... bine dotat? Cum să-l uit?

— Ei bine, vreau orarul lui. Fă rost de el de la secretariat dacă poţi, sau chiar de la el dacă altfel nu se poate. Dar adu-mi-l!

Frances păru pentru o clipă surprinsă, apoi rânji şi încuviinţă din cap.

— OK, Elena, o să încerc. Ne vedem la prânz dacă pot să fac rost de el.

— Mersi, spuse Elena şi o urmări pe fată îndepărtându-se.

— Ştii, chiar eşti nebună, rosti vocea lui Meredith în urechea ei.

— La ce bun să fii regina şcolii dacă nu poţi să dai din când în când câte un ordin? răspunse calmă Elena. Acum unde mă duc?

— Ai Economie generală. Uite, ia-l tu, spuse Meredith şi îi întinse un orar. Eu trebuie să fug la chimie. Ne vedem mai târziu.

Economia generală şi restul dimineţii trecură ca prin vis. Elena sperase să-l mai zărească pe noul elev, dar el nu era în nici una din clasele ei. Dar Matt *era* într-una, şi Elena simţi o strângere de inimă când ochii lui albaştri îi întâlniră privirea cu un zâmbet.

Când clopoţelul care anunţa prânzul sună, Elena intră în cofetăria salutând din cap în dreapta şi-n stânga. Caroline era afară, rezemată cu un aer nonşalant de un perete, cu bărbia ridicată, spatele drept, şoldurile împinse în faţă. Cei doi băieţi cu care vorbea tăcură şi îşi dădură coate când Elena se apropie.

— Bună, le spuse scurt băieţilor, iar lui Caroline: Eşti gata să intri să mănânci?

Ochii verzi ai lui Caroline se îndreptară pentru o clipă spre Elena şi fata îşi dădu deoparte de pe faţă părul roşu-închis, strălucitor.

— Cum, la *masa regală?* spuse ea.

Elena se uită la ea surprinsă. Ea şi Caroline se cunoşteau din grădiniţă şi întotdeauna fuseseră într-o competiţie prietenească. Dar în ultimul timp ceva se întâmplase cu Caroline. Începuse să ia rivalitatea din ce în ce mai în serios. Iar acum Elena era uimită de persiflarea evidentă din răspunsul prietenei ei.

— Păi, nu prea pari să aparţii plebei, spuse ea pe un ton vesel.

— Oh, ai atâta dreptate cu asta, spuse Caroline, întorcându-se pentru a o privi pe Elena în faţă.

Ochii ei verzi, ca de pisică, erau îngustaţi şi căpătaseră o tentă fumurie, iar Elena fu şocată de ostilitatea pe care o citi în ei. Cei doi băieţi zâmbiră stânjeniţi şi se îndepărtară încet.

Caroline nu păru să observe.

— O mulţime de lucruri s-au schimbat cât ai fost tu plecată în vara asta, Elena, continuă ea. Şi poate că timpul tău pe tron se încheie.

Elena se înroşise, o simţea. Se străduia să-şi păstreze vocea calmă.

— Poate, spuse ea. Dar, în locul tău, încă nu mi-aş cumpăra un sceptru, Caroline.

Se întoarse şi intră în sala de mese, uşurată să le vadă pe Meredith şi Bonnie, şi pe Frances lângă ele. Îşi alese mâncarea şi se duse la fete, simţind cum roşeaţa îi dispare din obraji. Nu voia să o lase pe Caroline să o supere; n-o să se mai gândească deloc la ea.

— Am făcut rost de orarul lui, spuse Frances, fluturând o bucată de hârtie în timp ce Elena se aşeza la masă.

— Iar eu am câteva veşti bune, spuse Bonnie, plină de importanţă. Elena, ia ascultă aici. E la clasa mea de biologie, şi am stat chiar lângă el. Îl cheamă Stefan, Stefan Salvatore, şi e din Italia, şi stă la bătrâna doamnă Flowers, la marginea oraşului. Bonnie oftă. E *atât* de romantic! Caroline şi-a scăpat cărţile şi el i le-a ridicat.

Elena se strâmbă.

— Ce neîndemânatică e Caroline. Ce altceva s-a mai întâmplat?

— Păi, asta-i tot. De fapt, nici n-a vorbit cu ea. E foaaaarte misterios, ştii. Doamna Endicott, profa' mea de biologie, a încercat să-l convingă să-şi scoată ochelarii, dar n-a vrut. A zis că are o problemă medicală.

— Ce fel de problemă?

— Habar n-am. Poate e în fază terminală şi zilele îi sunt numărate. N-ar fi asta romantic?

— Oh, *foarte,* spuse Meredith.

Elena se uita peste hârtia lui Frances, muşcându-şi buza.

— E în al şaptelea meu curs, Istoria europeană. Mai vine cineva la cursul ăsta?

— Eu, spuse Bonnie. Şi cred că şi Caroline. Oh, şi poate şi Matt; a zis ceva ieri despre norocul lui de a-l avea profesor pe domnul Tanner.

Minunat, îşi spuse Elena, înfigându-şi furculiţa in piure. Se părea că al şaptelea curs avea să fie extrem de interesant.

Stefan se bucura că orele aproape se terminaseră. Voia să iasă din coridoarele şi sălile astea de clasă aglomerate, măcar pentru câteva minute.

Atât de multe minţi. Apăsarea atâtor modele de gândire,

atâtea voci mintale care îl înconjurau, toate îl făceau să se simtă ameţit. De mulţi ani nu mai fusese în mijlocul unei asemenea mulţimi.

Şi dintre toate, o anumită minte ieşea în evidenţă. Fusese printre cele care îl urmăriseră în coridorul principal al şcolii. Nu ştia cum arată, dar personalitatea ei era puternică. Era convins că ar recunoaşte-o dacă ar vedea-o din nou.

Cel puţin supravieţuise deocamdată primei zile ale mascaradei. Folosise Puterile doar de două ori, şi foarte puţin. Dar era obosit şi, recunoscu plin de părere de rău, flămând. Iepurele nu fusese suficient.

Avea să-şi facă griji pentru asta mai târziu. Găsi ultima sală de clasă şi luă loc. Şi imediat simţi din nou prezenţa acelei minţi speciale.

Lucea la marginea conştiinţei lui, o lumină aurie, dulce şi totuşi vibrantă. Şi, pentru prima oară, putea localiza fata de la care venea. Stătea aşezată chiar în faţa lui.

În aceeaşi clipă în care gândi asta, ea se întoarse şi el îi văzu faţa. Cu greu se abţinu să nu ţipe, şocat.

Katherine! Dar, desigur, nu era posibil. Katherine era moartă; şi el o ştia cel mai bine.

Şi totuşi, asemănarea era tulburătoare. Părul acela blond pal, atât de deschis la culoare încât aproape părea să sclipească. Pielea albă ca laptele, care întotdeauna îl făcuse să se gândească la lebede, sau la alabastru, cu o uşoară urmă de roşeaţă pe pomeţi. Şi ochii... Ochii lui Katherine avuseseră o culoare cum el nu mai văzuse niciodată până acum: mai întunecată decât azuriul cerului, la fel de intensă ca şi pietrele de lapislazuli din banda ei de păr. Fata asta avea aceiaşi ochi.

Şi erau aţintiţi asupra lui, în vreme ce ea zâmbea.

Îşi luă repede privirea de la acel zâmbet. Mai mult decât orice, nu voia să se gândească la Katherine. Nu voia să se uite la fata care îi aducea aminte de ea, şi nu voia să-i mai simtă prezenţa. Rămase cu ochii la bancă, blocându-şi mintea cât putu de tare. Şi în cele din urmă, încet, fata se întoarse din nou cu spatele la el.

Se simţea jignită. Chiar şi prin blocajele minţii, el simţea asta. Dar nu-i păsa. De fapt, chiar se bucura, şi spera că aşa o să stea departe de el. În afară de asta, nu avea nici un sentiment pentru ea.

Continuă să şi-o repete în gând, pe când stătea aşezat în

bancă, fără să audă vocea monotonă şi bâzâită a profesorului. Dar ajungea până la el un parfum uşor – violete, îşi spuse. Iar gâtul ei alb şi delicat era aplecat deasupra cărţii, şi părul blond îi cădea de-o parte şi de alta a lui.

Cu furie şi frustrare, recunoscu acea senzaţie cunoscută în dinţi – mai degrabă o zvâcnire sau o furnicătură decât o durere. Era foame, un *anumit* fel de foame. Şi nu una pe care avea să şi-o potolească prea curând.

Profesorul măsura încăperea în lung şi-n lat ca un dihor, punând întrebări, şi Stefan îşi concentră în mod deliberat atenţia asupra lui. La început fu nedumerit, căci deşi nici unul dintre elevi nu ştia răspunsurile, întrebările continuau să vină. Apoi înţelese că acesta era scopul omului. Să-i facă de râs pe elevi pentru ceea ce nu ştiau.

Acum îşi găsise o altă victimă, o fată micuţă cu o mulţime de bucle roşu-închis şi o feţişoară în formă de inimă. Stefan privi scârbit cum profesorul o hărţuia cu întrebări. Fata avea un aer jalnic când profesorul se întoarse cu spatele la ea pentru a se adresa clasei:

— Înţelegeţi acum ce vreau să spun? Credeţi că sunteţi grozavi; sunteţi în ultimul an, aproape absolvenţi. Ei bine, o să vă spun că unii dintre voi nu sunteţi gata nici măcar grădiniţa s-o absolviţi. Ca ea! Arătă cu mâna către fata cu păr roşcat. Habar n-are de Revoluţia franceză. Crede că Maria Antoaneta a fost o divă a filmului mut!

Elevii din jurul lui Stefan se foiau stânjeniţi. Simţea resentimentele din mintea lor, şi umilinţa. Şi teama. Cu toţii se temeau de omuleţul acesta slab, cu ochi de nevăstuică, până şi băieţii solizi care erau mai înalţi decât el.

— Bun, hai să încercăm cu o altă perioadă. Profesorul se întoarse din nou către fata pe care o interoga, în timpul Renaşterii… Se întrerupse. Ştii ce e Renaşterea, nu? Perioada dintre secolele al treisprezecelea şi al şaptesprezecelea, în care Europa a redescoperit marile idei ale Greciei şi Romei antice. Perioada care a dat lumii mulţi dintre cei mai mari artişti şi gânditori ai Europei.

Fata încuviinţă din cap cu un aer confuz şi profesorul continuă:

— În timpul Renaşterii, ce făceau la şcoală elevii de vârsta ta? Ei? Ai vreo idee? Poţi să ghiceşti?

Fata înghiţi nodul din gât, apoi, cu o umbră de zâmbet,

spuse:

— Jucau fotbal?

Auzind râsetele clasei, faţa profesorului se întunecă.

— Nici gând! rosti el tăios şi clasa se linişti. Crezi că asta e o glumă? Ei bine, în acel timp, elevii de vârsta ta cunoşteau deja foarte bine mai multe limbi străine. Stăpâneau logica, matematica, astronomia, filosofia şi gramatica. Erau gata să meargă mai departe la o universitate, în care fiecare curs era predat în latină. Fotbalul era chiar ultimul lucru…

— Scuzaţi-mă.

Vocea calmă îl opri pe profesor în mijlocul discursului. Toată lumea se întoarse să îl privească pe Stefan.

— Ce? Ce-ai spus?

— Am spus: scuzaţi-mă, repetă Stefan, scoţându-şi ochelarii şi ridicându-se în picioare. Dar vă înşelaţi. Elevii din Renaştere erau încurajaţi să participe la jocuri sportive. Erau învăţaţi că o minte sănătoasă are nevoie şi de un corp sănătos. Şi cu siguranţă jucau sporturi de echipă, precum crichet, tenis – şi chiar şi fotbal. Se întoarse către fata cu păr roşcat şi îi zâmbi, şi ea îi răspunse cu un zâmbet plin de recunoştinţă. Apoi Stefan adăugă către profesor: Dar cele mai importante lucruri pe care le învăţau erau bunele maniere şi politeţea. Sunt sigur că manualul vă va spune asta.

Elevii rânjeau. Profesorul se înroşise la faţă şi începu să se bâlbâie furios. Dar Stefan continuă să-l privească în ochi, şi după un alt minut profesorul fu cel care se uită în altă parte.

Se auzi clopoţelul.

Stefan îşi puse repede ochelarii şi îşi strânse cărţile. Deja atrăsese mai multă atenţie asupra lui decât trebuia, şi nu voia să fie obligat să o privească din nou pe fata blondă. Şi, pe urmă, trebuia să iasă repede de aici: simţea deja în vene acea arsură familiară.

Când ajunse la uşă, cineva strigă:

— Hei! Chiar jucau fotbal pe atunci?

Nu rezistă şi aruncă un zâmbet larg peste umăr:

— Oh, da. Uneori cu capetele retezate ale prizonierilor de război.

Elena îl urmări plecând. Îi întorsese spatele în mod deliberat. O umilise dinadins, şi asta în faţa lui Caroline, care pândea asemenea unui şoim. Simţi cum lacrimile îi ard în ochi, dar în acea clipă un singur gând o stăpânea.

Va pune mâna pe el, chiar dacă asta avea să o omoare. Chiar dacă asta îi omora pe amândoi, va fi al ei.

Capitolul 3

Primele licăriri ale zorilor vârstau cerul întunecat al nopţii cu roz şi verde pal. Stefan privea de la fereastra camerei sale din pensiune. Închiriase această cameră pentru trapa din tavan, o trapă care se deschidea pe o platformă de pe acoperiş. Acum uşa aceea era deschisă şi un vânt rece sufla pe scara de sub ea. Stefan era îmbrăcat, dar nu pentru că se trezise devreme, ci pentru că nici nu se culcase.

Tocmai se întorsese din pădure, şi pe o latură a ghetei mai avea lipite câteva bucăţele de frunză umedă. Le îndepărtă cu grijă. Auzise comentariile elevilor cu o zi în urmă şi ştia că îi priviseră lung hainele – întotdeauna se îmbrăca foarte bine –, nu doar din vanitate, ci pentru că aşa se cuvenea. Preceptorul lui îi spusese adeseori: *Un aristocrat trebuie să se îmbrace pe măsura poziţiei sale. Dacă nu o face, înseamnă că îşi arată dispreţul pentru ceilalţi.* Toată lumea are un loc în lume, iar locul lui fusese odată în rândul nobilimii. Odată.

De ce se mai gândea la lucrurile astea? Sigur, ar fi trebuit să-şi dea seama că dacă juca rolul unui elev, asta avea să-i aducă aminte de vremea când fusese cu adevărat elev. Acum amintirile îl copleşeau, intens, cu repeziciune, ca şi cum frunzărea paginile unui jurnal şi privirea lui prindea, ici şi colo, câte un paragraf. Una în special îi apăru vie: chipul tatălui său când Damon anunţase că renunţa la universitate. N-o să uite niciodată acel moment. Nu-l mai văzuse nicicând atât de furios pe tatăl său…

„Cum adică nu te mai duci?”

Giuseppe era un om drept, dar se aprindea uşor, şi fiul său mai mare îi stârnea întotdeauna latura violentă.

Fiul acela îşi ştergea acum buzele cu o batistă de mătase de culoarea şofranului.

„Credeam că până şi tu ai putea înţelege o propoziţie atât de simplă, tată”, spuse el. „Vrei să ţi-o repet în latină?”

„Damon…”, începu Stefan crispat, îngrozit de această lipsă de respect.

Dar tatăl îl întrerupse.

„Ceea ce-mi spui tu acum e că eu, Giuseppe, conte di Salvatori, va trebui să dau ochii cu prietenii mei ştiind că fiul meu e un *scioparto?* Un iresponsabil? Un trândav care nu îşi aduce contribuţia folositoare la bunăstarea Florenţei?”

Servitorii se retrăgeau încet în faţa furiei crescânde a lui Giuseppe.

Damon nici nu clipi.

„Aşa se pare. Asta dacă îi poţi numi prieteni pe toţi cei care îţi cântă osanale în speranţa că le vei împrumuta bani.”

„Sporco parassita!” strigă Giuseppe, ridicându-se din scaun. „Nu ajunge că atunci când eşti la şcoală îţi iroseşti timpul şi banii? Oh, da, ştiu totul despre jocurile de noroc, despre beţii şi femei. Şi ştiu că dacă n-ar fi fost secretarul tău şi preceptorii tăi, ai fi ratat fiecare curs. Dar acum vrei să mă faci cu totul de ruşine. Şi de ce? De ce?” Mâna lui mare se ridică brusc şi îl apucă pe Damon de bărbie. „Ca să te poţi întoarce la partidele tale de vânătoare cu şoimi şi copoi?”

Stefan trebuia să recunoască: Damon nici măcar nu tresări. Rămase nemişcat în strânsoarea tatălui său, un aristocrat din cap până-n picioare, de la bereta de o simplitate elegantă de pe capul său până la pelerina tivită cu hermină şi pantofii din piele moale.

Buza superioară îi era arcuită cu o aroganţă deplină.

De data asta ai mers prea departe, îşi spuse Stefan, privindu-i pe cei doi bărbaţi care se înfruntau din priviri. De data asta nici măcar tu n-ai să fii în stare să ieşi cu faţa curată dintr-o asemenea treabă folosindu-ţi farmecul.

Dar chiar atunci se auzi un pas uşor în pragul camerei de lucru. Stefan se întoarse şi fu orbit de ochii de lapislazuli, mărginiţi de gene dese. Era Katherine. Tatăl ei, baronul von Swartzschild, o adusese din tărâmurile reci ale prinţilor germani în ţinutul rural al Italiei, sperând că asta o va ajuta să îşi revină după o lungă boală. Şi din ziua în care sosise Katherine, totul se schimbase pentru Stefan.

„Îmi cer iertare. N-am vrut să deranjez.” Vocea ei era dulce şi limpede. Făcu o mişcare uşoară înapoi către uşă, ca şi cum ar fi vrut să plece.

„Nu, nu pleca. Rămâi”, spuse repede Stefan.

Voia să spună mai multe, să o ia de mână – dar nu îndrăznea. Nu în prezenţa tatălui său. Tot ce putea să facă era să privească lung în acei ochi albaştri ca nişte geme, ce erau ridicaţi către el.

„Da, rămâi”, spuse Giuseppe, şi Stefan văzu că expresia furioasă a tatălui său se calmase şi el îi dăduse drumul lui Damon. Făcu un pas înainte, îndreptându-şi faldurile grele ale robei sale lungi, garnisită cu blană.

„Tatăl tău ar trebui să se întoarcă astăzi de la treburile lui din oraş şi va fi încântat să te vadă. Dar obrajii tăi sunt palizi, micuţă Katherine. Sper că nu eşti iarăşi bolnavă?”

„Ştiţi că întotdeauna sunt palidă, domnule. Nu folosesc dresuri precum îndrăzneţele voastre fete italiene.”

„N-ai nevoie de ele”, spuse Stefan înainte să se poată opri, şi Katherine îi zâmbi. Era atât de frumoasă. Stefan simţi o durere în piept.

Tatăl lui continuă:

„Şi te văd prea puţin în timpul zilei. Atât de rar ne oferi plăcerea companiei tale înainte de amurg.”

„Am studiile şi rugăciunile pe care să le fac în camera mea, domnule”, spuse încet Katherine, lăsându-şi genele lungi în jos.

Stefan ştia că asta nu era adevărat. Dar nu spuse nimic; nu avea să-i trădeze niciodată secretul. Ea ridică din nou privirea către tatăl lui.

„Dar acum sunt aici, domnule.”

„Da, da, e adevărat. Şi trebuie să mă îngrijesc ca în seara aceasta să avem o cină foarte specială în cinstea întoarcerii tatălui tău. Damon... noi doi o să vorbim mai târziu.”

Giuseppe îi făcu semn unui servitor şi ieşi cu paşi mari din încăpere, iar Stefan se întoarse încântat spre Katherine, căci rareori puteau vorbi fără prezenţa tatălui lui sau a lui Gudren, trupeşa ei doică germană.

Dar ceea ce Stefan văzu în acea clipă fu ca o lovitură puternică în stomac. Katherine zâmbea – acel zâmbet uşor, tainic, pe care adeseori i-l adresa. Doar că acum nu se uita la el. Privirea ei era îndreptată spre Damon.

În acel moment, Stefan îl urî pe fratele lui, îi urî frumuseţea întunecată şi graţia şi senzualitatea care atrăgeau femeile către el precum o flacără atrage fluturii de noapte. În acea clipă vru să-l lovească pe Damon, să distrugă pentru totdeauna frumuseţea aceea. În schimb, trebui să stea acolo şi să o privească pe Katherine cum se îndreaptă încet către fratele lui, pas cu pas, cu rochia ei lungă de brocart atingând cu un foşnet uşor pardoseala de piatră.

Şi, în vreme ce el privea, Damon întinse o mână spre

Katherine, având pe buze zâmbetul nemilos al triumfului…

Stefan se întoarse cu o mişcare bruscă de la fereastră.

De ce deschidea răni vechi? Dar, chiar pe când îşi spunea asta, scoase de sub cămaşă lanţul subţire de aur pe care îl purta la gât. Mângâie cu degetul mare şi arătătorul inelul atârnat de el, apoi îl ridică în sus, în lumină.

Cercul îngust era lucrat cu măiestrie în aur, iar cele cinci secole scurse nu îi şterseseră strălucirea. Avea încrustată în el o singură piatră, un lapislazuli de mărimea unghiei de la degetul mic al lui Stefan. Acum el se uită la piatră, apoi la inelul greu de argint, tot cu lapislazuli, de pe mâna lui, şi simţi în piept o durere familiară.

Nu putea uita trecutul, şi de fapt nici nu dorea asta. În ciuda a tot ce se întâmplase, îşi amintea cu dragoste de Katherine. Dar exista o amintire pe care trebuia să nu o tulbure, o pagină a jurnalului pe care trebuia să nu o întoarcă. Dacă ar trebui să retrăiască acea oroare, acea… monstruozitate, ar înnebuni. La fel cum înnebunise de durere în acea zi, acea ultimă zi, când îşi privise propria damnare…

Stefan se rezemă de fereastră, lipindu-şi fruntea de geamul rece. Preceptorul lui avea o altă vorbă: *Răul nu-şi va găsi nicicând pacea. Poate că va triumfa, dar nu-şi va găsi nicicând pacea.*

Oare de ce venise în Fell’s Church?

Sperase să găsească aici pacea, dar asta era imposibil. Nu va fi niciodată acceptat, nu se va linişti niciodată. Nu putea schimba ceea ce era.

În dimineaţa aceea, Elena se trezi mai devreme decât de obicei. O auzea pe mătuşa Judith foindu-se prin camera ei, pregătindu-se să-şi facă duşul. Margaret încă mai dormea, ghemuită ca un şoricel în patul ei. Elena trecu fără zgomot prin faţa uşii, pe jumătate deschisă, de la camera surorii ei mai mici şi o luă de-a lungul coridorului pentru a ieşi din casă.

Aerul era proaspăt şi limpede în dimineaţa asta; în gutui nu se aflau decât obişnuitele gaiţe şi vrăbii. Elena, care cu o seară înainte se culcase cu o durere năucitoare de cap, îşi ridică faţa către cerul azuriu fără nori şi respiră adânc.

Se simţea mult mai bine decât se simţise ieri. Îi promisese lui Matt că se întâlneşte cu el înainte de şcoală şi, deşi nu aştepta

cu nerăbdare întâlnirea asta, era convinsă că totul avea să fie în regulă.

Matt locuia la doar două străzi de liceu. Era o casă simplă, cu bârne din lemn, la fel ca toate celelalte de pe acea stradă, poate doar că leagănul de pe verandă era puţin mai tocit, vopseaua ceva mai cojită. Matt era deja afară, şi pentru o clipă inima ei bătu mai tare la vederea lui, aşa cum făcuse întotdeauna.

Matt era frumuşel. Nu exista nici o îndoială în acest sens. Nu în felul acela uluitor, aproape tulburător în care... în care arătau unii bărbaţi, ci într-un fel american, sănătos. Matt Honeycutt era sută la sută american. Părul lui blond era tuns scurt, aşa cum îl aveau toţi cei din echipa de fotbal, şi era bronzat pentru că muncise în aer liber la ferma bunicilor săi. Avea ochi albaştri, cu o privire deschisă şi cinstită. Dar astăzi, când îşi întinse braţele către Elena pentru a o cuprinde uşor, ochii lui erau cam trişti.

— Vrei să intri?

— Nu. Hai să ne plimbăm puţin, spuse Elena. Porniră unul lângă altul, fără să se atingă. Strada era mărginită de arţari şi nuci, iar aerul încă era plin de tăcerea dimineţii. Elena îşi privea picioarele înaintând pe trotuarul ud, simţindu-se dintr-odată nesigură. Nu ştia cum să înceapă.

— Nu mi-ai povestit încă nimic despre Franţa, spuse el.

— Oh, a fost grozav, răspunse Elena. Se uită cu coada ochiului la Matt: şi el stătea cu privirile îndreptate în jos, către trotuar. Totul acolo a fost grozav, continuă ea, încercând să adune ceva entuziasm în voce. Oamenii, mâncarea, totul. A fost chiar...

Vocea i se stinse şi râse nervos.

— Mda. Ştiu. Grozav, încheie el în locul ei. Matt se opri şi rămase uitându-se în jos, la tenişii lui roşi în vârf. Elena îi recunoscu, erau aceiaşi de anul trecut. Familia lui Matt o ducea greu; poate că nu putuse să-şi permită o pereche nouă. Ridică privirea şi-i văzu ochii albaştri aţintiţi asupra chipului ei.

— Ştii, *tu* arăţi grozav acum, spuse el. Elena deschise gura, brusc panicată, dar el continuă.

— Şi cred că vrei să-mi spui ceva.

Ea îl privi lung, şi el zâmbi, un zâmbet strâmb, jalnic. Apoi îşi întinse iar braţele către ea.

— Oh, Matt, spuse Elena, îmbrăţişându-l strâns. Apoi se dădu înapoi ca să-l privească în faţă. Matt, eşti cel mai drăguţ băiat pe care l-am cunoscut vreodată. Nu te merit.

— Oh, deci de-asta mă părăseşti, spuse Matt când porniră mai departe. Pentru că sunt prea bun pentru tine. Trebuia să-mi dau seama de asta mai demult.

Ea îi trase un ghiont în braţ.

— Nu, nu de-asta, şi nu te părăsesc. O să rămânem prieteni, da?

— Oh, sigur. Oh, absolut.

— Pentru că mi-am dat seama că asta suntem. Se opri şi ridică din nou privirea către el. Prieteni buni. Haide, Matt, fii sincer, nu asta simţi pentru mine?

El o privi lung, apoi îşi înălţă ochii la cer.

— Pot să invoc al Cincilea Amendament? spuse. Şi adăugă, pe când faţa Elenei se lungea: Asta n-are nimic de-a face cu tipul ăla nou, nu?

— Nu, spuse Elena după o uşoară ezitare, apoi adăugă repede: Nici nu l-am cunoscut încă. Nu-l ştiu.

— Dar vrei să-l cunoşti. Nu, nu spune nimic. O cuprinse cu un braţ şi o întoarse uşor către el. Hai să mergem la şcoală. Dacă mai avem timp, poate o să-ţi iau o gogoaşă.

La un moment dat, ceva se mişcă în nucul pe sub care tocmai treceau. Matt fluieră şi arătă cu degetul.

— Ia uită-te! Cea mai mare cioară pe care am văzut-o vreodată.

Elena ridică privirea, dar cioara dispăruse.

În acea zi, şcoala se dovedi pentru Elena doar un loc în care să-şi revizuiască planul.

Dimineaţa, se trezise ştiind foarte bine ce avea de făcut. Iar acum aduna cât de multe informaţii putea despre Stefan Salvatore. Ceea ce nu era greu, pentru că toată lumea de la „Robert E. Lee” vorbea despre el.

Devenise un fapt binecunoscut că ieri avusese un soi de confruntare cu secretara responsabilă cu admiterile. Iar astăzi fusese chemat la biroul directorului. Ceva în legătură cu actele lui. Dar directorul îl trimisese înapoi la clasă (după, se spunea, o convorbire internaţională cu Roma – sau era Washingtonul?) şi totul părea să fie în regulă acum. Cel puţin oficial.

Când Elena ajunse la cursul de Istorie europeană în acea după-amiază, fu întâmpinată de un fluierat în surdină pe coridor. Dick Carter şi Tyler Smallwood pierdeau vremea pe acolo. Doi idioţi notorii, îşi spuse ea, ignorând fluieratul şi privirile lor holbate. Cei doi erau convinşi că dacă făceau parte din echipa de

fotbal a universităţii erau idolii fetelor. Rămase cu ochi la ei pe când străbătea alene coridorul, trecându-şi din nou rujul peste buze şi jucându-se cu pudriera.

Îi dăduse instrucţiuni speciale lui Bonnie, şi planul era gata de pus în aplicare în momentul când Stefan îşi făcea apariţia. Oglinjoara pudrierei îi oferea o vedere perfectă asupra coridorului din spatele ei.

Şi totuşi, într-un fel sau altul nu-l zări la timp. Se pomeni deodată cu el alături, şi închise pudriera cu zgomot în vreme ce el trecea mai departe. Voia să-l oprească, dar înainte să o poată face se întâmplă ceva. Stefan se crispă – sau, cel puţin, se simţi o prudenţă în el. Chiar atunci Dick şi Tyler se opriseră în faţa uşii clasei unde aveau ora de Istorie. Blocând drumul.

Ticăloşi notorii, îşi spuse Elena. Furioasă, se uită urât la ei peste umărul lui Stefan.

Cei doi se amuzau de joc, stând rezemaţi într-o rână de canatul uşii, prefăcându-se că nu-l văd pe Stefan, care se afla în faţa lor.

— Scuzaţi-mă.

Era acelaşi ton pe care îl folosise şi cu profesorul de istorie – calm, detaşat.

— Scuuzi? făcu Tyler în falset. Scuuzi-mi? Mi scuuzi? Jacuzzi?

Şi cei doi râseră.

Elena văzu muşchii încordându-se sub tricoul din faţa ei. Asta era total nedrept: amândoi erau mai înalţi decât Stefan, iar Tyler era de două ori mai lat.

— E vreo problemă aici?

Elena fu la fel de surprinsă ca şi băieţii să audă o voce în spatele ei. Se întoarse şi îl văzu pe Matt. Ochii lui albaştri aveau o privire dură.

Elena îşi muşcă buzele pentru a-şi înăbuşi un zâmbet, văzând cum Tyler şi Dick se mişcă încet şi cu ciudă din uşă. Bunul ei prieten Matt, îşi spuse ea. Dar acum bunul ei prieten Matt intră în clasă alături de Stefan, şi ea rămase în urma lor, privindu-i. Când ei se aşezară, ea se strecură în banca din spatele lui Stefan, de unde îl putea privi fără să fie la rândul ei urmărită. Planul ei trebuia să aştepte până la sfârşitul orei.

Matt se juca încet cu nişte monede din buzunar, ceea ce însemna că voia să spună ceva şi nu ştia cum.

— Aăă… auzi, începu el în cele din urmă, stânjenit. Tipii ăia, ştii…

Stefan râse, un râs amar.

— Cine sunt eu să-i judec?

În vocea lui se simţea mai multă emoţie decât auzise până atunci Elena, chiar şi atunci când vorbise cu domnul Tanner. Iar acea emoţie era pură nefericire.

— Oricum, de ce aş fi bine-venit aici? încheie el, aproape ca pentru sine.

— De ce n-ai fi? Matt îl privise cu atenţie pe Stefan; acum maxilarul lui ferm îi arăta hotărârea. Ascultă, zise. Vorbeai ieri despre fotbal. Ei bine, cel mai bun WR, atacant, al nostru şi-a rupt un ligament ieri după-amiază şi avem nevoie de un înlocuitor. Selecţiile sunt în după-masa asta. Ce zici?

— Eu? întrebă Stefan, luat pe nepregătite. Ah… Nu ştiu dacă pot.

— Poţi să alergi?

— Dacă pot…? Stefan se întoarse pe jumătate spre Matt şi Elena văzu o umbră de zâmbet pe buzele lui. Da.

— Poţi să prinzi mingea?

— Da.

— Asta e ceea ce are de făcut un WR. Eu sunt QB, căpitanul. Dacă poţi să prinzi mingea pe care ţi-o arunc eu şi alergi cu ea, atunci poţi să joci.

— Înţeleg.

Acum Stefan chiar zâmbea şi, deşi gura lui Matt era serioasă, ochii lui râdeau. Elena îşi dădu seama că era geloasă, şi fu uimită de propria ei reacţie. Exista o căldură între cei doi băieţi care o excludea pe ea.

Dar în clipa următoare zâmbetul lui Stefan dispăru şi el spuse distant:

— Mulţumesc… dar nu. Am alte obligaţii.

În acel moment sosiră Bonnie şi Caroline şi ora începu.

În vreme ce Tanner vorbea despre Europa, Elena îşi repeta: „Bună. Eu sunt Elena Gilbert. Fac parte din Comitetul de întâmpinare al elevilor din ultimul an, şi am primit sarcina de a-ţi arăta şcoala. Sper că nu vrei să am probleme şi să nu mă laşi să-mi fac treaba, nu?” Iar aceste ultime cuvinte trebuiau rostite cu ochii mari, rugători – dar asta doar dacă el ar da semne că încearcă să scape. Practic, era o manevră absolut sigură. Stefan părea gata întotdeauna să sară în ajutorul domniţelor aflate la ananghie.

Pe la jumătatea orei, fata care stătea în dreapta ei îi strecură

un bilet. Elena îl desfăcu şi recunoscu scrisul rotund şi copilăresc al lui Bonnie. Scria: „Am ţinut-o pe C. departe cât de mult am putut. Ce s-a întâmplat? A mers???”

Elena ridică privirea şi o văzu pe Bonnie răsucindu-se în banca ei din primul rând. Elena arătă spre bilet şi clătină din cap, şoptind „După oră”.

I se păru că durează un secol până ce Tanner le dădu ultimele indicaţii despre comunicările orale şi puse capăt orei. Apoi toată lumea se ridică imediat. *Acum,* îşi spuse Elena şi, cu inima bătându-i puternic, păşi hotărâtă şi se opri în calea lui Stefan, blocând intervalul pentru ca el să nu poată trece pe lângă ea.

La fel ca Dick şi Tyler, îşi spuse, simţind o dorinţă isterică de a chicoti. Ridică privirea şi descoperi că ochii ei erau exact în dreptul gurii lui.

În acea clipă mintea i se goli. Oare ce trebuia să spună? Deschise gura şi, într-un fel sau altul, cuvintele pe care le tot repetase începură să se reverse:

— Bună. Eu sunt Elena Gilbert. Fac parte din Comitetul de întâmpinare al elevilor din ultimul an, şi am primit sarcina…

— Îmi pare rău, n-am timp.

Pentru o clipă, nu-i veni să creadă că el vorbea, că nu o lăsa nici măcar să termine ce avea de spus. Gura ei continuă discursul.

— … de a-ţi arăta şcoala…

— Îmi pare rău, nu pot. Trebuie să… să ajung la selecţii. Stefan se întoarse către Matt, care stătea alături cu un aer uimit. Ai spus că sunt chiar după ore, nu?

— Da, răspunse Matt încet. Dar…

— Atunci ar trebui s-o iau din loc. Poate că-mi arăţi unde trebuie să merg.

Matt se uită neajutorat la Elena, apoi ridică din umeri.

— Păi… Sigur. Haide.

Aruncă o privire peste umăr pe când se îndepărtau. Stefan nu se uită înapoi.

Elena se trezi înconjurată de un cerc de observatori interesaţi, printre care şi Caroline, care îi zâmbea compătimitor. Simţi o amorţeală în trup şi un nod în gât. Nu mai putea rămâne acolo nici o secundă în plus. Se răsuci şi ieşi cât putu de repede din încăpere.

Capitolul 4

Când Elena ajunse la dulapul ei, amorţeala începea să-i treacă şi nodul din gâtul ei ameninţa să se transforme în lacrimi. Dar nu avea să plângă la şcoală, îşi spuse, *în nici un caz.* După ce-şi închise dulapul, se îndreptă spre ieşirea principală.

Era a doua zi la rând când pleca de la şcoală imediat ce suna clopoţelul după ultima oră, şi pleca singură. Mătuşa Judith va fi total nedumerită. Dar când Elena ajunse acasă, văzu că maşina mătuşii Judith nu se afla pe alee – probabil că se dusese la piaţă cu Margaret. Casa era tăcută şi tihnită când Elena intră.

Se bucură pentru acea linişte; voia să fie singură acum. Dar, pe de altă parte, nu prea ştia ce să facă singură. Acum, când în sfârşit putea să plângă, descoperi că lacrimile nu voiau să-i curgă. Îşi lăsă rucsacul pe podea în holul de la intrare şi intră încet în living.

Era o încăpere frumoasă, impresionantă, singura parte a casei, în afară de camera Elenei, care aparţinea structurii originare. Acea primă casă fusese construită înainte de 1861 şi arsese aproape complet în timpul Războiului Civil. Tot ce putuse să fie salvat a fost această cameră, cu şemineul ei bogat împodobit, încadrat de muluri, şi marele dormitor de deasupra. Străbunicul tatălui Elenei construise practic o nouă casă în continuarea lor, şi de atunci familia Gilbert locuise aici.

Elena se întoarse şi se uită afară pe una din ferestrele care se întindeau din tavan până la podea. Sticla era atât de veche încât era groasă şi uşor vălurită, şi tot ce se vedea prin ea era distorsionat, dându-ţi falsa impresie c-ai fi uşor ameţit. Elena îşi aminti de prima dată când tatăl ei îi arătase sticla aceea veche şi vălurită, când fusese mai mică decât era Margaret acum. Nodul din gât era iar acolo, dar lacrimile tot nu voiau să vină. Totul în ea era contradictoriu. Nu voia pe nimeni lângă ea şi totuşi singurătatea o durea. Voia să se gândească, dar acum, când încerca să o facă, gândurile îi fugeau departe, la fel ca nişte şoareci de o bufniţă albă.

Bufniţă albă… pasăre de pradă… mâncător de stârvuri… cioară, se gândi ea. „Cea mai mare cioară pe care am văzut-o vreodată”, spusese Matt.

Simţi din nou o usturime în ochi. Bietul Matt. Îl rănise, dar el se purtase minunat. Chiar fusese drăguţ cu Stefan.

Stefan. O bătaie de inimă mai puternică, care îi aduse în ochi

două lacrimi fierbinţi. Uite, în sfârşit plângea. Plângea de furie şi umilinţă şi frustrare – şi mai ce?

De fapt, ce pierduse astăzi? Ce simţea ea cu adevărat pentru străinul ăsta, acest Stefan Salvatore? Era o provocare, da, şi asta îl făcea să pară diferit, interesant. Stefan era exotic… incitant.

Ce ciudat, exact asta îi spuneau uneori băieţii Elenei că era *ea.* Iar mai apoi afla de la ei, sau de la prietenii sau surorile lor, cât de agitaţi erau înainte de a ieşi la o întâlnire cu ea, cum li se umezeau palmele şi aveau fluturi în stomac. Astfel de poveşti i se păruseră întotdeauna amuzante Elenei. Nici un băiat nu o făcuse vreodată să se simtă nervoasă.

Dar astăzi, când vorbise cu Stefan, îşi simţise pulsul accelerându-se şi picioarele moi. Palmele i se umeziseră. Iar în stomac nu avusese fluturi – ci lilieci.

Era oare interesată de tipul ăsta pentru că o făcea să se simtă nervoasă? Nu e un motiv prea bun, Elena, îşi spuse ea. De fapt, e un motiv foarte prost.

Dar mai era şi gura aceea. Gura aceea parcă sculptată care îi înmuia genunchii de cu totul altceva decât nervozitate. Şi părul întunecat ca noaptea – degetele ei voiau să se împleticească prin moliciunea lui. Trupul acela zvelt, musculos, picioarele lungi… şi *vocea.* Vocea lui era cea care o făcuse ieri să ia hotărârea să fie al ei. Vocea lui fusese rece şi dispreţuitoare când îi vorbise domnului Tanner, dar cu toate acestea ciudat de irezistibilă. Elena se întrebă dacă putea şi vocea deveni întunecată ca noaptea, şi cum ar suna rostindu-i numele, şoptindu-i numele…

— Elena!

Elena tresări, şi reveria se destramă. Dar nu Stefan Salvatore era cel care o striga, ci mătuşa Judith bătând la uşa din faţă.

— Elena? Elena! se auzi şi vocea lui Margaret, ascuţită şi subţire. Eşti acasă?

Elena se simţi din nou copleşită de nefericire şi se uită în jurul ei prin bucătărie. Nu putea face faţă acum întrebărilor îngrijorate ale mătuşii Judith şi nici veseliei inocente a lui Margaret. Nu când avea genele ude de lacrimi şi când stătea gata să izbucnească din nou în plâns. Într-o fracţiune de secundă se hotărî şi se furişă în tăcere afară pe uşa din spate chiar în clipa în care se închidea uşa din faţă.

Străbătu veranda din spate, iar în curte ezită. Nu voia să vadă pe nimeni cunoscut. Dar unde se putea duce pentru a fi singură?

Răspunsul veni aproape în aceeaşi clipă. Bineînţeles. O să se ducă să-i vadă pe mami şi tati.

Era un drum destul de lung, aproape până la marginea oraşului, dar în ultimii trei ani devenise familiar pentru Elena. Trecu peste Podul Wickery şi urcă dealul, pe lângă biserica în ruine, apoi coborî în mica vale de sub ea.

Partea aceasta a cimitirului era foarte îngrijită, doar partea mai veche fusese lăsată oarecum de izbelişte. Aici, iarba era tunsă cu grijă, iar buchetele de flori alcătuiau pete vesele de culoare. Elena se aşeză lângă lespedea mare de marmură pe care era gravat numele „Gilbert”.

— Bună, mami, bună, tati, şopti ea.

Se aplecă pentru a lăsa în faţa lespezii o floare purpurie de sporul casei pe care o culesese pe drum. Apoi îşi strânse picioarele sub ea şi rămase acolo.

Venise de multe ori aici după accident. La vremea accidentului de maşină Margaret avea doar un an; nu şi-i aducea prea bine aminte. Dar Elena avea multe amintiri. Acum mintea ei porni să rătăcească printre aceste amintiri, şi nodul din gâtul ei se făcu mai mare, şi lacrimile porniră mai uşor. Încă le mai simţea mult lipsa. Mama, atât de tânără şi de frumoasă, şi tata, cu zâmbetul care îi încreţea ochii.

Desigur, Elena era norocoasă să o aibă pe mătuşa Judith. Nu orice mătuşă ar fi renunţat la slujba ei şi s-ar fi mutat înapoi într-un orăşel ca să aibă grijă de două nepoate orfane. Iar Robert, logodnicul mătuşii Judith, era mai degrabă un tată vitreg pentru Margaret decât un viitor unchi prin căsătorie.

Dar Elena îşi amintea de părinţii ei. La un moment dat, chiar după înmormântare, venise aici ca să ţipe furioasă la ei, supărată pe ei pentru că fuseseră atât de proşti să se lase omorâţi. Pe vremea aceea nu o cunoştea prea bine pe mătuşa Judith şi simţise că nu mai exista nici un loc pe lumea asta care să fie al ei.

Şi acum, care era locul ei? se întrebă ea. Răspunsul cel mai simplu era: aici, în Fell’s Church, unde trăise toată viaţa. Dar în ultima vreme răspunsul acesta păruse greşit. În ultima vreme simţise că trebuie să mai existe ceva pentru ea în lume, un loc pe care să îl recunoască imediat şi pe care să îl considere acasă.

O umbră căzu asupra ei şi Elena ridică privirea, speriată. Pentru o clipă, cele două siluete care stăteau lângă ea părură străine, nefamiliare, vag ameninţătoare. Rămase privindu-le,

încremenită.

— Elena, spuse afectată silueta mai măruntă, cu mâinile în şolduri, câteodată îmi fac atâtea griji pentru tine, zău că da.

Elena clipi şi apoi râse scurt. Erau Bonnie şi Meredith.

— Ce trebuie să facă cineva pentru a avea puţină intimitate pe aici? spuse ea în timp ce fetele se aşezau.

— Spune-ne să plecăm, sugeră Meredith, dar Elena doar ridică din umeri.

Meredith şi Bonnie veniseră de multe ori să o caute aici în lunile de după accident. Brusc, se simţi bucuroasă pentru asta şi recunoscătoare amândurora. Locul ei era alături de prietenii care ţineau la ea. Ştiau că plânsese, dar ei nu-i păsa, şi luă batista mototolită pe care i-o întinse Bonnie şi-şi şterse ochii. Rămaseră toate trei un timp în tăcere, privind cum vântul trece prin şirul de stejari de la marginea cimitirului.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, spuse în cele din urmă Bonnie, cu o voce blândă. A fost groaznic.

— Iar al doilea nume al tău e „Tact”, spuse Meredith. Nu se poate să fi fost chiar atât de rău, Elena.

— N-aţi fost acolo. Odată cu amintirea, Elena se simţi din nou cuprinsă de un val de căldură. Chiar a fost groaznic. Dar nu-mi mai pasă, adăugă ea pe un ton plat, cu un aer sfidător. Am terminat cu el. Nu-l mai vreau.

— Elena!

— Nu, Bonnie. E limpede că se crede mult prea bun pentru… pentru americani. Aşa că n-are decât să-şi ia ochelarii ăia de fiţe şi…

Celelalte fete pufniră în râs. Elena îşi şterse nasul şi clătină din cap.

— Aşadar, îi spuse ea lui Bonnie, schimbând hotărâtă subiectul, cel puţin Tanner părea azi mai binedispus.

Bonnie îşi luă un aer de martir.

— Ştii că m-a forţat să accept să fiu prima care îşi ţine comunicarea orală? Dar nu-mi pasă, am de gând să vorbesc despre druizi, şi…

— Despre ce?

— *Druuuuizi.* Tipii ăia bătrâni şi ciudaţi care au construit Stonehenge şi au făcut tot felul de magii în Anglia antică. Eu sunt urmaşa lor, şi de aceea sunt un medium bun.

Meredith pufni dispreţuitoare, dar Elena se încruntă la firul de iarbă pe care îl răsucea între degete.

— Bonnie, chiar ai văzut ceva în palma mea ieri? întrebă brusc.

Bonnie ezită.

— Nu ştiu, spuse în cele din urmă. Eu… am *crezut* că văd. Dar uneori imaginaţia mea o ia razna.

— A ştiut că eşti aici, spuse pe neaşteptate Meredith. Eu mă gândisem să te căutăm la cafenea, dar Bonnie a spus: „E la cimitir."

— Aşa am zis? Bonnie părea uşor surprinsă, dar impresionată. Ei bine, şi chiar eşti aici. Bunica mea din Edinburgh e clarvăzătoare, şi la fel sunt şi eu. Întotdeauna sare la a doua generaţie.

— Şi eşti urmaşa druizilor, spuse Meredith solemn.

— Păi, e adevărat! În Scoţia se păstrează vechile tradiţii. Nici n-aţi crede unele din lucrurile pe care le face bunica mea. Are un anume fel de a afla cu cine o să te măriţi şi când o să mori. Mi-a spus că eu o să mor repede.

— Bonnie!

— Serios. O să fiu tânără şi frumoasă în sicriul meu. Nu credeţi că e ceva romantic?

— Nu, nu cred. Cred că e ceva scârbos, spuse Elena.

Umbrele se lungiseră, iar vântul devenise mai rece.

— Deci cu cine o să te măriţi, Bonnie? întrebă repede Meredith.

— Nu ştiu. Bunica mi-a spus ritualul de aflare, dar nu l-am încercat niciodată. Evident – Bonnie luă o poză sofisticată – trebuie să fie scandalos de bogat şi absolut superb. Ca străinul nostru întunecat, de pildă. Mai ales dacă nimeni altcineva nu-l vrea. Aruncă o privire maliţioasă către Elena. Elena refuză să cadă în capcană.

— Ce zici de Tyler Smallwood? întrebă ea cu inocenţă. Tatăl lui cu siguranţă e suficient de bogat.

— Iar el nu arată deloc rău, aprobă solemnă Meredith. Asta, evident, dacă iubeşti animalele. Toţi dinţii ăia mari şi albi…

Fetele se uitară una la alta şi apoi izbucniră în acelaşi timp în râs. Bonnie aruncă o mână de iarbă în Meredith, care o îndepărtă de pe ea şi azvârli înapoi o păpădie. La un moment dat, în timpul jocului, Elena îşi dădu seama că totul are să fie bine. Era din nou ea însăşi, nu mai era pierdută, nu mai era o străină, ci Elena Gilbert, regina liceului „Robert E. Lee". Îşi trase din păr panglica de culoarea caisei şi-şi scutură părul, lăsându-l să-i cadă liber pe

lângă obraji.

— Am decis despre ce să fie comunicarea mea orală, spuse ea, privind-o cu ochii îngustaţi pe Bonnie cum îşi trece degetele printre bucle.

— Despre ce? întrebă Meredith.

Elena îşi ridică bărbia pentru a se uita la cerul roşu şi purpuriu de deasupra colinei. Respiră adânc, gânditoare, şi lăsă suspansul să crească pentru o clipă. Apoi spuse pe un ton detaşat:

— Renaşterea italiană.

Bonnie şi Meredith se holbară la ea, apoi se uitară una la alta şi izbucniră din nou în hohote de râs.

— Aha, spuse Meredith când se potoliră. Deci tigrul s-a întors!

Elena îi aruncă un rânjet de fiară. Încrederea în sine, care pentru scurt timp păruse să dispară, revenise. Şi deşi nu înţelegea prea bine de ce, ştia un lucru: nu avea de gând să-l lase pe Stefan Salvatore să scape.

— Bun, spuse ea scurt. Acum, ascultaţi-mă bine. Nimeni nu trebuie să ştie asta, altfel o să fiu batjocura întregii şcoli. Iar Caroline se-agaţă de orice fir de aţă ca să mă facă să par ridicolă. Dar îl vreau, şi o să fie al meu. Încă nu ştiu cum, dar o să fie. Oricum, până ce am un plan bine conturat, o să ne purtăm foarte rece cu el.

— O să *ne* purtăm?

— Da, o să *ne.* Nu poţi să-l ai tu, Bonnie; e al meu. Şi trebuie să pot avea încredere deplină în tine.

— Staţi puţin, zise Meredith, cu o strălucire în ochi. Îşi desfăcu broşa cu *cloisonne* prinsă pe bluză şi, ridicându-şi degetul mare, se înţepă repede, apoi spuse: Bonnie, dă-mi mâna.

— De ce? întrebă Bonnie, privind cu suspiciune broşa.

— Pentru că vreau să te iau de nevastă. Tu de ce crezi, deşteapto?

— Dar… dar… Oh, bine. Au!

— Acum tu, Elena. Meredith înţepă iute degetul mare al Elenei, şi apoi stoarse un strop de sânge.

— Acum, continuă ea, uitându-se la cele două fete cu ochii ei negri strălucitori, o să ne unim cu toatele degetele mari şi o să jurăm. Mai ales tu, Bonnie. Jură să păstrezi secretul şi să faci orice ne cere Elena în legătură cu Stefan.

— Ascultă, jurământul întărit cu sânge e periculos, protestă foarte serioasă Bonnie. Înseamnă că trebuie să-ţi ţii jurământul

indiferent ce se întâmplă, *indiferent ce,* Meredith.

— Ştiu, răspunse Meredith încruntată. De-asta îţi spun să o faci. N-am uitat ce s-a întâmplat cu Michael Martin.

Bonnie făcu o grimasă.

— Asta a fost cu ani în urmă, şi oricum ne-am despărţit imediat şi… Oh, foarte bine. O să jur. Închise ochii şi rosti: Jur să păstrez secretul şi să fac orice vrea Elena în legătură cu Stefan.

Meredith repetă jurământul. Iar Elena, privind lung la umbrele pale ale degetelor lor unite în amurgul care se lăsa, respiră adânc şi şopti:

— Iar eu jur să nu mă liniştesc până când nu va fi al meu.

O pală de vânt rece străbătu cimitirul, răsfirând părul fetelor şi trimiţând la pământ frunze uscate. Bonnie icni scurt şi se dădu înapoi, şi toate trei se uitară în jurul lor, apoi chicotiră nervoase.

— S-a întunecat, remarcă Elena, surprinsă.

— Mai bine am porni-o spre casă, spuse Meredith, ridicându-se şi prinzându-şi la loc broşa.

Bonnie se ridică şi ea, băgându-şi în gură vârful degetului mare.

— La revedere, spuse Elena încet, uitându-se la piatra de mormânt.

Floarea purpurie era o pată neclară pe pământ. Elena ridică de lângă floare panglica de culoarea caisei, se întoarse şi dădu din cap către Bonnie şi Meredith.

— Hai să mergem, spuse.

Încet, urcară din nou dealul către biserica în ruine. Jurământul rostit cu sânge le dăduse o senzaţie de solemnitate şi Bonnie se înfioră când trecură pe lângă biserică. Soarele coborâse dincolo de deal şi aerul se răcise brusc, iar vântul se stârnise. Fiecare pală de vânt făcea iarba să şoptească şi stejarii bătrâni să foşnească din frunze.

— Am îngheţat, spuse Elena, oprindu-se pentru o clipă în faţa găurii negre care fusese odinioară uşa bisericii şi privind în jos către peisajul care se desfăşura în valea de dinaintea lor.

Luna nu răsărise încă, şi abia putea desluşi vechiul cimitir şi Podul Wickery dincolo de el. Vechiul cimitir era acolo din vremea Războiului Civil şi pe multe lespezi de mormânt erau înscrise nume de soldaţi. Avea un aspect sălbatic; muri şi bălării înalte creşteau pe morminte, iar iedera se întindea peste granitul sfărâmat de timp. Elenei nu-i plăcuse niciodată locul acela.

— Arată altfel, nu? Vreau să spun, în întuneric, zise ea cu o

voce tremurată.

Nu ştia cum să spună ceea ce gândea, că acela nu era un loc pentru cei vii.

— Am putea să o luăm pe drumul mai lung, spuse Meredith. Dar asta ar însemna douăzeci de minute în plus de mers.

— Pe mine nu mă deranjează să o luăm pe aici, spuse Bonnie, înghiţind nodul care i se pusese în gât. Întotdeauna am zis că vreau să fiu îngropată acolo, în cimitirul vechi.

— Nu vrei să termini cu povestea asta cu îngropatul? se răsti la ea Elena, şi o porni în josul colinei.

Dar cu cât înainta pe cărarea îngustă, cu atât mai puţin se simţea în largul ei. Încetini pasul şi aşteptă ca Bonnie şi Meredith să o ajungă din urmă. Când se apropiară de prima lespede, inima începu să-i bată mai repede. Încercă să o ignore, dar simţi cum pielea i se furnică de teamă şi perişorii fini de pe braţe i se ridică. Între două rafale de vânt, fiecare sunet părea amplificat într-un fel înspăimântător, iar zgomotul paşilor pe poteca acoperită cu frunze era asurzitor.

Acum, biserica în ruine era o siluetă neagră în spatele lor. Cărarea îngustă trecea printre lespezi de mormânt acoperite de muşchi, multe dintre ele mai înalte decât Meredith. Suficient de mari pentru ca cineva să se poată ascunde îndărătul lor, îşi spuse Elena neliniştită. Unele dintre morminte erau ele însele tulburătoare, ca de pildă cel cu îngeraşul care arăta ca un bebeluş adevărat, numai că îi căzuse capul şi aceasta fusese aşezat cu grijă lângă corpul lui. Ochii mari de granit ai capului erau goi. Elena nu-şi putea lua ochii de la el şi inima începu să-i bată şi mai tare.

— De ce ne-am oprit? spuse Meredith.

— Eu… îmi pare rău, murmură Elena, dar când se forţă să se întoarcă rămase imediat nemişcată. Bonnie? spuse. Bonnie, ce s-a întâmplat?

Bonnie stătea cu privirea aţintită în cimitir, cu gura întredeschisă, cu ochii la fel de mari şi de goi ca şi cei ai îngerului de piatră. Elena simţi cum teama îi strânge stomacul.

— Bonnie, termină. Termină! Nu e nimic amuzant. Bonnie nu răspunse nimic.

— Bonnie! spuse Meredith.

Ea şi Elena se uitară una la alta şi deodată Elena ştiu că trebuia să plece de acolo. Se întoarse şi vru să pornească mai departe pe cărare în jos, dar o voce ciudată vorbi în spatele ei, şi

ea se răsuci cu o mişcare bruscă.

— Elena, spuse vocea.

Nu era vocea lui Bonnie, dar venea din gura lui Bonnie. Palidă în întuneric, Bonnie continua să privească în cimitir. Chipul ei era total lipsit de expresie.

— Elena, spuse din nou vocea, şi adăugă, pe când capul lui Bonnie se întoarse către ea: Cineva te aşteaptă acolo.

Elena îşi pierdu luciditatea pentru următoarele câteva minute. Ceva păru să se mişte printre formele întunecate şi cocoşate ale lespezilor de mormânt, răsucindu-se şi ridicându-se între ele. Elena ţipă, şi Meredith începu şi ea să ţipe, apoi o luară amândouă la fugă, iar Bonnie alerga cu ele, ţipând şi ea cât o ţinea gura.

Elena alerga pe cărarea îngustă, împiedicându-se de pietre şi de pâlcuri de rădăcini de iarbă. Bonnie se chinuia să respire în spatele ei, iar Meredith, cea calmă şi cinică, gâfâia disperată. Se auzi un foşnet puternic şi un ţipăt strident într-un stejar deasupra lor şi Elena descoperi că putea alerga încă şi mai repede.

— E ceva în spatele nostru, strigă ascuţit Bonnie. Oh, Doamne, ce se-ntâmplă?

— Mergi spre pod, gâfâi Elena, în ciuda arsurii din plămâni. Nu ştia de ce, dar simţea că trebuiau să ajungă până acolo. Nu te opri, Bonnie! Nu te uita în spate! O apucă pe cealaltă fată de mânecă şi o trase după ea.

— Nu pot să ajung acolo, scânci Bonnie, prinzându-se cu mâna de coaste, încetinind pasul.

— Ba poţi, mârâi Elena, apucând-o din nou de mânecă şi silind-o să alerge mai departe. Haide. *Haide!*

Văzu lucirea argintie a apei în faţa lor. Şi iată şi luminişul dintre stejari, şi podul de dincolo de el. Picioarele îi tremurau şi răsufla şuierat, dar Elena se străduia să nu rămână în urmă. Acum vedea scândurile de lemn ale podului. Podul era la şase metri de ele, la trei, la un metru.

— Am reuşit, spuse gâfâind Meredith, călcând apăsat pe lemnul podului.

— Nu te opri! Mergi până în capătul celălalt! Podul scârţâi când ele alergară pe el clătinându-se, ecoul paşilor lor pierzându-se peste apă. Când sări pe pământul de pe celălalt mal, Elena dădu în sfârşit drumul mânecii lui Bonnie şi le îngădui picioarelor sale să se oprească, împiedicat.

Meredith era aplecată în faţă, cu mâinile pe coapse, răsuflând

adânc. Bonnie plângea.

— Ce-a fost asta? Oh, ce-a fost? spuse ea. Mai vine după noi?

— Credeam că tu eşti experta, spuse Meredith cu vocea tremurată. Pentru numele lui Dumnezeu, Elena, hai să plecăm de aici.

— Nu, acum e în regulă, şopti Elena.

Avea lacrimi în ochi şi tremura toată, dar răsuflarea fierbinte pe care o simţise în ceafă dispăruse. Rămăsese dincolo de râu, ale cărui ape se învolburau întunecate.

— Nu ne poate urma aici, spuse ea.

Meredith se holbă la ea, apoi la celălalt mal, cu stejarii lui deşi, apoi la Bonnie. Îşi umezi buzele şi râse scurt.

— Sigur. Nu poate veni după noi. Dar hai totuşi să mergem acasă, ce ziceţi? Doar dacă n-aveţi chef să petreceţi noaptea aici.

Un sentiment nedesluşit o străbătu pe Elena, înfiorând-o.

— Nu noaptea asta, mersi, spuse ea. O cuprinse cu un braţ pe Bonnie, care încă mai fornăia. E-n regulă, Bonnie. Acum suntem în siguranţă. Haide.

Meredith se uită din nou pe malul celălalt al râului.

— Ştii, nu văd absolut nimic acolo, spuse ea cu o voce mai calmă acum. Poate că de fapt nici nu era ceva în spatele nostru, poate că doar ne-am panicat singure şi ne-am speriat degeaba. Cu puţin ajutor din partea preotesei druide de aici.

Porniră mai departe, stând foarte aproape una de alta pe cărare, iar Elena nu spuse nimic. Dar era intrigată. Foarte intrigată.

Capitolul 5

Luna plină strălucea exact deasupra capului său când Stefan se întoarse la pensiune. Era ameţit, aproape se clătina, din cauza oboselii şi a cantităţii prea mari de sânge pe care o înghiţise. Trecuse multă vreme de când nu se mai ghiftuise aşa. Dar izbucnirea Puterii sălbatice de lângă cimitir îl prinsese în vârtejul ei, distrugându-i controlul deja slăbit. Tot nu ştia prea bine de unde venise Puterea asta. Stătuse şi le privise pe fetele muritoare din ascunzătoarea lui din umbre, când Puterea izbucnise din spatele lui, alungându-le. El oscilase între teama că ele ar putea cădea în râu şi dorinţa de a cerceta această Putere, pentru a-i descoperi sursa. În final, o urmase pe ea, căci nu voise

să rişte să i se întâmple ceva.

Ceva negru zburase către pădure când fetele ajunseseră în siguranţă pe pod, dar nici măcar simţurile de noapte ale lui Stefan nu reuşiseră să desluşească ce era. Privise cum ea şi celelalte două porniseră în direcţia oraşului, apoi se întorsese în cimitir.

Era gol acum, curăţat de ceea ce fusese acolo. Pe pământ se afla o fâşie îngustă de mătase care unui ochi obişnuit ar fi părut cenuşie în întuneric. Dar el îi văzu adevărata culoare, şi când o strânse între degete şi o ridică încet la buze, simţi parfumul părului ei.

Amintirile îl copleşiră. Fusese suficient de rău când nu o putea vedea, pentru că strălucirea rece a minţii ei doar îl aţâţa la marginea conştiinţei lui. Dar să se afle în aceeaşi încăpere cu ea la şcoală, să-i simtă prezenţa în spatele lui, să simtă parfumul ameţitor al pielii ei plutind în jurul lui, asta era mai mult decât putea suporta.

Auzise fiecare răsuflare uşoară a ei, îi simţise căldura radiindu-i în spate, percepuse fiecare zvâcnire a pulsului ei dulce. Şi în cele din urmă, spre groaza lui, cedase. Limba lui i se plimbase peste canini, bucurându-se de plăcerea dureroasă care creştea acolo, încurajând-o chiar. Îi aspirase parfumul în mod deliberat în nări, şi îngăduise viziunilor să prindă contur, imaginându-şi totul. Cât de moale va fi gâtul ei, şi cum buzele lui se vor lipi de el la fel de moi, depunând sărutări micuţe ici şi colo, până ce ajungea la adâncitura dulce a grumazului. Cum îşi va cuibări acolo faţa, în locul în care inima ei se simte bătând atât de puternic sub pielea delicată. Şi cum în cele din urmă buzele lui se vor desface, vor dezgoli dinţii acum ascuţiţi ca nişte mici pumnale, şi…

Nu. Se smulse din transă cu o tresărire, cu propriul puls bătând sălbatic, cu tot trupul tremurându-i. Ora se terminase, în jurul lui toată lumea se agita, şi tot ce spera era ca nimeni să nu-l privească prea atent.

Când ea îi vorbise, nu reuşise să creadă că trebuia să stea faţă în faţă cu ea, în timp ce venele îi ardeau şi simţea o durere puternică în maxilar. Pentru o clipă se temuse că nu va reuşi să se controleze, că o va apuca de umeri şi îşi va potoli foamea chiar acolo, în faţa tuturor. Nici nu ştia cum reuşise să plece, doar că ceva mai târziu îşi canaliza energia în nişte exerciţii fizice grele, vag conştient că nu trebuie să folosească Puterile. Nu

conta; chiar şi fără ele era din toate punctele de vedere superior băieţilor muritori care se înfruntau cu el pe terenul de fotbal. Vederea îi era mai ascuţită, reflexele mai rapide, muşchii mai puternici. Curând, o mână îl bătuse pe spate şi auzise vocea lui Matt în urechi:

— Felicitări! Bine ai venit în echipă!

Privind acel chip onest şi zâmbitor, Stefan fusese copleşit de ruşine. Dacă ai ştii ce sunt, nu mi-ai mai zâmbi, îşi spusese el mohorât. Am câştigat competiţia asta a ta prin înşelăciune. Iar fata pe care o iubeşti – căci o iubeşti, nu-i aşa? – e acum în gândurile mele.

Şi în acea după-amiază rămăsese în gândurile lui, cu toate eforturile sale de a o îndepărta. Rătăcise prin cimitir orbeşte, alungat din pădure de o forţă pe care nu o înţelesese. Odată ajuns acolo, o privise, luptându-se cu sine, luptând împotriva dorinţei, până când apariţia Puterii le făcuse pe ea şi prietenele ei să o ia la fugă de acolo. Şi apoi el se întorsese acasă – dar numai după ce se hrănise. După ce-şi pierduse controlul.

Nu-şi amintea exact cum se întâmplase, cum îngăduise să se întâmple. Acea izbucnire a Puterii declanşase totul, trezind în el lucruri care ar fi trebuit lăsate să doarmă. Nevoia de a vâna. Dorinţa de urmărire, de a simţi mirosul fricii şi triumful sălbatic al uciderii. Trecuseră ani – secole – de când nu mai simţise dorinţa asta cu o asemenea forţă.

Venele începuseră să-i ardă ca focul. Şi toate gândurile lui căpătaseră culoarea roşie: nu se putea gândi la nimic altceva, doar la gustul fierbinte, de aramă, al sângelui, la vibraţia lui primitivă.

Cu acele senzaţii încă în trup, făcuse câţiva paşi în urma fetelor. Era mai bine să nu gândească ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu l-ar fi mirosit pe bătrân. Dar când ajunse la capătul podului, nările lui se umflară deodată, simţind mirosul distinct, pătrunzător, de carne omenească.

Sânge omenesc. Elixirul suprem, vinul interzis. Mai ameţitor decât orice băutură, esenţa plină de forţă a vieţii înseşi. Iar el obosise să se mai împotrivească dorinţei.

Fusese o mişcare pe mal, sub pod, când o grămadă de zdrenţe se agită. În clipa următoare, Stefan aterizase plin de graţie, asemeni unei pisici, lângă ea. Întinse mâna şi trase deoparte zdrenţele, descoperind un chip zbârcit pe un gât sfrijit. Dinţii lui Stefan se dezgoliră.

Şi apoi nu se mai auzi decât zgomotul sângelui supt.

Acum, pe când urca împleticit pe scara pensiunii, încercă să nu se gândească la asta, şi să nu se gândească la ea – la fata care îl ispitea cu căldura ei, cu viaţa ei. *Ea* fusese cea pe care o dorise el de fapt, dar trebuia să pună punct aici, trebuia să-şi înăbuşe astfel de gânduri de-acum înainte. Pentru binele lui, şi pentru binele ei. El era cel mai cumplit coşmar al ei devenit realitate, iar ea nici măcar nu ştia asta.

— Cine-i acolo? Tu eşti, băiete? strigă ascuţit o voce gâfâită.

O uşă se deschise la etaj şi apăru un cap cenuşiu.

— Da, *signora* – doamnă Flowers. Îmi pare rău dacă v-am deranjat.

— Ah, e nevoie de mai mult decât o podea care scârţâie ca să mă deranjeze. Ai încuiat uşa după tine?

— Da, signora. Sunteţi… în siguranţă.

— Da, asta e. Trebuie să fim în siguranţă aici. Nu poţi să ştii niciodată ce se află în pădurile alea de-acolo, nu?

Stefan se uită repede la faţa micuţă şi zâmbitoare înconjurată de şuviţe de păr cărunt, la ochii vioi şi strălucitori. Ascundeau oare un secret?

— Noapte bună, signora.

— Noapte bună, băiete.

Şi închise uşa.

Ajuns în camera lui, Stefan se întinse pe pat şi rămase uitându-se la tavanul jos, înclinat.

De obicei, noaptea nu se simţea în largul lui dormind; nu era perioada lui obişnuită de somn. Dar în noaptea asta era obosit. Avea nevoie de atâta energie ca să înfrunte lumina soarelui, iar cina îmbelşugată nu făcea decât să-i mărească letargia. Curând, deşi ochii nu i se închiseră, nu mai văzu tavanul văruit de deasupra lui.

Prin minte i se perindară fragmente de amintiri. Katherine, atât de frumoasă în seara aceea lângă fântână, cu părul ei auriu argintat de Lună. Cât de mândru fusese să stea lângă ea, sa fie cel căruia îi împărtăşeşte secretul ei…

„Dar nu poţi să ieşi niciodată în lumina soarelui?”

„Ba da, *pot,* atâta vreme cât port asta.” Ridică o mână mică şi albă, şi o rază de Lună dansă pe inelul cu lapislazuli. „Dar soarele mă oboseşte atât de mult. N-am fost niciodată prea puternică.”

Stefan o privi, se uită la trăsăturile ei delicate şi la trupul

subţire. Era aproape la fel de imaterială ca şi vata de sticlă. Nu, nu fusese niciodată puternică.

„Pe când eram copil mă îmbolnăveam foarte des”, spuse ea încet, cu ochii pe jocul apei din fântână. „Ultima dată, doctorul a spus în cele din urmă că o să mor. Mi-aduc aminte că tata a plâns, şi mi-aduc aminte cum zăceam în patul meu, prea slăbită ca să mă mai mişc. Fiecare răsuflare era un efort mult prea mare. Eram atât de tristă că părăseam lumea, şi mi-era frig, atât de frig.”

Se înfiora, şi apoi zâmbi.

„Dar ce s-a întâmplat?”

„M-am trezit în crucea nopţii şi am văzut-o pe Gudren, servitoarea mea, lângă pat. Şi apoi s-a dat deoparte şi am văzut bărbatul pe care îl adusese. Mi s-a făcut frică. Numele lui era Klaus, şi auzisem oamenii din sat spunând că era rău. I-am strigat lui Gudren să mă salveze, dar ea doar a rămas acolo, privind. Când el şi-a apropiat gura de gâtul meu, am crezut că vrea să mă omoare.”

Katherine se opri. Stefan se holba la ea, oripilat şi cuprins de milă, şi ea îi zâmbi pentru a-l linişti.

„De fapt, nici n-a fost aşa de îngrozitor”, spuse. „La început am simţit o mică durere, dar a trecut repede. Şi apoi senzaţia a fost chiar plăcută. Când mi-a dat să beau din sângele lui, m-am simţit mai puternică decât fusesem în ultimele luni. Şi apoi am aşteptat împreună până în zori. Când a venit doctorul, nu i-a venit să creadă că puteam să mă ridic în capul oaselor şi să vorbesc. Tata a spus că era o minune şi a plâns din nou, de data asta de fericire.” Se întunecă la faţă. „Curând va trebui să-l părăsesc pe tata. Într-o bună zi o să-şi dea seama că de la boala aceea eu n-am mai îmbătrânit deloc.”

„Şi n-ai să îmbătrâneşti niciodată?”

„Nu. Asta e minunea, Stefan!” Ridică privirea către el, cu o bucurie de copil. „O să fiu de-a pururi tânără, şi n-o să mor niciodată! Poţi să-ţi închipui?”

El nu şi-o putea imagina altfel decât era acum: fermecătoare, inocentă, perfectă.

„Dar nu ţi s-a părut înspăimântător la început?”

„La început, puţin. Dar Gudren mi-a arătat ce să fac. Ea a fost cea care mi-a spus să cer să mi se facă inelul ăsta, cu o piatră care să mă apere de lumina soarelui. Câtă vreme am stat în pat, mi-a adus să beau lapte fierbinte amestecat cu vin şi mirodenii.

Mai târziu, mi-a adus animale mici pe care fiul ei le prindea în cursă.”

„Nu… oameni?”

Katherine râse din nou.

„Sigur că nu. Pot să iau tot ce îmi trebuie într-o noapte de la un porumbel. Gudren zice că dacă vreau să fiu puternică trebuie să beau sânge de om, căci esenţa vieţii oamenilor este cea mai puternică. Şi Klaus mă tot îndemna, voia să schimbe din nou sânge cu mine. Dar i-am spus lui Gudren că nu vreau putere. Cât despre Klaus…”

Se opri şi-şi lăsă ochii în jos, şi genele ei grele îi umbriră obrajii. Vocea abia i se auzea când continuă:

„Nu cred că e ceva ce se poate face fără chibzuinţă. O să beau sânge de om doar atunci când îmi voi fi găsit tovarăşul de viaţă, cel care va fi alături de mine pentru o veşnicie.”

Şi ridică o privire serioasă către el.

Stefan îi zâmbi, simţindu-se ameţit şi ne mai încăpându-şi în piele de mândrie. Abia îşi putea stăpâni fericirea pe care o simţea în acea clipă.

Dar asta fusese înainte ca fratele său Damon să se întoarcă de la universitate, înainte ca Damon să revină acasă şi să vadă ochii albaştri de nestemată ai lui Katherine.

Pe patul lui din camera cu lucarnă, Stefan gemu. Apoi întunericul îl trase mai în adâncul lui şi noi imagini începură să i se ivească înaintea ochilor.

Erau fragmente răzleţe din trecut care nu formau o secvenţă legată. Le vedea ca pe nişte scene luminate scurt de izbucniri de fulger. Chipul fratelui său, schimonosit într-o mască de furie neomenească. Ochii albaştri ai lui Katherine strălucind şi jucându-i în cap pe când se rotea într-o piruetă în noua ei rochie albă. Sclipirea albă din spatele unui lămâi. Văzu din nou chipul lui Damon, dar de data asta fratele lui râdea sălbatic. Continua să râdă, un sunet asemenea scrâşnetului de sticlă spartă. Iar lămâiul era mai aproape acum…

„Damon… Katherine… *nu!*”

Stătea în capul oaselor în pat, încordat.

Îşi trecu mâinile tremurătoare prin păr şi încercă să respire mai încet.

Un vis îngrozitor. Trecuse multă vreme de când nu mai fusese torturat de asemenea vise; multă vreme chiar de când nu mai visase ceva. Revăzu în minte, iar şi iar, ultimele secunde ale

visului, şi din nou îi apăru lămâiul şi auzi din nou râsul fratelui său.

Îi răsuna în minte mult prea limpede. Brusc, fără să fie conştient de hotărârea de a se mişca, Stefan se trezi lângă fereastra deschisă. Simţi aerul nopţii rece pe obraji, pe când se uita în întunericul argintat de Lună. *„Damon?”*

Trimise gândul într-o izbucnire de Putere, în căutarea unui răspuns. Apoi rămase total nemişcat, ascultând cu toate simţurile încordate.

Nu simţea nimic, nici un tremur de aer drept răspuns. Aproape, o pereche de păsări de noapte se ridică în zbor. În oraş, multe minţi dormeau; în pădure, animalele nocturne îşi vedeau de treburile lor tainice.

Oftă şi se întoarse în cameră. Poate că se înşelase cu râsul acela; poate că se înşelase chiar şi cu ameninţarea din cimitir. Fell’s Church se cufundase în tăcere şi linişte, şi acelaşi lucru trebuia să-l facă şi el. Avea nevoie de somn.

5 septembrie (de fapt 6 septembrie, foarte devreme – pe la 1 noaptea)

Dragă Jurnalule,

Ar trebui să mă culc la loc curând. În urmă cu câteva minute m-am trezit având impresia că strigă cineva, dar acum casa e tăcută. Atâtea lucruri ciudate s-au întâmplat în seara trecută, încât probabil că nervii mei sunt întinşi la maximum.

Cel puţin m-am trezit ştiind exact ce am să fac în ceea ce-l priveşte pe Stefan. Toată chestia asta pur şi simplu mi-a apărut dintr-odată foarte clară în minte. Planul B, etapa 1, începe mâine.

Ochii lui Frances ardeau şi obrajii ei erau roşii când se apropie de masa celor trei fete.

— Oh, Elena, trebuie să auzi asta!

Elena îi zâmbi, politicos dar nu foarte prietenos. Frances îşi lăsă în jos capul cu păr castaniu.

— Vreau să spun… pot să stau cu voi? Tocmai am auzit o chestie absolut incredibilă despre Stefan.

— Stai jos, spuse amabilă Elena. Dar, adăugă ea, ungându-şi cu unt o chiflă, de fapt vestea nu prea ne interesează.

— Nu prea…? Frances se holbă la ea, uimită. Apoi se uită pe rând la Meredith şi Bonnie. Cred că glumiţi, nu?

— Deloc, spuse Meredith, înfigându-şi furculiţa într-o păstaie

de fasole şi privind-o gânditoare. Astăzi avem alte lucruri la care să ne gândim.

— Exact, spuse Bonnie, după o scurtă tresărire. Ştii, Stefan deja nu mai e o noutate. *Passe!*

Se aplecă şi-şi frecă glezna.

Frances se uită rugătoare la Elena.

— Dar credeam că voiai să ştii totul despre el.

— Simplă curiozitate, spuse Elena. În definitiv, e străin de oraş şi voiam să-i urez bun-venit în Fell's Church. Dar, desigur, trebuie să-i fiu loială lui Jean-Claude.

— Jean-Claude?

— Jean-Claude, spuse Meredith, ridicându-şi sprâncenele şi oftând.

— Jean-Claude, rosti, ca un ecou, şi Bonnie pe un ton vag.

Cu un gest delicat, cu două degete, Elena scoase din rucsacul ei o fotografie.

— Aici e în faţa căsuţei unde am stat. Chiar după ce mi-a cules o floare şi mi-a spus... ei – zâmbi ea misterios – n-ar trebui să o repet.

Frances se uita lung la fotografie. În ea era un tânăr bronzat, fără cămaşă, stând în faţa unui hibiscus şi zâmbind timid.

— E mai mare, nu? spuse Frances cu respect.

— Douăzeci şi unu. Sigur – Elena se uită peste umărul ei – mătuşa mea n-ar accepta niciodată, aşa că nu-i spunem nimic până nu termin eu şcoala. Trebuie să ne scriem în secret.

— Ce romantic, exclamă Frances. N-o să scot o vorbă, promit. Dar Stefan...

Elena îi aruncă un zâmbet plin de superioritate.

— Dacă, spuse ea, e să mănânc ca pe continent, prefer oricând mâncărurile franţuzeşti celor italieneşti. Se întoarse spre Meredith: Nu?

— Mm-hmm. Oricând.

Meredith şi Elena îşi zâmbiră cu subînţeles, apoi se întoarseră către Frances.

— Nu eşti de acord?

— Oh, da, spuse repede Frances. Şi eu. Oricând. Zâmbi şi ea cu înţeles, dădu de câteva ori aprobator din cap, apoi se ridică şi plecă.

După ce dispăru, Bonnie spuse pe un ton jalnic:

— Asta o să mă termine, Elena, o să mor dacă nu aud bârfa asta.

— Oh, asta era? Pot să-ţi spun eu, răspunse calmă Elena. Bonnie, Frances voia să ne povestească despre zvonul care circulă cum că Stefan Salvatore ia droguri.

— Ce? Bonnie se holbă la ea, apoi izbucni în râs. Dar e ridicol. Ce tip care ia droguri s-ar îmbrăca aşa şi ar purta ochelari negri? Vreau să spun că a făcut tot ce-a putut ca să atragă atenţia asupra lui…

Vocea i se stinse, şi ochii ei căprui se făcură mai mari. Apoi continuă:

— Dar poate că tocmai de-aia o şi face. Cine ar bănui pe cineva care iese aşa de mult în evidenţă? Şi locuieşte singur, şi e grozav de secretos… Elena! Şi dacă e adevărat?

— Nu e, spuse Meredith.

— De unde ştii?

— Pentru că de la mine a plecat zvonul. Văzând expresia lui Bonnie, Meredith rânji şi adăugă: Elena mi-a spus s-o fac.

— Oooo! Bonnie se uită cu admiraţie la Elena. Eşti parşivă. Pot să spun oamenilor că are o boală în fază terminală?

— Nu, nu poţi. Nu vreau să văd o mulţime de aşa-zise infirmiere stând la coadă ca să-l ţină de mână. Dar poţi să le spui tuturor tot ce vrei despre Jean-Claude.

Bonnie luă fotografia de pe masă.

— De fapt, cine e?

— Grădinarul. Era înnebunit după hibiscusul ăsta. Şi e şi însurat, cu doi copii.

— Păcat, făcu Bonnie, foarte serioasă. Şi i-ai spus lui Frances să nu vorbească cu nimeni despre el…

— Exact. Elena se uită la ceas. Ceea ce înseamnă că pe la… ei, să zicem ora două, ar trebui să ştie deja toată şcoala.

După ore, fetele se duseră acasă la Bonnie. La uşă le întâmpină un lătrat ascuţit, şi când Bonnie deschise uşa, un pechinez foarte bătrân şi foarte gras încercă să se strecoare afară. Numele lui era Yangtze şi era atât de răsfăţat încât nimeni, în afară de mama lui Bonnie, nu îl suporta. În trecere, îşi înfipse gingiile, ce mai păstrau urme a ceea ce fuseseră odată colţi, în glezna Elenei.

Livingul era întunecos şi înghesuit, cu multă mobilă încărcată şi draperii grele la ferestre. Sora lui Bonnie, Mary, era acolo, scoţându-şi o şapcă de pe părul ei roşu ondulat. Era cu doi ani mai mare decât Bonnie şi lucra la clinica din Fell’s Church.

— Oh, Bonnie, spuse ea. Mă bucur că ai ajuns acasă. Bună,

Elena, Meredith.

— Bună, spuseră Elena şi Meredith.

— Ce-i cu tine? Arăţi obosită, spuse Bonnie.

Mary îşi puse şapca pe măsuţa de cafea. În loc să răspundă, întrebă la rândul ei:

— Aseară, când ai venit aşa de supărată, unde ziceai că ai fost cu fetele?

— În... la Podul Wickery.

— Aşa m-am gândit şi eu. Mary răsuflă adânc, apoi spuse: Acum, ascultă-mă bine, Bonnie McCullough. *Niciodată* să nu te mai duci acolo, şi mai ales nu singură, şi noaptea. Ai înţeles?

— Dar de ce? întrebă uimită Bonnie.

— Pentru că aseară cineva a fost atacat acolo, de asta. Şi ştii unde a fost găsit? Pe mal, chiar sub Podul Wickery.

Elena şi Meredith o priviră lung, neîncrezătoare, iar Bonnie o apucă strâns pe Elena de braţ.

— Cineva a fost atacat sub pod? întrebă ea. Dar cine a fost? Ce s-a-ntâmplat?

— Nu ştiu. Azi-dimineaţă, unul dintre muncitorii din cimitir l-a văzut zăcând acolo. Era un om fără adăpost, aşa cred, şi probabil dormea sub pod când a fost atacat. Dar era pe jumătate mort când l-au adus la spital, şi încă nu şi-a revenit din comă. E posibil să moară.

Elena înghiţi greu.

— Cum adică, atacat?

— Adică, spuse Mary foarte clar, gâtul i-a fost aproape spintecat. A pierdut o cantitate incredibilă de sânge. La început au crezut că a fost un animal, dar acum doctorul Lowen spune că e vorba de un om. Iar poliţia crede că cine a făcut-o se ascunde probabil în cimitir. Mary se uită pe rând la fete, cu buzele strânse într-o linie hotărâtă. Aşa că dacă aţi fost acolo lângă pod – sau în cimitir, Elena Gilbert – atunci e posibil ca persoana asta să fi fost acolo cu voi. Aţi priceput?

— Nu e nevoie să ne mai sperii, spuse abia auzit Bonnie. Am priceput, Mary.

— OK. Bine. Umerii lui Mary se relaxară şi ea îşi frecă obosită ceafa. Trebuie să mă întind puţin. N-am vrut să fiu rea.

Şi ieşi din living.

Rămase singure, cele trei fete se priviră.

— Putea să fie una dintre noi, spuse încet Meredith. Mai ales tu, Elena, tu ai fost acolo singură.

Elena simţea cum o furnică toată pielea, aceeaşi senzaţie groaznică de panică pe care o avusese în vechiul cimitir. Simţea vântul rece şi vedea şirurile de lespezi înalte de mormânt în jurul ei. Strălucirea soarelui şi liceul „Robert E. Lee” nu păruseră niciodată atât de departe.

— Bonnie, spuse ea încet, ai văzut pe cineva acolo? Asta ai vrut să spui când ai zis că cineva mă aşteaptă?

În camera slab luminată, Bonnie o privea fără să înţeleagă.

— Despre ce vorbeşti? N-am spus aşa ceva.

— Ba da, ai spus.

— Nu, n-am spus asta.

— Bonnie, spuse Meredith, te-am auzit amândouă. Te uitai fix la vechile morminte, şi pe urmă i-ai spus Elenei…

— Nu ştiu despre ce vorbiţi voi, şi n-am spus nimic, izbucni Bonnie, cu faţa schimonosită de furie şi cu lacrimi în ochi. Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

Elena şi Meredith se priviră neputincioase. Afară, soarele se ascunse după un nor.

Capitolul 6

26 septembrie

Dragă Jurnalule,

Îmi pare rău că a trecut atâta timp de când n-am mai scris, şi nu prea pot să-ţi explic de ce n-am făcut-o – doar că sunt atât de multe lucruri despre care mi-e frică să vorbesc, chiar şi cu tine.

Mai întâi, s-a întâmplat un lucru absolut îngrozitor, în ziua în care Bonnie şi Meredith şi cu mine am fost la cimitir, un bătrân a fost atacat acolo, şi aproape omorât. Poliţia încă nu l-a găsit pe cel care a făcut-o. Oamenii cred că bătrânul era nebun, pentru că atunci când şi-a revenit a început să delireze despre „ochi în beznă” şi stejari şi alte lucruri asemănătoare. Dar eu nu am uitat ce ni s-a întâmplat în seara aceea, şi mă tot gândesc la asta. Şi mă sperie.

Toată lumea a fost un timp speriată, şi toţi copiii au trebuit să rămână acasă după ce se întunecă sau să iasă în grup. Dar au trecut deja trei săptămâni şi n-au mai existat atacuri, aşa că agitaţia se potoleşte. Mătuşa Judith zice că trebuie să fi fost un alt vagabond care a făcut-o. Tatăl lui Tyler Smallwood chiar a sugerat că e posibil ca bătrânul s-o fi făcut chiar el – deşi tare aş

vrea eu să văd cum se poate mușca cineva singur de gât.

Dar ceea ce mi-a ocupat aproape tot timpul a fost Planul B. Deocamdată merge bine. Am primit câteva scrisori şi un buchet de trandafiri roşii de la „Jean-Claude” (unchiul lui Meredith are o florărie), şi toată lumea pare să fi uitat că m-a interesat vreodată Stefan. Aşa că poziţia mea socială e sigură. Nici măcar Caroline nu mi-a mai creat probleme.

De fapt, nu ştiu ce face în prezent Caroline, dar nici nu-mi pasă. N-o mai văd deloc la prânz sau după ore; pare să se fi îndepărtat cu totul de vechea ei gaşcă.

Dar în momentul acesta nu-mi pasă decât de un singur lucru. Stefan.

Nici măcar Bonnie şi Meredith nu-şi dau seama cât de important e el pentru mine. Mă tem să le spun: mă tem că or să mă creadă nebună. În şcoală port o mască, par calmă şi în deplin control, dar înăuntru – ei bine, cu fiecare zi care trece e tot mai râu.

Mătuşa Judith a început să-şi facă griji pentru mine. Spune că mănânc mult prea puţin, şi are dreptate. Se pare că nu mă mai pot concentra la ore, şi nici măcar la ceva amuzant cum ar fi adunarea de fonduri cu Casa Bântuită. Nu mă pot concentra decât la el. Şi nici nu înţeleg de ce.

El n-a mai vorbit cu mine din după-amiaza aia oribilă. Dar o să-ţi spun ceva ciudat. Săptămâna trecută, la ora de istorie, am ridicat privirea şi l-am surprins uitându-se la mine. Stătea la distanţă de câteva bănci, şi era întors într-o parte în banca lui şi mă privea. Pentru o clipă m-am simţit de-a dreptul speriată şi inima a început să-mi bată cu putere, şi am stat şi ne-am privit un timp – pe urmă el şi-a întors ochii. Dar de atunci asta s-a mai întâmplat de două ori, şi de fiecare dată i-am simţit privirea înainte să văd că se uită. Ăsta e adevărul adevărat. Ştiu că nu e doar imaginaţia mea.

Nu seamănă cu nici un băiat pe care l-am cunoscut până acum.

Pare atât de izolat, atât de singuratic. A creat destul de multă senzaţie în echipa de fotbal, dar nu stă cu nici unul dintre băieţi, poate doar cu Matt. Matt este singurul cu care vorbeşte. Nu umblă nici cu fetele; asta văd chiar eu, aşa că poate zvonurile despre droguri sunt de folos. Dar mai degrabă pare să evite el oamenii decât îl evită oamenii pe el. Dispare între ore şi după antrenamentele de fotbal, şi nu l-am văzut nici măcar o dată la

cantină. Nu a invitat niciodată pe nimeni în camera lui de la pensiune. Nu vine niciodată după şcoală la cafenea.

Şi atunci, cum să-l fac să vină într-un loc unde să nu mai poată fugi de mine? Asta e marea problemă cu Planul B. Bonnie zice: „Ce-ar fi să te prindă cu el o furtună, şi să trebuiască să vă lipiţi unul de altul ca să vă încălziţi?” Iar Meredith sugerase că motorul maşinii mele s-ar putea opri dintr-odată în faţa pensiunii lui. Dar nici una dintre ideile astea nu e practică, şi simt că înnebunesc încercând să găsesc ceva mai bun.

În fiecare zi e tot mai rău. Mă simt ca un fel de ceas la care arcul se strânge tot mai mult. Dacă nu găsesc mai repede o soluţie, o să...

Voiam să zic că „o să mor”.

Soluţia îi veni în minte brusc, şi foarte firesc.

Îi părea rău pentru Matt; ştia că îl duruse zvonul despre Jean-Claude. De-abia mai vorbise cu ea de când se răspândise povestea, trecând de obicei pe lângă ea doar cu o înclinare din cap rapidă. Iar când se întâlniră într-o zi pe un coridor gol în faţa clasei de Creaţie literară, el refuză să o privească în ochi.

— Matt..., începu ea.

Voia să-i spună că nu era adevărat, că n-ar fi început niciodată să se vadă cu alt băiat înainte să-i spună mai întâi lui. Voia să îl asigure că nu avusese de gând să-l facă să sufere şi că acum se simţea îngrozitor. Dar nu ştia cum să înceapă. În cele din urmă, spuse doar „Îmi pare rău!” şi se întoarse să intre în clasă.

— Elena, spuse el, şi ea se întoarse către el. Acum se uita la ea, în sfârşit, cu ochii întârziind pe buzele ei, pe păr. Tipul ăsta, francezul, e pe bune? întrebă el în cele din urmă.

— Nu, spuse Elena imediat, fără să şovăie. L-am inventat, adăugă ea simplu, ca să arăt tuturor că nu-mi pasă de...

Se opri.

— Stefan. Înţeleg. Matt încuviinţă din cap, părând mai încruntat dar şi mai înţelegător. Ascultă, Elena, ce a făcut atunci chiar a fost foarte urât din partea lui. Dar nu cred că a fost ceva personal. Aşa se poartă el cu toată lumea...

— În afară de tine.

— Nu. Uneori vorbeşte cu mine, dar niciodată despre ceva personal. Nu spune niciodată nimic despre familia lui sau ce face când nu e la şcoală. E... e ca şi cum ar exista în jurul lui un zid

prin care eu nu pot să trec. Nu cred că va lăsa vreodată pe cineva să treacă prin zidul ăla. Şi e mare păcat, pentru că sunt convins că în spatele zidului el e un om foarte trist.

Elena se gândi la cuvintele lui Matt, fascinată de o imagine a lui Stefan la care nu se gândise până atunci. Părea întotdeauna atât de stăpân pe el, atât de calm şi netulburat. Dar ştia că la fel o vedeau şi pe ea ceilalţi. Era oare posibil ca sub această mască să fie la fel de confuz şi nefericit ca şi ea?

Şi atunci îi veni ideea, ridicol de simplă. Fără scheme complicate, fără furtuni şi motoare oprite.

— Matt, spuse ea încet, nu crezi că ar fi bine ca cineva să ajungă totuşi dincolo de zidul ăla? Adică bine pentru Stefan. Nu crezi că ăsta ar fi cel mai bun lucru care i s-ar putea întâmpla?

Îl privi cu ochii aprinşi, dorindu-şi să-l facă să înţeleagă.

El se uită lung la ea, apoi închise scurt ochii şi clătină din cap neîncrezător.

— Elena, spuse, eşti incredibilă. Îi joci pe toţi după cum vrei, şi cred că nici măcar nu-ţi dai seama că o faci. Iar acum o să-mi ceri să fac ceva să-l păcălesc pe Stefan, iar eu sunt atât de fraier că aş putea chiar să accept s-o fac.

— Nu eşti fraier, eşti un gentleman. Şi vreau într-adevăr să-ţi cer o favoare, dar numai dacă tu crezi că e bine. Nu vreau să-l rănesc pe Stefan, şi nu vreau să te rănesc nici pe tine.

— Nu?

— Nu. Ştiu cum trebuie să sune asta, dar e adevărat. Nu vreau decât să...

Se întrerupse din nou. Cum putea să explice ce voia când nici măcar ea nu înţelegea prea bine?

— Nu vrei decât ca toată lumea şi totul să se învârtă în jurul Elenei Gilbert, spuse el cu amărăciune. Nu vrei decât ceea ce nu ai.

Şocată, Elena făcu un pas înapoi şi îl privi. I se puse un nod în gât şi lacrimile i se adunară în ochi.

— Nu face asta, spuse el. Elena, nu lua figura asta. Îmi pare rău. Matt oftă. În regulă, ce-ar trebui să fac? Să-l leg fedeleş şi să ţi-l las în pragul casei?

— Nu, spuse Elena, străduindu-se încă să-şi reţină lacrimile. Nu voiam decât să-l convingi să vină la balul anual al liceului, organizat pentru viitorii absolvenţi, săptămâna viitoare.

Expresia de pe chipul lui Matt era ciudată.

— Nu vrei decât să vină la bal. Elena încuviinţă din cap.

— Bine. Sunt foarte sigur că va fi acolo. Şi, Elena… chiar nu e nimeni altcineva în afară de tine cu care aş vrea să vin la bal.

— În regulă, spuse Elena după un moment. Şi, ei bine, mulţumesc.

Expresia lui Matt era tot ciudată.

— Nu-mi mulţumi, Elena. Chiar n-ai de ce… zău. Ea continuă să se întrebe de ce spusese asta, în vreme ce el se întoarse şi se îndepărtă de-a lungul coridorului.

— Nu te mai mişca, spuse Meredith, trăgând-o uşor de păr pe Elena, cu reproş.

— Şi eu tot cred, spuse Bonnie de pe bancheta de sub fereastră, că au fost amândoi fantastici.

— Cine? murmură absentă Elena.

— De parcă n-ai şti, spuse Bonnie. Tipii ăia doi ai tăi care au reuşit miracolul în ultimul minut în meciul de ieri. Când Stefan a prins acea ultimă pasă, am crezut că o să leşin. Sau să vomit.

— Oh, *te rog,* făcu Meredith.

— Şi Matt – băiatul ăla e pur şi simplu o poezie în mişcare…

— Şi nici unul dintre ei nu e al meu, spuse categoric Elena.

Sub degetele experte ale lui Meredith, părul ei devenea o adevărată operă de artă, o masă moale de aur răsucit. Iar rochia era perfectă, violetul ei pal dând reflexii violete ochilor ei. Dar chiar şi ea vedea cât de palidă şi rece arăta, nu uşor îmbujorată de emoţie şi nerăbdare, ci albă şi hotărâtă, ca un soldat foarte tânăr care e trimis pe linia frontului.

Ieri, stând pe terenul de fotbal în timp ce numele ei era anunţat ca fiind cel al Reginei Balului, avea un singur gând în minte. El nu putea să refuze să danseze cu ea. Dacă venea la bal, nu putea să o refuze pe Regină. Iar acum, stând în faţa oglinzii, şi-o repeta din nou.

— În seara asta, oricine vei dori va fi al tău, o asigură Bonnie. Şi ascultă, după ce scapi de Matt, pot să-l iau eu şi să-l consolez?

Meredith pufni.

— Şi Raymond ce-o să creadă?

— Oh, poţi *tu* să-l consolezi pe el. Dar zău, Elena, îmi place foarte mult Matt. Şi odată ce îl vei avea pe Stefan, grupul vostru de trei va fi cam aglomerat. Aşa că…

— Oh, fă ce vrei. Matt merită puţină atenţie.

Şi cu siguranţă nu o capătă de la mine, îşi spuse Elena. Tot nu-i venea să creadă ce îi făcea lui Matt. Dar acum nu-şi putea

permite să se certe, avea nevoie de toată puterea şi concentrarea.

— Aşa. Meredith prinse ultimul ac în părul Elenei. Şi-acum, uită-te la noi, Regina Balului şi curtea ei – sau cel puţin o parte din ea. Suntem frumoase.

— E pluralul regal? spuse ironică Elena.

Dar era adevărat, erau frumoase. Rochia lui Meredith era o unduire de satin grena, strânsă bine în talie şi apoi revărsându-se în falduri de pe şolduri.

Părul ei negru atârna despletit pe spate. Iar Bonnie, când se ridică şi veni lângă celelalte în faţa oglinzii, strălucea în tafta roz şi paiete negre.

Iar ea… Elena îşi cercetă imaginea cu o privire experimentată şi îşi spuse din nou: Rochia e în regulă. Singurele cuvinte care îi mai veneau în minte erau *violete cristalizate.* Bunica ei avea un borcănel cu ele, flori adevărate muiate în cristale de zahăr şi îngheţate.

Coborâră împreună la parter, aşa cum făcuseră la fiecare bal începând din clasa a şaptea – doar că înainte Caroline fusese întotdeauna cu ele. Elena îşi dădu seama, uşor surprinsă, că nici măcar nu ştia cu cine venea Caroline în seara asta.

Mătuşa Judith şi Robert – curând unchiul Robert – erau în living, împreună cu Margaret, îmbrăcată deja în pijama.

— Oh, fetelor, arătaţi minunat, spuse mătuşa Judith, agitată şi emoţionată de parcă ea însăşi se ducea la bal, şi o sărută pe Elena, iar Margaret întinse mâinile pentru a fi îmbrăţişată.

— Eşti drăguţă, spuse ea cu simplitatea celor patru ani ai săi.

Robert o privea şi el pe Elena. Clipi mărunt, deschise gura, apoi o închise la loc.

— Ce e, Bob?

— Oh. Se uită la mătuşa Judith cu un aer stânjenit. Păi, de fapt, nu ştiu de ce, mă gândeam la Elena din Troia.

— Frumoasă şi menită unei sorţi tragice, spuse veselă Bonnie.

— Ei, da, spuse Robert, cu un aer nefericit. Elena nu spuse nimic.

Se auzi soneria. Matt era în prag, în bine cunoscutul lui sacou *casual* albastru. Alături de el erau Ed Goff, prietenul lui Meredith, şi Raymond Hernandez, prietenul lui Bonnie. Elena îl căută cu privirea pe Stefan.

— Probabil că e deja acolo, spuse Matt, înţelegându-i privirea.

Ascultă, Elena…

Dar ceea ce voia să spună fu întrerupt de sporovăiala celor două cupluri. Bonnie şi Raymond merseră cu ei în maşina lui Matt şi tot drumul până la şcoală revărsară încontinuu glume şi remarci spirituale.

Pe uşile deschise ale sălii se revărsa muzica. În timp ce Elena cobora din maşină, o siguranţă ciudată o copleşi.

Ceva urma să se întâmple, îşi spuse, privind clădirea pătrată a şcolii. Ritmul calm, paşnic al ultimelor câteva săptămâni era pe punctul de a se accelera.

Sunt pregătită, îşi spuse. Şi speră să fie adevărat.

Înăuntru era un caleidoscop de culoare şi agitaţie. În clipa în care intrară, ea şi Matt se treziră înconjuraţi de lume, şi complimentele se revărsară asupra amândurora. Rochia Elenei… Părul ei… florile ei. Matt era pe cale de a deveni o legendă: un alt Joe Montana, un pariu sigur pentru o bursă sportivă.

În vârtejul ameţitor care ar fi trebuit să fie pentru ea ambrozie şi nectar, Elena continua să caute cu privirea un cap cu păr întunecat.

Tyler Smallwood răsufla greu lângă ea, mirosind a punci şi gumă de mestecat Doublemint. Prietena lui avea o privire ucigătoare. Elena îl ignoră, sperând că avea să plece.

Domnul Tanner trecu pe lângă ei cu un pahar înmuiat de hârtie în mână, arătând ca şi cum gulerul l-ar fi sugrumat. Sue Carson, care fusese aleasă Prinţesă a Balului, se învârtea pe lângă ea şi-i gângurea complimente pentru rochia violet. Bonnie era deja pe ringul de dans, strălucind sub lumini. Dar Elena nu îl vedea nicăieri pe Stefan.

Încă un damf de Doublemint şi avea să vomite. Îi trase un ghiont lui Matt şi o luară din loc amândoi către bufet, unde antrenorul Lyman se lansase în comentarii critice despre meci. Alte cupluri şi grupuri se apropiară de ei, rămaseră acolo câteva minute, apoi se retraseră, pentru a face loc următorilor care stăteau la coadă. Ca şi cum chiar am fi familia regală, îşi spuse Elena, râzând în sinea ei. Îşi întoarse capul către Matt, ca să vadă dacă şi el era amuzat, dar el privea fix undeva în stânga.

Îi urmări privirea. Şi acolo, pe jumătate ascuns în spatele unui grup de jucători de fotbal, era capul cu păr întunecat pe care îl căutase ea. De neconfundat, chiar şi în lumina slabă. Un fior o străbătu, mai degrabă de durere decât de altceva.

— Şi acum? întrebă Matt, cu maxilarele încleştate. Legatul

fedeleş?

— Nu. O să-l invit la dans, atâta doar. Dacă vrei, pot să aştept să dansăm noi mai întâi.

Matt clătină din cap, şi Elena o porni prin mulţime către Stefan.

Pe măsură ce se apropia, Elena înregistra noi informaţii despre el. Sacoul lui negru avea o croială uşor diferită de a celorlalţi băieţi, şi pe sub el purta un sveter alb de caşmir. Stătea aproape nemişcat, puţin mai departe de grupurile din jurul lui. Şi deşi nu îl putea vedea decât din profil, vedea că nu poartă ochelarii.

Desigur, îi scotea când juca fotbal, dar ea nu-l văzuse niciodată de aproape fără ei. Asta îi dădea o senzaţie de ameţeală dar şi de emoţie, ca şi cum aici era o mascaradă şi venise momentul scoaterii măştilor. Îi privi fix umărul, conturul maxilarului, şi apoi el se întoarse către ea.

În clipa aceea, Elena era conştientă de frumuseţea ei. Nu era vorba doar de rochie, sau de felul în care se pieptănase. Era frumoasă ea însăşi: zveltă, cu o ţinută regească, o fiinţă făcută din mătase şi foc interior. Văzu cum buzele lui se desfac uşor, gânditoare, apoi se uită în ochii lui.

— Bună!

Oare asta era propria ei voce, atât de calmă şi stăpână pe sine? Ochii lui erau verzi. Verzi ca frunzele de stejar vara.

— Te distrezi? spuse ea.

Acum da. El nu o spuse, dar ea ştiu că o gândea; o vedea în felul în care o privea. Niciodată nu fusese atât de sigură de puterea ei. Doar că, de fapt, el nu arăta ca şi cum chiar se distra; părea îndurerat, suferind, ca şi cum nu mai putea suporta nici un minut în plus aici.

Se auzeau primele acorduri ale orchestrei, un dans lent. El continua să o privească, fascinat de ea. Ochii aceia verzi se întunecau, deveneau negri de dorinţă. Ea avu deodată senzaţia că el ar putea să o tragă lângă el, să o sărute apăsat, fără să scoată un cuvânt.

— Vrei să dansezi? spuse ea încet.

Mă joc cu focul, cu ceva ce nu înţeleg, se gândi ea deodată. Şi în aceeaşi clipă îşi dădu seama că e speriată. Inima începu să-i bată cu putere. Era ca şi cum ochii aceia verzi vorbeau unei părţi ascunse adânc în miezul fiinţei ei – iar acea parte ţipa „pericol”. Un instinct mai vechi decât lumea îi spunea să fugă, să dispară

de acolo.

Dar nu se mişcă. Aceeaşi forţă care o îngrozea o ţintuia în loc. Asta e ceva ce nu pot controla, îi veni brusc în minte. Orice se întâmpla aici îi depăşea înţelegerea, nu era nimic normal sau logic. Dar acum nu se mai putea opri, şi deşi era speriată, îi plăcea. Era cel mai intens moment pe care îl trăise vreodată cu un băiat, dar nu se întâmpla nimic. El doar o privea, ca hipnotizat, şi ea îl privea la rândul său, iar între ei aerul ardea şi era atâta energie ca într-un fulger din nopţile fierbinţi de vară. Văzu cum ochii lui se întunecă şi mai mult, înfrânţi, şi simţi bătaia sălbatică a inimii când el întinse încet către ea o mână.

Şi apoi totul se destramă.

— Vai, Elena, ce dulce arăţi, se auzi o voce, şi ochii Elenei fură orbiţi de strălucirea aurului.

Era Caroline, cu părul ei roşcat des şi strălucitor, cu pielea ei perfect bronzată. Purta o rochie aurie de lamé, care dezvăluia o suprafaţă incredibil de îndrăzneaţă din acea piele perfectă. Îşi strecură un braţ gol pe sub braţul lui Stefan şi îşi ridică privirile către el, zâmbindu-i leneş. Arătau uluitor împreună, ca un cuplu de modele internaţionale care ajunseseră la balul unor liceeni, mult mai sofisticaţi şi mai strălucitori decât oricine altcineva din acea încăpere.

— Iar rochiţa ta e aşa de drăguţă, continuă Caroline, în timp ce mintea Elenei se setase pe funcţionare automată.

Braţul acela petrecut cu atâta detaşare pe sub braţul lui Stefan îi spuse Elenei totul: unde fusese la prânz Caroline în ultimele săptămâni, ce făcuse în tot acest timp.

— I-am spus lui Stefan că pur şi simplu trebuia să trecem pe aici, dar nu vrem să stăm prea mult. Aşa că sper că nu te deranjează dacă o să-l ţin să danseze doar cu mine, nu?

Elena era ciudat de calmă acum, cu mintea complet goală. Spuse că nu, sigur că nu o deranja, şi o privi pe Caroline îndepărtându-se, o simfonie în roşu şi auriu. Stefan plecă împreună cu ea.

În jurul Elenei se adunase un cerc de chipuri; se întoarse cu spatele la ele şi dădu cu ochii de Matt.

— Ştiai că vine cu ea.

— Ştiam că ea voia să-l aducă. S-a tot ţinut după el la prânz şi după şcoală, şi într-un fel s-a băgat în sufletul lui. Dar…

— Înţeleg…

Păstrându-şi acel calm ciudat, artificial, cercetă cu ochii

mulţimea şi o văzu pe Bonnie venind spre ea, şi pe Meredith ridicându-se de la masa ei. Aşadar, văzuseră. Probabil că toată lumea văzuse. Fără să-i mai spună nimic lui Matt, o porni în întâmpinarea lor, făcându-le semn din cap către toaleta fetelor.

Era plină, şi Meredith şi Bonnie îşi păstrară aerul vesel şi remarcile nonşalante, în timp ce o priveau îngrijorate.

— Ai văzut rochia aia? spuse Bonnie, strângându-i pe furiş degetele Elenei. Corsajul trebuie că stătea prins cu super-glue. Şi la balul următor ce-o să mai poarte? Celofan?

— Bandaje, spuse Meredith. Apoi întrebă încet: Eşti bine?

— Da.

Elena văzu în oglindă că ochii ei străluceau prea tare şi pe fiecare obraz ardea o pată roşie. Îşi trecu o mână peste păr şi se întoarse cu spatele la oglindă.

Toaleta se goli, şi rămaseră doar ele trei. Bonnie se juca nervoasă cu funda cu paiete pe care o avea prinsă în talie.

— Poate că totuşi nu e chiar aşa de rău, spuse ea încet. Vreau să spun că în ultimele săptămâni nu te-ai gândit decât la el. Aproape o lună întreagă. Şi de-aceea poate că aşa e mai bine, şi poţi să treci la alte lucruri acum, în loc să… ei, să umbli după el.

Et tu, Brutus? îşi spuse Elena.

— Mulţumesc foarte mult pentru sprijinul tău, rosti ea cu voce tare.

— Hai, Elena, nu fi aşa, interveni Meredith. Nu vrea să te rănească, doar crede că…

— Şi bănuiesc că asta crezi şi tu, nu? Ei bine, aşa să fie. O să mă duc să caut alte lucruri la care să trec. Ca de pildă alte prietene bune.

Şi plecă, lăsându-le să privească lung în urma ei.

În sala de bal, se aruncă în vârtejul de muzică şi culoare. Era mai veselă decât fusese la toate balurile de până atunci. Dansă cu toată lumea, râzând prea tare, flirtând cu fiecare băiat care îi ieşea în cale.

Apoi o strigară să urce pe scenă ca să fie încoronată. Stătu pe scenă, privind în jos la mulţimea de siluete strălucitoare ca nişte fluturi. Cineva îi dădu nişte flori; altcineva îi puse o tiară cu strasuri. Se auziră aplauze. Totul trecu ca într-un vis.

Flirta cu Tyler pentru că el era cel mai aproape de ea când coborî de pe scenă. Apoi îşi aminti ce îi făcuseră el şi Dick lui Stefan, şi rupse un trandafir din buchetul ei şi i-l dădu. Matt

privea de pe margine, cu buzele strânse. Prietena lui Tyler, complet uitată, se lupta cu lacrimile.

Acum Elena simţea miros de burbon alături de cel de mentă în răsuflarea lui Tyler, iar faţa lui era roşie. Prietenii lui erau în jurul ei, o mulţime care striga şi râdea, şi îl văzu pe Dick turnând ceva dintr-o pungă maro de hârtie în paharul lui de punci.

Elena nu mai fusese niciodată cu grupul acesta. O primiră cu entuziasm, admirând-o, luptându-se pentru atenţia ei. Glumele zburau în jurul ei, şi Elena râdea chiar şi atunci când nu aveau nici un haz. Braţul lui Tyler o cuprinse pe după mijloc, şi ea râse doar mai tare. Văzu cu colţul ochiului cum Matt clatină din cap şi pleacă. Fetele ţipau tot mai sonor, băieţii deveneau scandalagii. Tyler îşi freca nasul de gâtul ei, pupând-o umed.

— Am o idee, anunţă el grupul, strângând-o mai tare pe Elena lângă el. Hai să mergem într-un loc unde să ne distrăm mai bine. Cineva strigă:

— Unde, Tyler? Acasă la tăticu’ tău? Tyler rânjea, un rânjet larg, prostesc, de om beat.

— Nu, vreau să spun undeva unde să ne lăsăm urma. De pildă, în cimitir.

Fetele ţipară ascuţit. Băieţii îşi traseră coate şi se prefăcură că se lovesc cu pumnii.

Prietena lui Tyler stătea în afara cercului.

— Tyler, e o nebunie, spuse ea, cu o voce subţirică şi stridentă. Ştii ce s-a întâmplat cu bătrânul ăla. Nu vreau să merg acolo.

— Grozav, atunci tu rămâi aici. Tyler îşi scoase cheile din buzunar şi le flutură în faţa celorlalţi. Cui nu-i e frică? spuse el.

— Hei, eu merg, spuse Dick, şi se auzi un cor de aprobări.

— Şi eu, spuse Elena, tare şi sfidător. Îi zâmbi lui Tyler şi el practic o ridică în braţe.

În clipa următoare, ea şi Tyler conduceau un grup vesel care se îndrepta foarte zgomotos către parcare, unde se înghesuiră cu toţii la maşini. Apoi Tyler îşi decapotă maşina şi ea urcă alături de el, iar Dick şi o fată pe nume Vickie Bennett pe bancheta din spate.

— Elena! strigă cineva de departe, din uşa luminată a şcolii.

— Porneşte! îi spuse ea lui Tyler, scoţându-şi tiara, şi motorul prinse viaţă.

Ieşiră cu scârţâit de roţi din parcare, şi Elena simţi pe faţă vântul rece al nopţii.

Capitolul 7

Bonnie era pe ringul de dans, cu ochii închişi, lăsând muzica să curgă prin ea. Când deschise ochii pentru o clipă, o văzu pe Meredith făcându-i semn de pe margine. Bonnie îşi împinse înainte bărbia, încăpăţânată, dar cum semnele deveneau tot mai insistente, îşi dădu ochii peste cap către Raymond şi se supuse. Raymond o urmă.

În spatele lui Meredith erau Matt şi Ed. Matt era încruntat, Ed părea stânjenit.

— Elena tocmai a plecat, spuse Meredith.

— E o ţară liberă, remarcă Bonnie.

— A plecat cu Tyler Smallwood, spuse Meredith. Matt, eşti sigur că n-ai auzit unde se duc?

Matt clătină din cap.

— Aş zice că Elena merită tot ce-o să se întâmple – dar e şi vina mea, într-un fel, spuse el mohorât. Cred că ar trebui să mergem după ea.

— Să plecăm de la bal? spuse Bonnie şi se uită la Meredith, care rosti pe muteşte *ai promis.* Nu pot să cred, murmură ea furioasă.

— Nu ştiu cum o s-o găsim, spuse Meredith, dar trebuie să încercăm. Apoi adăugă, cu o voce ciudat de ezitantă: Bonnie, nu cumva ştii tu unde e?

— Ce? Nu, sigur că nu; eu dansam. Ai auzit de asta, nu? Căci de ce te duci la un bal?

— Tu şi Ray rămâneţi aici, îi spuse Matt lui Ed. Dacă se întoarce, spuneţi-i că am plecat să o căutăm.

— Iar dacă e să plecăm, hai să plecăm acum, spuse Bonnie cu răceală. Se întoarse şi în aceeaşi clipă se ciocni de un sacou negru. Oh, scuză-mă, se răsti, ridicând privirea şi văzându-l pe Stefan Salvatore.

Stefan nu spuse nimic, în vreme ce ea, Meredith şi Matt se îndreptară către uşă, lăsându-i în urmă pe Raymond, cu un aer nefericit, şi pe Ed.

Stelele erau îndepărtate, cu o strălucire de gheaţă pe cerul senin. Elena se simţea asemenea lor. O parte din ea râdea şi striga împreună cu Dick şi Vickie şi Tyler, acoperind vântul, dar o altă parte stătea şi privea de undeva de departe.

Tyler parcă la jumătatea pantei în vârful căreia se găsea

biserica în ruine, lăsând farurile aprinse când coborâră din maşină. Deşi când plecaseră de la şcoală în spatele lor mai fuseseră câteva maşini, acum păreau să fie singurii care ajunseseră tocmai până la cimitir.

Tyler deschise portbagajul şi scoase şase doze de bere.

— Cu atât mai bine pentru noi, spuse.

Îi oferi o bere Elenei, care scutură din cap, încercând să ignore senzaţia de rău în adâncul stomacului. Simţea că nu are ce căuta aici – dar în nici un caz nu avea de gând să o recunoască acum.

Urcară pe aleea pavată cu dale, în vreme ce fetele chicoteau, clătinându-se în pantofii lor cu toc înalt şi sprijinindu-se de băieţi. Când ajunseră în vârful colinei, Elena icni şi Vickie scoase un mic ţipăt.

Chiar deasupra liniei orizontului plutea ceva uriaş şi roşu. Elenei îi trebui doar o clipă pentru a-şi da seama că de fapt era Luna. Era la fel de mare şi de ireală ca un decor într-un film SF, iar discul ei umflat lucea mohorât, cu o lumină bolnăvicioasă.

— Ca un dovleac mare şi stricat, spuse Tyler, şi azvârli o piatră către ea.

Elena se forţă să-i arunce un zâmbet strălucitor.

— De ce nu intrăm? spuse Vickie, arătând cu o mână albă către deschizătura unde ar fi trebuit să se afle uşa bisericii.

Cea mai mare parte a acoperişului se prăbuşise, deşi clopotniţa era încă intactă, un turn care se înălţa mult deasupra lor. Trei dintre pereţi stăteau încă în picioare; din al patrulea rămăsese doar o bucată de zid care le ajungea până la genunchi. Peste tot erau grămezi de moloz.

O lumină pâlpâi pe obrazul Elenei, iar ea se întoarse, surprinsă, şi-l văzu pe Tyler ţinând în mână o brichetă. Băiatul rânji, dezvelindu-şi dinţii albi şi puternici, şi spuse:

— Nu vrei să-mi faci un clic pe Bic?

Râsul Elenei răsună cel mai tare, pentru a-i ascunde stânjeneala. Luă bricheta şi lumină cu ea mormântul aflat pe o latură a bisericii. Nu semăna cu nici un mormânt din cimitir, deşi tatăl ei spusese că mai văzuse şi altele asemănătoare în Anglia. Arăta ca o cutie mare din piatră, suficient de încăpătoare pentru doi oameni, cu două statui de marmură întinse pe capac.

— Thomas Keeping Fell şi Honoria Fell, spuse Tyler cu un gest larg, ca şi cum i-ar fi prezentat. Se zice că bătrânul Thomas a întemeiat Fell’s Church. Deşi la acea vreme şi familia Smallwood

era aici. Stră-străbunicul străbunicului meu locuia în vale, lângă pârâul Drowning…

— …până când a fost mâncat de lupi, spuse Dick şi-şi dădu capul pe spate şi scoase un urlet, imitând un lup.

Apoi râgâi. Vickie chicoti. O umbră de enervare trecu peste trăsăturile frumoase ale lui Tyler Smallwood, dar se forţă să zâmbească.

— Thomas şi Honoria par cam palizi, spuse Vickie, continuând să chicotească. Cred că le trebuie puţină culoare.

Scoase din geantă un ruj şi începu să acopere gura de marmură albă a statuii Honoriei cu un strat de roşu lucios. Elena simţi din nou că i se face rău. Când era copil, privise întotdeauna cu teamă şi respect la doamna palidă şi bărbatul sever care zăceau cu ochii închişi, cu mâinile împreunate pe piept. Şi, după ce părinţii săi muriseră, se gândise la ei zăcând unul lângă celălalt, în cimitir, la fel ca aceste statui. Dar ţinu bricheta în vreme ce Vickie desena cu ruj o mustaţă şi îi făcea un nas de clovn lui Thomas Fell.

Tyler le privea.

— Hei, sunt îmbrăcaţi de gală, şi nu se duc nicăieri.

Îşi puse mâinile pe capacul de piatră şi se aplecă peste el, încercând să-l mişte într-o parte.

— Ce zici, Dick – le oferim o noapte în oraş? Poate chiar în centrul oraşului?

Nu, îşi spuse Elena, îngrozită, în vreme ce Dick pufni în râs, iar Vickie ţipă încântată. Dar Dick era deja lângă Tyler, pregătindu-se să împingă, cu podul palmelor pe capacul de piatră.

— La trei, spuse Tyler şi numără: Unu, doi, *trei.* Ochii Elenei erau aţintiţi pe faţa îngrozitoare, ca de clovn, a lui Thomas Fell, pe când băieţii se chinuiau şi gemeau, cu muşchii încordaţi sub haine. Dar nu putură să mişte nici un centimetru capacul.

— Blestematul ăsta de capac trebuie să fie prins cumva, spuse Tyler furios şi renunţă.

Elena îşi simţi picioarele moi de uşurare, încercând să pară destinsă, se rezemă de capacul de piatră – şi atunci se întâmplă.

Auzi scrâşnetul pietrei şi simţi imediat capacul mişcându-se sub mâna ei stângă. Se îndepărta de ea, făcând-o să-şi piardă echilibrul. Scăpă bricheta din mână şi începu să ţipe, şi continuă să ţipe, încercând să rămână pe picioare. Cădea în mormântul deschis, şi un vânt îngheţat urla în jurul ei. Auzea ţipete în

urechi.

Apoi era din nou afară, în lumina Lunii suficient de puternică pentru ca Elena să-i poată vedea pe ceilalţi. Tyler o ţinea strâns. Ea se uită în jur cu o privire sălbatică.

— Eşti nebună? Ce-ai păţit? Tyler o scutura.

— S-a mişcat! Capacul s-a mişcat! S-a deschis şi… nu ştiu… aproape că am căzut înăuntru. Era frig…

Băieţii râdeau.

— Bietul copilaş s-a speriat, spuse Tyler. Haide, Dick-boy, ia să verificăm noi.

— Tyler, nu…

Dar ei se întoarseră înăuntru. Vickie rămăsese în cadrul uşii, privind, în timp ce Elena tremura. În scurt timp, Tyler îi făcea semn să se apropie.

— Uite, spuse el, când ea făcu încet un pas înăuntru, fără tragere de inimă. Tyler luase din nou bricheta şi acum o ţinea deasupra pieptului de marmură al lui Thomas Fell. Uite, e nemişcat, culcuşit confortabil în locul lui. Vezi?

Elena se uită lung în jos, la capacul aşezat exact peste mormânt.

— Dar s-a mişcat. Am fost cât pe ce să cad înăuntru…

— Sigur, cum spui tu, iubito.

Tyler o cuprinse cu braţele şi o trase lângă el, cu spatele lipit de pieptul lui.

Ea întoarse capul într-o parte şi îi văzu şi pe Dick şi Vickie în aceeaşi poziţie, doar că Vickie stătea cu ochii închişi şi părea să-i placă. Tyler îşi frecă bărbia de părul ei.

— Acum aş vrea să mă întorc la bal, spuse ea pe un ton hotărât.

Bărbia îşi opri mişcarea. Apoi Tyler oftă şi spuse:

— Sigur, iubito. Se uită la Dick şi Vickie. Voi ce faceţi?

Dick rânji şi spuse:

— Noi mai stăm puţin aici.

Vickie chicoti, cu ochii tot închişi.

— Bine, spuse Elena. Se întrebă cum aveau să se întoarcă, dar îl lăsă pe Tyler să o ducă afară. Acolo el se opri.

— Nu pot să plec fără să arunc o privire la mormântul bunicului meu, spuse el. Ei, haide, Elena, făcu el când ea începu să protesteze, nu-mi răni sentimentele. Trebuie să-l vezi, e mândria familiei mele.

Elena se forţă să zâmbească, deşi simţea un sloi de gheaţă în

stomac. Poate că dacă-i făcea pe plac, o să o ducă de aici.

— Bine, spuse ea, şi o porni către cimitir.

— Nu pe acolo, pe aici, spuse Tyler, şi în clipa următoare o conducea către vechiul cimitir. E-n regulă, zău, nu e departe de alee. Uite, acolo, vezi?

Şi îi arătă spre ceva care strălucea în lumina Lunii.

Elena icni, simţind cum o gheară îi strânge inima. Părea că acolo stătea o persoană, un uriaş cu un cap rotund, lipsit de păr. Şi nu-i plăcea deloc că se afla aici, printre pietrele de granit vechi de secole, tocite şi aplecate de vreme. Lumina puternică a Lunii arunca umbre ciudate şi peste tot erau zone de întuneric de nepătruns.

— E doar sfera de deasupra. Nimic de care să te sperii, spuse Tyler, trăgând-o după el afară de pe alee, către lespedea strălucitoare.

Era făcută din marmură roşie, iar sfera uriaşă aflată deasupra ei îi amintea Elenei de Luna umflată de pe linia orizontului. Acum, aceeaşi Lună îşi arunca lumina puternică peste ei, la fel de albă ca şi mâinile albe de marmură ale lui Thomas Fell. Elena nu-şi putu stăpâni un fior.

— Biata fetiţă, i-e frig. Trebuie să o încălzim, spuse Tyler.

Elena încercă să-l împingă deoparte, dar el era prea puternic, şi o cuprinse în braţe şi o strânse lângă el.

— Tyler, vreau să plec, vreau să plec *acum…*

— Sigur, iubito, plecăm, spuse el. Dar mai întâi trebuie să te încălzesc. Uuh, eşti rece ca gheaţa.

— Tyler, termină, spuse ea. Braţele lui care o ţineau strâns o deranjaseră, dar acum, şocată, îi simţi mâinile pe trupul ei, pipăind-o, căutând pielea.

Elena nu se mai aflase niciodată într-o astfel de situaţie, şi fără să poată căpăta vreun ajutor. Încercă să-şi înfigă un toc ascuţit în piciorul lui încălţat în pantofi de lac, dar Tyler se feri.

— Tyler, ia-ţi mâinile de pe mine.

— Hai, Elena, nu fi aşa. Vreau, doar să te încălzesc peste tot…

— Tyler, dă-mi drumul, spuse ea gâfâind, încercă să se smulgă din strânsoarea lui.

Tyler se împiedică, dar în clipa următoare era peste ea, strivind-o în hăţişul de iederă şi buruieni de pe pământ.

— Te omor, Tyler, spuse disperată Elena. Vorbesc serios. *Dă-te jos de pe mine!*

Tyler mimă că încearcă să se rostogolească de pe ea, chicotind dintr-odată, cu mişcări greoaie şi dezlânate, aproape caraghioase.

— Oh, haide, Elena, nu t-enerva. Voiam doar să te-ncălzesc. Elena, Prinţesa de Gheaţă, să se încălzească… Acu' te-ai încălzit, nu?

În clipa următoare Elena îi simţi gura fierbinte şi umedă pe faţă. Era prinsă sub el, şi săruturile lui umede coborau pe gâtul ei. Apoi auzi un zgomot de material rupt.

— Hopa, murmură Tyler. Îmi pare rău.

Elena îşi răsuci capul, şi gura ei întâlni mâna lui Tyler, care o mângâia stângaci pe obraz. O muşcă, înfigându-şi dinţii în palma cărnoasă. Muşcă cu putere, simţind în gură gustul sângelui, auzind urletul de durere al lui Tyler. Mâna se smuci departe de obrazul ei.

— Hei! Am spus că-mi pare rău!

Tyler se uită îndurerat la mâna rănită. Apoi chipul i se întunecă şi, în timp ce îşi privea mâna, şi-o strânse în pumn.

Asta e, îşi spuse Elena cu o groază calmă. Mă bate sau mă omoară. Şi se pregăti pentru lovitură.

Stefan încercase să nu vină în cimitir; toată fiinţa lui o refuzase. Ultima dată când venise aici fusese noaptea bătrânului.

Amintirea îl făcu să se înfiorare din nou de groază. Ar fi jurat că nu îl golise de sânge pe omul de sub pod, că nu îi luase suficient sânge cât să-i facă rău. Dar totul în acea noapte, după apariţia Puterii, era amestecat, confuz. Dacă *fusese* într-adevăr o apariţie a Puterii. Poate că era doar propria lui imaginaţie, sau chiar o făcuse. Căci atunci când dorinţa scapă de sub control, se pot petrece lucruri ciudate.

Închise ochii. Când auzise că bătrânul fusese dus la spital, pe moarte, şocul lui fusese imens. Cum putuse să-şi piardă atât de mult controlul? Să omoare aproape, când el nu mai omorâse de la…

Dar nu-şi putea îngădui să se gândească la asta.

Acum, stând în faţa porţii cimitirului, în întunericul de la miezul nopţii, tot ce voia era să se întoarcă şi să plece. Să se întoarcă la balul unde o lăsase pe Caroline, acea creatură suplă, bronzată, care era într-o siguranţă totală pentru că nu însemna absolut nimic pentru el.

Dar nu putea pleca, pentru că Elena se afla în cimitir. O

simţea, şi simţea disperarea ei tot mai mare.

Elena era în cimitir şi se afla la ananghie, iar el trebuia să o găsească.

Era la jumătatea drumului în sus pe colină când îl cuprinse ameţeala. Clătinându-se, se strădui să meargă spre biserică, pentru că era singurul lucru la care se putea gândi. Fuioare mari şi cenuşii de ceaţă îi învăluiau mintea, şi se chinuia să păşească mai departe. Se simţea atât de slăbit. Şi neputincios în faţa forţei imense a acestei ameţeli.

Trebuia… să ajungă la Elena. Dar era lipsit de forţă. Nu putea fi… slăbit… dacă avea să o ajute pe Elena. Trebuia… să…

Uşa bisericii se căscă neagră înaintea lui.

Elena văzu Luna peste umărul stâng al lui Tyler. Era ciudat de potrivit ca să fie ultimul lucru pe care îl va vedea vreodată, îşi spuse. Ţipătul i se opri în gâtlej, înăbuşit de frică.

Şi apoi ceva îl ridică pe Tyler şi îl aruncă spre lespedea bunicului său.

Aşa i se păru Elenei, care se rostogoli pe o parte, gâfâind, cu o mână ţinându-şi strâns rochia sfâşiată, cu cealaltă pipăind după o piatră sau un băţ cu care să se apere.

Dar nu avea nevoie de aşa ceva. Ceva se mişcă în întuneric şi Elena văzu că persoana care îl trăsese pe Tyler de pe ea era Stefan Salvatore. Dar era un Stefan pe care nu îl mai văzuse până atunci: chipul lui cu trăsături fine era alb şi împietrit de furie, iar în ochii aceia verzi era o strălucire ucigătoare. Chiar şi fără să se mişte, Stefan emana atâta mânie şi ameninţare încât Elenei i se făcu mai frică de el decât îi fusese de Tyler.

— De cum te-am văzut prima oară, am ştiut că n-ai să înveţi niciodată să te porţi cum trebuie, spuse Stefan.

Vocea lui era joasă, rece şi detaşată, şi auzind-o Elena se simţi ameţită. Nu-şi putea lua ochii de la el, cum se apropia de Tyler, care scutura confuz din cap şi încerca să se ridice. Stefan se mişca asemenea unui dansator, cu fiecare mişcare fluidă şi precis controlată.

— Dar habar n-aveam că ai un caracter atât de imatur, adăugă el.

Îl lovi pe Tyler. Băiatul mai solid întinsese înainte o mână cărnoasă, şi Stefan îl lovi aproape într-o doară pe o latură a feţei, înainte ca mâna să îl atingă.

Tyler se lovi de altă piatră de mormânt. Se chinui să se ridice

în picioare şi rămase gâfâind, cu albul ochilor sclipind în întuneric. Elena văzu un firicel de sânge curgându-i din nas. Apoi Tyler se năpusti.

— Un gentleman nu-şi impune compania, spuse Stefan, şi îl lovi într-o parte.

Tyler căzu din nou pe jos, cu faţa în buruieni şi rugi. De data asta se ridică mai încet, şi sângele îi curgea din ambele nări şi din buză. Fornăia ca un cal speriat când se aruncă asupra lui Stefan.

Stefan îl înşfacă de piepţii jachetei şi se răsuci odată cu Tyler, absorbind impactul atacului său. Îl scutură de două ori, cu putere, în vreme ce pumnii aceia cărnoşi se mişcau bezmetic în jurul lui, fără să nimerească nimic. Apoi îi dădu drumul lui Tyler, care se prăbuşi la pământ.

— Şi nu insultă o femeie, adăugă Stefan.

Chipul lui Tyler era contorsionat, ochii i se învârteau în orbite, dar se întinse după piciorul lui Stefan. Stefan îl trase în sus şi îl scutură din nou, şi Tyler se înmuie ca o păpuşă de cârpă, şi-şi dădu ochii peste cap. Stefan continuă să vorbească, ţinând trupul greu în picioare şi însoţindu-şi flecare cuvânt cu o scuturătură puternică.

— Şi, mai presus de orice, nu o loveşte…

— Stefan! strigă Elena.

Capul lui Tyler se bălăngănea înainte şi înapoi cu flecare scuturătură. Elenei îi era teamă de ceea ce vedea, îi era teamă de ceea ce putea face Stefan. Şi cel mai teamă îi era de vocea lui Stefan, vocea aceea rece care era ca o sabie ce dansa, frumoasă şi ucigătoare şi îngrozitor de nemiloasă.

— Stefan, *termină!*

El îşi întoarse capul brusc spre ea, surprins, ca şi cum uitase de prezenţa ei. Pentru o clipă o privi fără să o recunoască, şi ochii lui păreau negri în lumina Lunii, iar ea se gândi la o fiară sălbatică, o pasăre mare sau o felină carnivoră incapabilă de o emoţie omenească. Apoi pe chipul lui se citi înţelegerea şi privirea lui îşi pierdu o parte din adâncimea întunecată.

Stefan se uită în jos la capul lui Tyler care se bălăngănea, apoi îl rezemă încet de piatra roşie de mormânt. Genunchii lui Tyler, moi, cedară, şi el alunecă de-a lungul pietrei, dar, spre uşurarea Elenei, deschise ochii – sau cel puţin ochiul stâng. Ochiul drept începuse să se umfle, şi acum era ca o despicătură în carnea tumefiată.

— O să fie bine, spuse Stefan cu o voce goală.

Acum, când frica începea să îi dispară, Elena se simţi şi ea goală pe dinăuntru. Şocul, îşi spuse. Sunt în şoc. Probabil că în clipa următoare o să încep să urlu isterică.

— Are cine să te ducă acasă? spuse Stefan, cu aceeaşi voce înspăimântător de ternă.

Elena se gândi la Dick şi Vickie, făcând Dumnezeu ştie ce lângă efigia lui Thomas Fell.

— Nu, spuse.

Mintea ei începea să funcţioneze din nou, să înregistreze ce se afla în jurul ei. Rochia violetă era sfâşiată în partea din faţă până jos; era distrusă. Cu un gest mecanic, Elena o adună strâns peste furou.

— O să te duc eu, spuse Stefan.

Chiar şi în amorţeala de care era cuprinsă, Elena simţi un fior rapid de teamă. Îl privi, o siluetă ciudat de elegantă printre pietrele de mormânt, cu chipul palid în lumina Lunii. Niciodată nu i se păruse Stefan atât de… *de frumos* ca acum, dar frumuseţea aceasta era aproape nefirească. Nu din altă lume, ci neomenească, pentru că nici o fiinţă umană nu putea răspândi acea aură de forţă, sau de distanţă.

— Mulţumesc. Eşti foarte amabil, spuse ea încet. Era singurul lucru pe care îl putea face.

Îl lăsară pe Tyler chinuindu-se să se ridice în picioare lângă piatra de mormânt a strămoşului său. Elena simţi un alt fior rece când ajunseră la potecă şi Stefan o luă înspre Podul Wickery.

— Mi-am lăsat maşina la pensiune, spuse el. Asta e cea mai rapidă modalitate de a ne întoarce.

— Pe aici ai venit?

— Nu, n-am trecut peste pod. Dar o să fim în siguranţă.

Elena îl crezu. Palid şi tăcut, Stefan mergea alături de ea fără să o atingă, în afară de momentul când îşi scoase sacoul pentru a i-l aşeza pe umerii goi. Elena avea un sentiment ciudat de siguranţă că Stefan va omorî pe oricine va încerca să-i facă ceva.

Podul Wickery părea alb în lumina Lunii, şi sub el apele îngheţate se învârtejeau peste pietrele vechi de secole. Lumea din jur era tăcută şi frumoasă şi rece, pe când ei păşeau printre stejari către drumul îngust de ţară care-l traversa.

Trecură apoi pe lângă păşuni îngrădite şi câmpuri întunecate şi în cele din urmă ajunseră la o alee lungă şi şerpuită. Pensiunea era o clădire mare din cărămizi ruginii făcute din lutul locului,

încadrată de cedri şi arţari bătrâni. Toate ferestrele erau întunecate, cu excepţia uneia.

Stefan descuie uşa cu două canaturi şi intrară într-un vestibul mic, de unde pornea, chiar în faţa lor, un şir de trepte. Balustrada, la fel ca şi uşa, era din lemn de stejar deschis la culoare, atât de bine lustruit încât părea să strălucească.

Urcară scara până la palierul de la al doilea etaj, slab luminat. Spre surprinderea Elenei, Stefan o conduse într-una din camere şi deschise ceea ce părea a fi uşa unui dulap. Prin ea Elena văzu o scară îngustă şi abruptă.

Ce loc ciudat, îşi spuse. Scara asta tainică, ascunsă în inima casei, unde nu ajungea nici un sunet de afară. Urcă treptele şi păşi într-o cameră mare care ocupa tot catul al treilea al casei.

Era aproape la fel de slab luminat ca şi scara de la intrare, dar Elena putea desluşi podeaua de lemn vopsit şi grinzile tavanului în pantă. Pe toate laturile încăperii se vedeau ferestre înalte şi multe cufere răspândite printre câteva piese masive de mobilier.

Îşi dădu seama că el o privea.

— Există o baie unde să...?

El făcu un semn cu capul către o uşă. Ea îşi scoase sacoul, i-l întinse fără să-l privească şi intră în baie.

Capitolul 8

Elena intrase în baie ameţită şi recunoscătoare. Ieşi furioasă. Nu ştia prea bine cum avusese loc schimbarea. Dar la un moment dat, în timp ce îşi spăla zgârieturile de pe faţă şi braţe, supărată că nu exista o oglindă şi că îşi lăsase geanta în maşina decapotabilă a lui Tyler, începu să *simtă* din nou. Şi ceea ce simţea era furie.

Să-l ia naiba pe Stefan Salvatore. Atât de rece şi de controlat chiar şi când îi salva viaţa. Să-l ia naiba pentru politeţea lui, şi pentru galanteria lui, şi pentru pereţii pe care îi ridicase în jurul lui şi care păreau mai groşi şi mai înalţi ca niciodată.

Îşi scoase din păr acele care mai rămăseseră şi le folosi pentru a-şi prinde rochia în faţă. Apoi îşi trecu repede prin părul desfăcut un pieptene de os gravat pe care îl găsi lângă chiuvetă. Ieşi din baie cu bărbia ridicată şi cu ochii îngustaţi de furie.

El nu-şi pusese la loc sacoul. Stătea în picioare lângă

fereastră, în sveterul lui alb, cu capul aplecat, crispat, aşteptând. Fără să-şi ridice privirea, arătă spre ceea ce părea o bucată de catifea întunecată aşezată pe spătarul unui scaun, şi spuse:

— Poate că vrei să o pui peste rochie.

Era o pelerină lungă, largă şi moale, cu glugă. Elena trase ţesătura grea peste umerii ei. Dar gestul nu o îmbună; observă că Stefan nu se apropiase de ea şi nici nu o privise în timp ce vorbea.

În mod deliberat, ea îi invada spaţiul personal, strângând pelerina în jurul ei şi simţind, chiar şi în acele momente, o plăcere senzuală în felul în care cădeau faldurile, măturând în spatele ei podeaua. Se apropie de el şi cercetă comoda masivă de mahon de lângă fereastră.

Pe ea se aflau un pumnal cu aspect ucigător, cu teacă de ivoriu, şi o minunată cupă de agat montată în argint. Se mai vedea şi o sferă aurie cu un fel de cadran în ea şi câteva monede de aur.

Luă una dintre monede, în parte pentru că părea interesantă şi în parte pentru că ştia că îl deranja să o vadă umblând cu lucrurile lui.

— Ce-i asta?

După o clipă de tăcere, el răspunse:

— Un florin de aur. O monedă florentină.

— Şi asta ce e?

— Un ceas-pandantiv german. De la sfârşitul secolului al cincisprezecelea, spuse absent. Apoi adăugă: Elena…

Ea întinse mâna către o casetă mică de fier, cu un capac cu balamale.

— Şi asta? Se deschide?

— Nu. El avea reflexele unei pisici; mâna lui coborî peste casetă, ţinând capacul închis. E personal, spuse, şi în voce i se simţea tensiunea.

Ea observă că degetele lui atinseseră doar capacul bombat de metal, nu şi mâna ei. Ea şi-o ridică şi el se retrase imediat.

Brusc, furia ei deveni prea mare pentru a mai putea fi stăpânită.

— Ai grijă, spuse ea cu o voce mânioasă. Nu mă atinge, sau te-ai putea îmbolnăvi.

El se întoarse către fereastră.

Şi totuşi, pe când se îndepărta şi ea, îndreptându-se spre centrul camerei, simţea cum el îi urmăreşte reflexia în geam. Şi

deodată îşi dădu seama cum trebuia să o vadă, cu părul blond revărsându-se peste pelerina întunecată, cu o mână albă ţinând catifeaua adunată la gât. O prinţesă distrusă umblând prin turnul ei.

Îşi dădu capul pe spate şi se uită la trapa din tavan, şi auzi un sunet moale, ca o răsuflare tăiată. Se întoarse şi văzu că privirea lui era aţintită asupra gâtului ei descoperit; expresia din ochii lui o nedumeri. Dar în clipa următoare chipul lui se înăspri, respingând-o.

— Cred, spuse el, că ar fi mai bine sa te duc acasă. În acea clipă, ea simţi nevoia să îl rănească, să îl facă să se simtă la fel de rău cum o făcuse şi pe ea să se simtă. Dar în acelaşi timp voia şi adevărul. Se săturase de jocul acesta, se săturase să plănuiască şi să comploteze şi să încerce să citească gândurile lui Stefan. Era înspăimântător şi în acelaşi timp o minunată uşurare să-şi audă propria voce rostind cuvintele pe care le gândea de atâta timp.

— De ce mă urăşti?

El o privi lung, uluit. Pentru o clipă păru, să nu-şi poată găsi cuvintele. Apoi spuse:

— Nu te urăsc.

— Ba mă urăşti, spuse Elena. Ştiu că nu e... nu e politicos să spun asta, dar nu-mi pasă. Ştiu că ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare că m-ai salvat în seara asta, dar nici de asta nu-mi pasă. Nu eu ţi-am cerut să mă salvezi. Nici măcar nu ştiu de ce erai în cimitir. Şi în mod sigur nu înţeleg de ce ai făcut-o, ţinând seama de ceea ce crezi despre mine.

El clătina din cap, dar vocea îi era blândă.

— Nu te urăsc.

— Încă din prima clipă, m-ai evitat ca şi cum... ca şi cum aş fi leproasă. Am încercat să fiu drăguţă cu tine, şi tu m-ai respins. Asta face un gentleman atunci când cineva încearcă să-l facă să se simtă bine-venit?

Acum el voia să spună ceva, dar ea continuă, fără să-i dea atenţie.

— Mi-ai dat peste nas în public de fiecare dată; m-ai umilit la şcoală. Nici acum nu mi-ai fi vorbit, dacă n-ar fi fost o treabă de viaţă şi de moarte. De aşa ceva e nevoie ca să scot o vorbă de la tine? Trebuie ca cineva să fie aproape omorât pentru asta? Şi chiar şi acum, continuă ea plină de amărăciune, nu vrei să mă apropii de tine. Ce se întâmplă cu tine, Stefan Salvatore, de

trebuie să trăieşti în felul ăsta? De trebuie să ridici în jurul tău ziduri pentru a ţine oamenii departe de tine? De nu poţi avea încredere în nimeni? Ce se întâmplă cu tine?

Acum el tăcea, cu chipul întors de la ea. Elena trase aer adânc în piept şi îşi îndreptă umerii, ţinându-şi capul sus, deşi ochii îi ardeau, şi o dureau.

— Şi ce e în neregulă cu mine, adăugă, mai calmă acum, că nici măcar nu vrei să mă priveşti, dar o laşi pe Caroline Forbes să stea grămadă peste tine? Am măcar dreptul să ştiu asta. N-o să te mai deranjez niciodată. Nici măcar n-o să mai vorbesc cu tine la şcoală, dar, înainte să plec, vreau să ştiu adevărul. De ce mă urăşti atât de mult, Stefan?

Încet, el se întoarse şi-şi înălţă capul. Ochii îi erau goi, nu vedeau nimic, şi Elena simţi cum i se strânge inima văzând durerea de pe chipul lui. Încă îşi mai controla vocea – dar nu prea bine. Ea îşi dădu seama de efortul pe care îl făcea el pentru a şi-o păstra calmă.

— Da, spuse Stefan. Cred că ai dreptul să ştii, Elena.

Şi o privi, ochii li se întâlniră şi Elena îşi spuse: Atât de rău e? Ce ar putea fi atât de rău?

— Nu te urăsc, continuă el, rostind fiecare cuvânt cu grijă, clar. Nu te-am urât niciodată. Dar tu… îmi aduci aminte de cineva.

Elena fu surprinsă. Se aşteptase la orice, dar nu şi la asta.

— Îţi aduc aminte de o persoană pe care ai cunoscut-o?

— De o persoană pe care am cunoscut-o, spuse el calm. Dar, adăugă încet, ca şi cum ar fi vorbit cu sine, de fapt nu eşti ca ea. Ea semăna cu tine, dar era fragilă, delicată. Vulnerabilă. În interior, ca şi pe dinafară.

— Iar eu nu sunt.

El scoase un sunet care ar fi putut fi un hohot de râs, dacă ar fi existat ceva amuzat în el.

— Nu. Tu eşti o luptătoare. Tu eşti… tu. Elena tăcu câteva clipe. Văzând durerea de pe chipul lui, simţi că furia îi păleşte.

— Aţi fost foarte apropiaţi?

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

Urmă o tăcere lungă, atât de lungă încât Elena se gândi că nu avea să-i răspundă. Dar în cele din urmă Stefan spuse:

— A murit.

Elena răsuflă lung şi tremurat. Ultimele rămăşiţe ale furiei se

stinseră.

— Cred că ai suferit îngrozitor, spuse ea, gândindu-se la piatra albă de mormânt a familiei Gilbert, aşezată în iarba înaltă. Îmi pare atât de rău.

El tăcu. Pe chip nu i se mai citea din nou nimic, şi părea să privească undeva departe, la ceva teribil, care îi sfâşia inima şi pe care doar el putea să-l vadă. Dar în expresia lui nu era doar durere. Prin zidurile din jurul lui, prin toată stăpânirea lui de sine, ea vedea privirea torturată a vinovăţiei şi singurătăţii de nesuportat. O privire atât de pierdută şi de chinuită încât, înainte de a-şi da seama ce face, era lângă el.

— Stefan, şopti ea.

El nu păru să o audă; părea cufundat în lumea lui de durere.

Ea nu se putu abţine să nu-şi pună mâna pe braţul lui.

— Stefan, ştiu cât poate să doară…

— N-ai cum să ştii, izbucni el, şi tot calmul lui aparent explodă într-o furie cumplită.

Se uită în jos la mâna ei, ca şi cum abia atunci îşi dădea seama că era acolo, ca şi cum îndrăzneala ei de a-l atinge îl înfuriase. Ochii lui verzi erau dilataţi şi întunecaţi când îşi trase violent braţul, ridicând palma către ea pentru a o împiedica să îl mai atingă…

…şi cumva, în loc de asta, o prinsese de mână, şi acum degetele lui se împleteau strâns cu ale ei, într-un gest disperat. Îşi lăsă ochii în jos, uluit, către mâinile lor împreunate. Apoi, încet, privirea îi alunecă de la degetele lor strânse către chipul ei.

— Elena…, şopti el.

Şi apoi ea o văzu, acea suferinţă care îi tulbură privirea, ca şi cum pur şi simplu el nu mai era în stare să lupte. Înfrângerea, când zidurile se prăbuşiră în cele din urmă şi ea văzu ce se afla dincolo de ele.

Şi apoi, fără să mai poată lupta, el îşi lăsă capul în jos către buzele ei.

— Stai… opreşte aici, spuse Bonnie. Cred că am văzut ceva.

Fordul hârbuit al lui Matt încetini, îndreptându-se către marginea drumului, unde tufişurile şi rugii creşteau mai deşi. Ceva alb licărea acolo, îndreptându-se către ei.

— Dumnezeule, exclamă Meredith. E Vickie Bennett.

Fata se ivi, mergând împiedicat, în lumina farurilor şi rămase acolo, clătinându-se, când Matt apăsă pe frână. Părul ei

castaniu-deschis era ciufulit şi încâlcit, iar ochii aveau o privire sticloasă pe o faţă murdară de pământ. Era doar într-un furou alb minuscul.

— Bag-o în maşină, spuse Matt.

Meredith deja deschidea portiera. Sări din maşină şi alergă către fata năucită.

— Vickie, eşti bine? Ce-ai păţit?

Vickie gemu, cu privirea aţintită tot înainte. Apoi brusc păru să o vadă pe Meredith şi se prinse strâns de ea, înfigându-şi unghiile în braţele ei.

— Plecaţi de aici, spuse ea, cu o privire plină de disperare, cu vocea groasă, ciudată, ca şi cum ar fi avut ceva în gură. Plecaţi cu toţii – plecaţi de-aici! Vine!

— Ce vine? Vickie, unde e Elena?

— Plecaţi *acum...*

Meredith se uită în lungul drumului, apoi o conduse către maşină pe fata care tremura.

— O să te luăm de aici, îi zise, dar trebuie să ne spui ce s-a întâmplat. Bonnie, dă-mi şalul tău. A îngheţat de tot.

— A fost atacată, spuse Matt cu o voce aspră. Şi e într-un fel de şoc. Întrebarea e, unde sunt ceilalţi? Vickie, Elena a fost cu tine?

Vickie începu să plângă, acoperindu-şi faţa cu mâinile, în timp ce Meredith îi înfăşură umerii cu şalul roz strălucitor al lui Bonnie.

— Nu... Dick, spuse ea neclar. Părea să o doară când vorbeşte. Eram în biserică... a fost oribil. A venit... ca o negură în jurul nostru. O negură întunecată. Şi ochi. I-am văzut ochii în întuneric, arzând. M-au ars...

— E în delir, spuse Bonnie. Sau isterie, sau cum vrei să-i spui.

Matt rosti încet şi clar:

— Vickie, te rog, spune-ne un singur lucru. Unde e Elena? Ce s-a-ntâmplat cu ea?

— Nu ştiu. Vickie ridică spre cer o faţă pătată de lacrimi. Dick şi cu mine... eram singuri. Noi... şi pe urmă dintr-odată era în jurul nostru. Nu puteam să fug. Elena a zis că s-a deschis mormântul. Poate că de-acolo a venit. A fost oribil...

— Au fost în cimitir, în biserica în ruine, traduse Meredith. Şi Elena a fost cu ei. Şi uitaţi-vă la asta.

În lumina plafonierei, văzură cu toţii zgârieturile proaspete şi adânci care coborau de pe gâtul lui Vickie până la corsajul de dantelă al furoului.

— Arată ca nişte urme de animale, spuse Bonnie. Ca urmele unor gheare de pisică, poate.

— Pe bătrânul ăla de sub pod nu l-au terminat nişte gheare de pisică, spuse Matt.

Faţa lui era palidă şi fălcile îi erau încleştate, cu muşchii încordaţi. Meredith îi urmări privirea în lungul drumului şi apoi clătină din cap.

— Matt, trebuie să o ducem întâi pe ea înapoi. Trebuie să o ducem, spuse ea. Ascultă, şi eu sunt la fel de îngrijorată pentru Elena ca şi tine. Dar Vickie are nevoie de un doctor, iar noi trebuie să chemăm poliţia. N-avem ce face. Trebuie să ne întoarcem.

Matt mai privi câteva clipe lungi către drum, apoi respiră adânc, şuierat. Închise cu putere uşa, porni motorul şi întoarse maşina, cu mişcări violente.

Pe tot drumul către oraş, Vickie vorbi, printre gemete, despre ochi.

Elena simţi buzele lui Stefan atingându-i-le pe ale ei.

Şi… totul deveni foarte simplu. Toate întrebările îşi primiră răspunsul, toate temerile se liniştiră, toate îndoielile dispărură. Ceea ce simţea nu era doar pasiune, ci o tandreţe dureroasă şi o dragoste atât de puternică încât o făcea să se cutremure. Ar fi putut fi înspăimântătoare în intensitatea ei, doar că atunci când era cu el, nu se temea de nimic.

Îşi găsise locul.

Aici era locul ei, şi îl găsise în sfârşit. Cu Stefan, se simţea acasă.

El se trase puţin înapoi şi ea îl simţi tremurând.

— Oh, Elena, şopti el lângă buzele ei. Nu putem…

— Am făcut-o deja, şopti ea, şi îl trase din nou lângă ea.

Era ca şi cum îi putea auzi gândurile, îi putea simţi sentimentele. Plăcerea şi dorinţa îi străbăteau, legându-i, apropiindu-i mai mult. Iar Elena mai simţea şi un izvor de emoţii mai profunde în adâncul lui. El voia să o ţină lângă el pentru totdeauna, să o protejeze de orice rău. Voia să o apere de orice rău care o ameninţa. Voia să îşi unească viata cu a ei.

Simţi apăsarea tandră a buzelor lui pe gura ei, şi cu greu putea îndura dulceaţa ei. *Da,* îşi spuse. Senzaţiile o străbăteau asemenea unor valuri pe suprafaţa unui iaz limpede şi nemişcat. Se îneca în ele, în bucuria pe care o simţea în Stefan şi în

delicioasa reacţie care se năştea în ea. Dragostea lui Stefan o scălda, strălucea prin ea, aprinzând fiecare colţişor întunecat din adâncul sufletului ei la fel ca un soare. Tremura de plăcere, de dragoste, de dor.

El se trase încet înapoi, ca şi cum nu putea suporta să se despartă de ea, şi se priviră în ochii cu o bucurie mirată.

Nu spuseră nimic. Nu era nevoie de cuvinte. El o mângâie pe păr, cu o atingere atât de uşoară încât ea de-abia o simţi, ca şi cum el se temea că ar putea să se spargă în mâinile lui. Şi atunci ea ştiu că nu fusese ura cea care îl făcuse să o evite atâta vreme. Nu, nu fusese deloc ura.

Elena nu ştia cât timp trecuse până ce coborâră în tăcere scările pensiunii. În oricare altă împrejurare ar fi fost încântată să intre în superba maşină neagră a lui Stefan, dar în seara aceasta abia o observă. El o ţinu de mână în timp ce străbăteau străzile pustii.

Primul lucru pe care îl văzu Elena când se apropiară de casa ei fură luminile.

— Poliţia, spuse ea, găsindu-şi vocea destul de greu.

I se părea ciudat să vorbească după ce tăcuse atâta vreme.

— Şi aia e maşina lui Robert, pe alee, uite şi maşina lui Matt, spuse. Se uită la Stefan, şi pacea care o cuprinsese păru dintr-odată fragilă. Mă întreb ce s-o fi întâmplat. Crezi că Tyler le-a spus deja…?

— Nici măcar Tyler n-ar putea fi atât de prost, spuse Stefan.

Opri lângă una dintre maşinile de poliţie şi Elena îşi desfăcu fără tragere de inimă mâna dintr-a lui. Îşi dorea din tot sufletul ca ea şi Stefan să poată fi singuri, să nu mai fie niciodată nevoiţi să dea ochii cu restul lumii.

Dar nu aveau ce face. Merseră pe alee până la uşă, care era deschisă. Înăuntru, toate luminile erau aprinse.

Elena intră şi văzu o mulţime de feţe întorcându-se către ea. Îşi dădu brusc seama cum trebuia să arate, stând acolo în prag în pelerina neagră de catifea, lungă până la pământ, cu Stefan Salvatore lângă ea. Şi apoi mătuşa Judith scoase un ţipăt şi în clipa următoare o strângea în braţe, scuturând-o şi îmbrăţişând-o în acelaşi timp.

— Elena! Oh, slavă Domnului că eşti bine! Dar unde ai fost? Şi de ce n-ai telefonat? Îţi dai seama prin ce-am trecut cu toţii?

Elena îşi roti uimită privirile prin încăpere. Nu înţelegea nimic.

— Ne bucurăm să te vedem din nou acasă, spuse Robert.

— Am fost la pensiune, cu Stefan, spuse ea încet. Mătuşă Judith, el e Stefan Salvatore; a închiriat o cameră acolo. El m-a adus acasă.

— Îţi mulţumesc, îi spuse mătuşa Judith lui Stefan peste capul Elenei. Apoi se dădu înapoi să o privească pe Elena şi întrebă: Dar rochia ta… părul… ce s-a-ntâmplat?

— Nu ştii? Deci Tyler nu v-a spus. Atunci de ce e poliţia aici?

Elena se apropie instinctiv de Stefan, şi îl simţi şi pe el venind mai aproape, pentru a o proteja.

— E aici pentru că Vickie Bennett a fost atacată în cimitir în seara asta, spuse Matt.

El, Bonnie şi Meredith stăteau în spatele mătuşii Judith şi al lui Robert, părând uşuraţi şi puţin stânjeniţi, şi foarte obosiţi.

— Am găsit-o acum vreo două-trei ore, şi de atunci te tot căutăm, adăugă Matt.

— Atacată? spuse Elena, uluită. Atacată de cine?

— Nimeni nu ştie, spuse Meredith.

— Ei, poate că nici nu avem de ce să ne facem griji, spuse Robert pe un ton liniştitor. Doctorul a spus că s-a speriat foarte tare şi că băuse. Poate că toată povestea a fost doar în imaginaţia ei.

— Zgârieturile alea n-au fost în imaginaţie, spuse Matt, politicos dar cu încăpăţânare.

— Ce zgârieturi? Despre ce vorbiţi voi? întrebă Elena, uitându-se pe rând la fiecare dintre ei.

— O să-ţi spun eu, zise Meredith şi îi povesti pe scurt cum ea şi ceilalţi o găsiseră pe Vickie. Ne tot spunea că nu ştia unde eşti, că era singură cu Dick când s-a întâmplat. Şi când am adus-o aici, doctorul a spus că nu poate găsi nimic concludent. Nu păţise nimic, cu excepţia zgârieturilor, şi ele puteau fi făcute de o pisică.

— Nu mai erau şi alte semne pe ea? întrebă Stefan tăios.

Era pentru prima dată că vorbea de când intrase în casă, şi Elena îl privi, surprinsă de tonul lui.

— Nu, spuse Meredith. Bineînţeles, o pisică n-ar fi putut să-i dea jos hainele, dar Dick putea. Oh, şi avea limba muşcată.

— Ce? exclamă Elena.

— Muşcată rău de tot. Probabil că sângerase mult, şi acum o durea când vorbea.

Lângă Elena, Stefan rămăsese complet nemişcat.

— A avut vreo explicaţie pentru ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Era isterică, spuse Matt. De-a dreptul isterică; vorbea fără noimă. Zicea întruna de nişte ochi şi de o negură întunecată şi că nu putea să fugă – şi de-asta doctorul crede că e vorba de un soi de halucinaţie. Dar din câte ne putem da seama, ea şi Dick Carter au fost în biserica ruinată din cimitir pe la miezul nopţii şi ceva a venit acolo şi i-a atacat.

— Nu l-a atacat şi pe Dick, adăugă Bonnie, ceea ce dovedeşte că acel ceva avea bun-gust. Poliţia l-a găsit leşinat pe podeaua bisericii, şi nu-şi mai aminteşte absolut nimic.

Dar Elena nu mai auzi ultimele cuvinte. Ceva îngrozitor se întâmplase cu Stefan. Nu-şi dădea seama cum de ştia ea asta, dar ştia. El încremenise pe măsură ce Matt vorbea, iar acum, deşi nu se mişcase, Elena simţea că între ei se căscase o distanţă uriaşă, ca şi cum se aflau pe malurile opuse ale unui sloi de gheaţă plutitor, străbătut de nenumărate crăpături.

Stefan spuse, cu acea voce foarte controlată pe care ea o mai auzise înainte, în camera lui:

— În biserică, Matt?

— Da, în biserica în ruine, răspunse Matt.

— Şi eşti sigur că a zis că era miezul nopţii?

— Nu putea fi sigură, dar trebuie să fi fost cam pe atunci. Noi am găsit-o la scurt timp după. De ce?

Stefan nu răspunse. Elena simţea distanţa dintre ei crescând.

— Stefan, şopti ea. Apoi, cu voce tare, cu disperare: Stefan, ce e?

El clătină din cap.

Nu mă îndepărta, gândi ea, dar Stefan nici măcar nu o privea.

— O să scape? întrebă el brusc.

— Doctorul zice că nu prea e nimic în neregulă cu ea, spuse Matt. Nimeni nu a pomenit ceva de moarte.

Stefan încuviinţă din cap scurt; apoi se întoarse către Elena.

— Trebuie să plec, spuse. Acum eşti în siguranţă. Ea îl prinse de mână pe când el se întorcea spre uşă.

— Bineînţeles că sunt în siguranţă, spuse Elena. Datorită ţie.

— Da, spuse el.

Dar în ochii lui nu se vedea nici un răspuns. Erau fără viaţă, cu privirea ferită.

— Sună-mă mâine, spuse ea, şi îi strânse mâna, încercând să-i transmită ce simţea, sub privirile atente ale celorlalţi; îşi dorea ca el să înţeleagă.

El se uită, lipsit de expresie, la mâinile lor, apoi, încet, către

ea. Şi în cele din urmă îi strânse şi el degetele.

— Da, Elena, şopti el şi îşi aţinti privirea într-a ei. În clipa următoare plecase.

Elena răsuflă adânc şi se întoarse către camera plină de lume. Mătuşa Judith continua să stea lângă ea, privind fix la ceea ce se vedea din rochia ruptă de sub pelerină.

— Elena, spuse ea, ce s-a întâmplat?

Şi ochii ei se îndreptară către uşa pe care Stefan tocmai ieşise.

Un soi de râs isteric urcă în gâtul Elenei, dar şi-l înăbuşi.

— Nu Stefan a făcut asta, spuse ea. Stefan m-a salvat. Simţi cum chipul i se înăspreşte şi se uită la poliţistul din spatele mătuşii Judith. Tyler a fost, Tyler Smallwood…

Capitolul 9

Ea nu era reîncarnarea lui Katherine. Îndreptându-se către pensiune în tăcerea violacee de dinainte de ivirea zorilor, Stefan se gândi la lucrul acesta.

Asta îi spusese şi ei, şi era adevărat, dar abia acum îşi dădea seama cât de mult îi trebuise ca să ajungă la această concluzie. Fusese conştient de fiecare răsuflare şi mişcare a Elenei timp de multe săptămâni, şi înregistrase fiecare diferenţă.

Părul ei avea o nuanţă mai deschisă decât cel al lui Katherine, iar sprâncenele şi genele erau mai închise la culoare. Ale lui Katherine fuseseră aproape argintii. Şi era mai înaltă decât Katherine, cam cu o palmă. Se mişca şi mult mai liber; fetele din epoca aceasta se simţeau mult mai bine în trupurile lor.

Nici măcar ochii ei, ochii aceia care în prima zi îl făcuseră să încremenească în şocul recunoaşterii, nu erau de fapt la fel. Ochii lui Katherine fuseseră de obicei mari de o uimire copilărească sau lăsaţi în jos, aşa cum se cuvenea pentru o fată de la sfârşitul secolului al cincisprezecelea. Dar ochii Elenei îţi întâlneau deschis privirea, se uitau la tine direct, fără şovăială. Iar uneori se îngustau, plini de hotărâre, sau provocatori, aşa cum nu făcuseră niciodată ochii lui Katherine.

Cât priveşte graţia şi fascinaţia, cele două erau asemănătoare. Dar în vreme ce Katherine fusese un pisoiaş alb, Elena era o tigroaică albă ca zăpada.

Trecând pe lângă siluetele înalte ale arţarilor, Stefan se crispă la amintirea ivită brusc în mintea lui. Nu voia să se gândească la asta, nu voia să-şi îngăduie să… dar imaginile deja se derulau în faţa ochilor săi. Era ca şi cum jurnalul se deschisese deodată şi el nu avea încotro şi trebuia să privească pagina în timp ce povestea se desfăşura în mintea lui.

Alb, Katherine fusese îmbrăcată în alb în acea zi. O rochie nouă, albă, din mătase veneţiană, cu mâneci despicate, pentru a lăsa să se vadă cămaşa fină de in de sub ea. Purta un colier de aur cu perle în jurul gâtului şi cercei mici, tot cu perle, la urechi.

Fusese atât de încântată de rochia nouă pe care tatăl ei o comandase pentru ea.

Făcuse o piruetă în faţa lui Stefan, ridicând cu o mână micuţă rochia plină, lungă până la pământ, şi dezvăluind juponul galben din brocart de dedesubt…

„Vezi, e chiar brodat cu iniţialele mele. Papa a cerut asta. *Mein lieber Papa…”*

Vocea i se stinse şi ea se opri din piruetele ei, cu o mână lăsându-i-se uşor pe lângă trup.

„Dar ce s-a-ntâmplat, Stefan? Nu zâmbeşti.”

Nici măcar nu putea să încerce să zâmbească. Când o vedea acolo, albă şi aurie ca o viziune eterică, simţea o durere fizică. Dacă o pierdea, nu ştia cum mai putea trăi.

Degetele i se strânseră convulsiv în jurul metalului gravat.

„Katherine, cum aş putea să zâmbesc, cum aş putea să fiu fericit, când…” „Când?”

„Când văd cum te uiţi la Damon.” Gata, a spus-o. Continuă, cu durere în glas: „Înainte ca el să vină acasă, tu şi cu mine eram în flecare zi împreună. Tatăl meu şi al tău erau mulţumiţi şi vorbeau chiar de planuri de căsătorie. Dar acum zilele sunt tot mai scurte, vara aproape că a trecut – şi tu petreci la fel de mult timp cu Damon ca şi cu mine. Singurul motiv pentru care tata îi îngăduie să stea aici e că tu l-ai rugat asta. Dar de ce l-ai rugat asta, Katherine? Credeam că ţii la mine.”

Ochii ei albaştri se întristară.

„Dar ţin mult la tine, Stefan. Oh, ştii că ţin!”

„Atunci de ce ai intervenit pentru Damon la tatăl meu? Dacă nu erai tu, l-ar fi aruncat pe Damon în stradă…”

„Ceea ce sunt sigur că *ţie* ţi-ar fi făcut mare plăcere, frăţiore.”

Vocea de la uşă era calmă şi arogantă, dar când Stefan se

întoarse văzu că ochii lui Damon ardeau de furie.

„Oh, nu, nu e adevărat”, spuse Katherine. „Stefan n-ar vrea niciodată să te vadă suferind.”

Buzele lui Damon zvâcniră uşor şi el îi aruncă lui Stefan o privire ciudată în timp ce se apropia de Katherine.

„Poate că nu”, spuse el, şi vocea i se îmblânzi uşor. „Dar fratele meu are dreptate într-o privinţă cel puţin. Zilele devin tot mai scurte, şi curând tatăl tău va părăsi Florenţa. Şi te va lua cu el – asta dacă nu vei avea un motiv ca să rămâi.”

Dacă nu vei avea un soţ cu care să rămâi. Cuvintele nu fuseseră rostite, dar le auziseră cu toţii. Baronul îşi iubea prea mult fiica pentru a o forţa să se mărite împotriva voinţei sale. Până la urmă va trebui să fie hotărârea lui Katherine. Alegerea lui Katherine.

Acum, că subiectul fusese deschis, Stefan nu mai putea să tacă.

„Katherine ştie că trebuie să-şi părăsească în curând tatăl...”, începu el, arătând ostentativ că îi cunoştea secretul, dar fratele lui îl întrerupse.

„Ah, da, înainte ca bătrânul să devină bănuitor”, spuse nonşalant Damon. „Chiar şi cel mai iubitor tată începe să-şi pună unele întrebări când fata lui apare numai noaptea.”

Un val de furie şi durere îl străbătu pe Stefan. Aşadar, era adevărat; Damon ştia. Katherine îi împărtăşise secretul ei şi fratelui său.

„De ce i-ai spus, Katherine? De ce? Ce poţi să vezi în el: un om căruia nu-i pasă de nimic altceva decât de propriile plăceri? Cum poate el să te facă fericită când se gândeşte numai la el?”

„Şi cum poate băiatul ăsta să te facă fericită când nu ştie nimic despre viaţă?” îl întrerupse Damon, cu o voce tăioasă, plină de dispreţ. „Cum te poate proteja el când nu a dat niciodată piept cu greutăţile? Şi-a petrecut tot timpul printre cărţi şi picturi; lasă-l să rămână acolo.”

Katherine clătină din cap, necăjită, iar ochii ei albaştri ca o gemă erau înceţoşaţi de lacrimi.

„Nici unul din voi nu înţelege”, spuse ea. „Credeţi că eu pot să mă mărit şi să rămân aici în Florenţa, ca orice altă doamnă. Dar eu nu pot să fiu ca orice altă doamnă. Cum aş putea să am servitori care să îmi urmărească fiecare mişcare? Cum aş putea să locuiesc într-un singur loc unde oamenii vor vedea că scurgerea vremii nu mă atinge? Pentru mine nu va exista

niciodată o viaţă normală.” Trase aer adânc în piept şi se uită pe rând la cei doi. „Cine alege să-mi fie soţ trebuie să renunţe la viaţa în lumina soarelui”, şopti ea. „Trebuie să aleagă să trăiască la lumina Lunii şi în ceasurile întunericului.”

„Atunci *tu* trebuie să alegi pe cineva care nu se teme de umbre”, spuse Damon, şi Stefan fu surprins de intensitatea vocii lui. Nu-l mai auzise niciodată pe Damon vorbind atât de sincer sau cu atât de puţină afectare. „Katherine, uită-te la fratele meu; va fi el în stare să renunţe la lumina soarelui? Este mult prea ataşat de lucrurile obişnuite: prietenii lui, familia lui, datoria lui faţă de Florenţa.

Întunericul l-ar distruge.”

„Minţi!” strigă Stefan. Spumega de furie acum. „Sunt la fel de puternic ca şi tine, frate, şi nu mă tem de nimic, nici în umbră, nici în lumina soarelui. Şi o iubesc pe Katherine mai mult decât îmi iubesc prietenii şi familia…”

„… sau datoria ta? O iubeşti suficient de mult ca să renunţi şi la asta?”

„Da”, spuse Stefan sfidător. „Suficient cât să renunţ la tot.”

Damon îi aruncă unul dintre zâmbetele lui bruşte, tulburătoare. Apoi se întoarse din nou către Katherine.

„Se pare”, spuse el, „că alegerea este doar a ta. Ai doi pretendenţi la mâna ta; vrei să accepţi pe unul dintre noi, sau pe nici unul?”

Katherine îşi înclină încet capul auriu. Apoi îşi ridică ochii albaştri umezi şi îi privi pe amândoi.

„Lăsaţi-mă să mă gândesc până duminică. Iar până atunci nu mă întrebaţi nimic.”

Stefan încuviinţă din cap, fără tragere de inimă. Damon spuse:

„Şi duminică?”

„Duminică seara, la apusul soarelui, îmi voi face alegerea.”

Amurgul… întunericul adânc, violet, al amurgului…

Nuanţele liliachii dispăreau în jurul lui Stefan şi el îşi reveni. Nu era apusul, ci răsăritul, care colora cerul din jurul lui. Pierdut în gânduri, Stefan ajunsese până la marginea pădurii.

Spre nord-vest vedea Podul Wickery şi cimitirul. O altă amintire îi acceleră pulsul.

Îi spusese lui Damon că voia să renunţe la tot pentru Katherine. Şi exact asta şi făcuse.

Renunţase la dreptul de a vedea lumina soarelui şi devenise pentru ea o creatură a întunericului. Un vânător condamnat să fie veşnic el însuşi vânat, un hoţ care trebuia să fure viaţă pentru a-şi umple propriile vene. Şi poate un criminal.

Nu, spuseseră că fata aceea, Vickie, nu avea să moară. Dar poate că următoarea lui victimă da. Cel mai rău lucru în legătură cu ultimul lui atac era că nu-şi amintea nimic de el. Îşi aducea aminte de slăbiciune, de dorinţa copleşitoare, şi îşi amintea cum pătrunsese clătinându-se în biserică, dar nimic după aceea. Îşi revenise afară, cu ţipătul Elenei răsunându-i în urechi – şi alergase spre ea fără să se oprească să se întrebe ce se putuse întâmpla.

Elena… Pentru o clipă, simţi un val de bucurie şi încântare pură, şi uită de orice altceva. Elena, caldă precum lumina soarelui, dulce ca dimineaţa, dar cu un miez de oţel care nu putea fi frânt. Era asemenea unui foc arzând în gheaţă, precum tăişul ascuţit al unui pumnal de argint.

Dar avea el dreptul de a o iubi? Sentimentele lui pentru ea o puneau în pericol. Şi dacă, data următoare când îl copleşea dorinţa, Elena avea să fie fiinţa omenească aflată în apropierea lui, cel mai apropiat potir umplut cu sângele cald şi dătător de viaţă?

Am să mor şi n-am să mă ating de ea, îşi spuse, făcând din gând un jurământ. Am să mor de sete înainte să mă ating de venele ei. Şi jur că nu-mi va cunoaşte nicicând secretul. Nu va trebui nicicând să renunţe la lumina soarelui pentru mine.

În spatele lui cerul se lumina. Dar înainte să plece, îşi trimise în eter un gând iscoditor, cu toată forţa durerii din spatele lui, căutând o altă Putere care s-ar putea afla prin preajmă. Căutând o altă explicaţie pentru ceea ce se întâmplase în biserică.

Dar nu era nimic, nici o urmă de răspuns. Cimitirul îşi râse de el în tăcere.

Elena se trezi cu soarele strălucindu-i în fereastră. Se simţi dintr-odată ca şi cum tocmai îşi revenise după o lungă răceală, şi ca şi cum ar fi fost dimineaţa de Crăciun. Se ridică în capul oaselor, cu gândurile învălmăşite.

Au. O durea tot trupul. Dar ea şi Stefan – totul era acum în regulă. Ticălosul ăla beat de Tyler… Dar Tyler nu mai conta. Nimic nu mai conta în afară de faptul că Stefan o iubea.

Coborî la parter în cămaşă de noapte, dându-şi seama după

lumina din ferestre că dormise foarte mult. Mătuşa Judith şi Margaret erau în living.

— Bună dimineaţa, mătuşă Judith. O îmbrăţişă strâns pe mătuşa uimită. Şi bună dimineaţa, dovlecel. O luă în braţe pe Margaret şi dansă cu ea prin cameră. Şi... oh, bună dimineaţa, Robert!

Puţin stânjenită de exuberanţa ei şi de cămaşa de noapte, o puse jos pe Margaret şi se duse repede în bucătărie.

Mătuşa Judith veni după ea. Deşi avea cearcăne negre sub ochi, zâmbea.

— Pari foarte binedispusă în dimineaţa asta.

— Oh, chiar sunt.

Elena o îmbrăţişă din nou, ca pentru a-şi cere iertare pentru cearcăne.

— Ştii că trebuie să mergem la şerif să discutăm despre Tyler.

— Da. Elena scoase nişte suc din frigider şi îşi turnă un pahar. Dar pot să mă duc mai întâi până la Vickie Bennett? Ştiu că trebuie să fie tare necăjită, mai ales că se pare că nimeni nu o crede.

— Tu o crezi, Elena?

— Da, spuse ea încet. O cred. Şi, mătuşă Judith, adăugă ea, luând o hotărâre, şi mie mi s-a întâmplat ceva în biserică. Mi s-a părut că...

— Elena! Bonnie şi Meredith au venit să te vadă, se auzi vocea lui Robert din vestibul. Încrederea în sine a Elenei dispăru.

— Oh... trimite-le aici, strigă Elena şi luă o înghiţitură de suc de portocale. O să-ţi povestesc mai târziu, îi promise mătuşii Judith, în vreme ce se auzeau paşi apropiindu-se de bucătărie.

Bonnie şi Meredith se opriră în prag, cu un aer neobişnuit de formal. Elena se simţea şi ea stânjenită şi aşteptă până ce mătuşa ei ieşi din bucătărie ca să vorbească.

Apoi îşi drese glasul, cu ochii aţintiţi pe o placă tocită de linoleum. Furişă o privire în sus şi văzu că Bonnie şi Meredith priveau la aceeaşi placă.

Izbucni în râs şi, auzind-o, cele două fete ridicară ochii.

— Sunt prea fericită chiar şi pentru a mă apăra, spuse Elena, întinzându-şi braţele către ele. Şi ştiu că ar trebui să-mi pară rău pentru ce am zis, şi *îmi pare,* dar nu pot să-mi iau un aer jalnic. Am fost groaznică şi merit să fiu pusă la zid, şi acum putem să pretindem că nu s-a întâmplat nimic?

— Ar trebui să-ţi pară rău, că ai plecat şi ne-ai lăsat aşa, o certă Bonnie, în timp ce toate trei se îmbrăţişau.

— Şi tocmai cu Tyler Smallwood! exclamă Meredith.

— Ei bine, asta mi-a fost învăţătură de minte, spuse Elena şi pentru o clipă se simţi deprimată.

Apoi Bonnie râse cristalin.

— Şi pe urmă ai dat lovitura cea mare – Stefan Salvatore! Şi ce intrare dramatică v-aţi făcut! Când ai apărut în uşă cu el, am crezut că am o halucinaţie. Cum ai făcut-o?

— N-am făcut-o eu. A apărut el, asemenea cavalerilor în filmele alea vechi.

— Ca să-ţi apere onoarea, spuse Bonnie. Ce-ar putea fi mai palpitant?

— Cred că-mi vin în minte câteva chestii, spuse Meredith. Dar poate că şi pe-asta le-a rezolvat Elena.

— O să vă povestesc totul, spuse Elena, dându-le drumul şi făcând un pas în spate. Dar mai întâi, veniţi cu mine acasă la Vickie? Vreau să vorbesc cu ea.

— De fapt, poţi să vorbeşti cu noi în timp ce te îmbraci, şi pe drum, şi în timp ce te speli pe dinţi, spuse Bonnie cu hotărâre. Şi dacă laşi deoparte orice detaliu, cât de mic, o să ai de-a face cu Inchiziţia spaniolă.

— Ştii, spuse Meredith ştrengăreşte, până la urmă eforturile domnului Tanner au fost răsplătite. Bonnie ştie acum că Inchiziţia spaniolă nu e o formaţie rock.

Elena râdea plină de exuberanţă în timp ce urcau scările.

Doamna Bennett părea palidă şi obosită, dar le invită să intre.

— Vickie se odihneşte; doctorul a spus să stea în pat, explică ea cu un zâmbet tremurător.

Elena, Bonnie şi Meredith se înghesuiră în vestibulul strâmt.

Doamna Bennett bătu uşor în uşa camerei lui Vickie.

— Vickie, scumpo, au venit nişte fete de la şcoală să te vadă. Să nu staţi prea mult, adăugă ea către Elena, deschizând uşa.

— N-o să stăm, promise Elena.

Intră într-un dormitor drăguţ, în alb şi albastru, cu celelalte fete în urma ei. Vickie stătea întinsă pe pat, sprijinită pe perne, cu o pilotă bleu trasă până sub bărbie. Faţa ei era albă ca hârtia şi ochii cu pleoape grele priveau ţintă înainte.

— Aşa arăta şi aseară, şopti Bonnie. Elena se apropie de pat.

— Vickie, spuse ea încet.

Vickie continua să privească înainte, dar Elenei i se păru că respiraţia ei se accelerează uşor.

— Vickie, mă auzi? Sunt Elena Gilbert. Se uită la Bonnie şi Meredith, neştiind ce să facă.

— Se pare că i-au dat nişte calmante, spuse Meredith.

Dar doamna Bennett nu pomenise nimic de medicamente. Încruntată, Elena se întoarse din nou spre fata care nu avea nici o reacţie.

— Vickie, sunt eu, Elena. Voiam doar să vorbesc cu tine despre ce s-a întâmplat aseară. Vreau să ştii că eu cred tot ce spui tu că s-a întâmplat. Elena ignoră privirea atentă a lui Meredith şi continuă: Şi voiam să te întreb…

— Nu!

Un ţipăt ascuţit, disperat, ţâşni din gâtul lui Vickie. Trupul care până atunci fusese la fel de nemişcat ca o statuie de ceară începu brusc să se agite violent. Părul castaniu-deschis al lui Vickie îi biciuia obrajii pe când ea îşi smucea capul înainte şi înapoi şi mâinile ei băteau aerul cu mişcări spasmodice.

— Nu! Nu! ţipă ea.

— Fă ceva! icni Bonnie. Doamnă Bennett! Doamnă Bennett!

Elena şi Meredith încercau să o ţină pe Vickie pe pat şi ea se lupta cu ele. Ţipetele continuară, ascuţite. Apoi deodată mama lui Vickie era lângă ele, încercând să o ţină, împingându-le pe fete deoparte.

— Ce i-aţi făcut? strigă ea.

Vickie se agăţă de mama ei, începând să se liniştească, dar apoi ochii cu pleoape grele o văzură pe Elena peste umărul doamnei Bennett.

— Şi tu eşti în asta! Eşti rea! ţipă ea isteric la Elena. Pleacă de lângă mine!

Elena era uluită.

— Vickie! Am venit doar să te întreb…

— Cred că ar fi bine să pleci acum. Lasă-ne în pace, spuse doamna Bennett, strângându-şi fiica protector. Nu vezi ce-i faci?

Într-o tăcere uluită, Elena ieşi din cameră. Bonnie şi Meredith o urmară.

— Trebuie să fie medicamentele, spuse Bonnie când ajunseră în stradă. Bătea câmpii.

— Şi mâinile ei, îi spuse Meredith Elenei. Când am încercat să o liniştim, am apucat-o de o mână. Era rece ca gheaţa.

Elena clătină din cap, nedumerită. Nimic nu avea noimă, dar

nu voia ca asta să-i strice ziua. Nu voia. Disperată, căută în minte ceva care să şteargă experienţa avută, care să-i îngăduie să-şi păstreze starea de fericire.

— Ştiu, spuse ea. Pensiunea.

— Ce?

— I-am spus lui Stefan să mă sune azi, dar ce-ar fi să mergem noi în schimb până la pensiune? Nu e departe de aici.

— Doar vreo douăzeci de minute de mers pe jos, spuse Bonnie. Se lumină la faţă. Măcar am putea în sfârşit să-i vedem camera.

— De fapt, spuse Elena, mă gândeam că voi două aţi putea aştepta jos. Ei, o să-l văd doar câteva minute, adăugă ea apărându-se, când le văzu privirea.

Poate că era ciudat, dar nu voia încă să-l împartă pe Stefan cu prietenele ei. Era atât de nou pentru ea, încât părea aproape un secret.

Bătură în uşa lucioasă de stejar şi doamna Flowers le deschise. Era o femeie mărunţică şi zbârcită, cu nişte ochi negri surprinzător de strălucitori.

— Tu trebuie să fii Elena, spuse ea. V-am văzut pe tine şi Stefan ieşind aseară, şi când s-a întors mi-a spus cum te cheamă.

— Ne-aţi văzut? întrebă Elena, uimită. Eu nu v-am văzut.

— Nu, nu m-ai văzut, spuse doamna Flowers şi chicoti. Ce drăguţă eşti, draga mea. O fată foarte drăguţă.

Şi o mângâie pe obraz.

— Aăă... mulţumesc, spuse Elena stânjenită. Nu-i plăcea felul în care o fixau ochii aceia ca de pasăre. Se uită pe lângă doamna Flowers la scări.

— E acasă Stefan?

— Trebuie să fie, dacă nu şi-a luat zborul de pe acoperiş! spuse doamna Flowers şi chicoti din nou.

Elena râse politicos.

— Noi rămânem aici cu doamna Flowers, îi spuse Meredith Elenei, în timp ce Bonnie îşi dădea ochii peste cap cu un aer de martir.

Ascunzându-şi zâmbetul, Elena încuviinţă din cap şi urcă scările.

Ce casă veche şi ciudată, se gândi din nou în timp ce găsea al doilea şir de trepte ce porneau din camera de la etaj. Vocile de jos se auzeau nedesluşit de aici, şi când începu să urce treptele

vocile dispărură cu totul. Era învăluită în tăcere, şi când ajunse la uşa abia luminată din capătul treptelor, avu sentimentul că intrase într-o cu totul altă lume. Bătu la uşă timid.

— Stefan?

Nu auzea nici un sunet dinăuntru, dar deodată uşa se deschise. Toată lumea arată palidă şi obosită astăzi, îşi spuse Elena, şi în clipa următoare era în braţele lui.

Braţele acelea se strânseră convulsiv în jurul ei.

— Elena. Oh, Elena…

Apoi el se trase înapoi. Era exact aşa cum fusese şi în seara precedentă; Elena simţea abisul care se căsca între ei. Văzu privirea rece, distantă, care apărea în ochii lui.

— Nu, spuse ea, fără să-şi dea seama că vorbeşte cu glas tare. N-o să te las.

Şi îi trase gura către a ei.

Pentru o clipă nu veni nici un răspuns, apoi el se cutremură şi sărutul lui deveni arzător. Degetele lui se împletiră în părul ei şi universul dispăru în jurul Elenei. Nu mai exista nimic în afară de Stefan, şi de braţele lui care o strângeau, şi de focul buzelor lui pe gura ei.

Câteva minute mai târziu – sau câteva secole – se desprinseră din îmbrăţişare, şi amândoi tremurau. Dar rămaseră privindu-se în ochi, şi Elena văzu că pupilele lui Stefan erau prea dilatate chiar şi în lumina slabă din încăpere, şi că nu era decât o bandă subţire de verde în jurul pupilelor negre. Părea ameţit, iar gura lui – gura aceea minunată! – era umflată.

— Cred, spuse el, şi ea sesiză felul în care îşi stăpânea vocea, că ar trebui să avem grijă când facem asta.

Elena încuviinţă, la fel de ameţită. Nu în public, îşi spuse. Şi nu când Bonnie şi Meredith aşteptau jos. Şi nu când erau absolut singuri, doar dacă nu…

— Dar poţi să mă ţii în braţe, spuse ea.

Ce ciudat că după toată acea pasiune se putea simţi în siguranţă, atât de liniştită, în braţele lui.

— Te iubesc, şopti ea în lâna aspră a puloverului lui.

Îl simţi cum se înfiora.

— Elena, spuse el din nou, şi era un sunet aproape disperat.

Ea înălţă capul.

— Ce-i rău în asta? Ce poate fi rău în asta, Stefan? Tu nu mă iubeşti?

— Eu…

Se uită la ea neajutorat... şi apoi auziră slab vocea doamnei Flowers strigând din josul scărilor.

— Băiete! Băiete! Stefan!

Părea că loveşte cu pantoful în balustradă.

Stefan oftă.

— Cred că ar trebui să mă duc să văd ce vrea.

Se desprinse de ea, cu chipul lipsit de expresie.

Rămasă singură, Elena îşi încrucişă braţele pe piept şi se înfioră. Era atât de frig aici. Ar trebui să aibă un foc, îşi spuse, rotindu-şi alene privirea prin cameră şi oprindu-şi-o pe comoda de mahon pe care o cercetase cu o seară în urmă.

Caseta.

Se uită la uşa închisă. Dacă Stefan se întorcea şi o prindea... Chiar nu trebuia să o facă – dar deja se îndrepta către comodă.

Gândeşte-te la nevasta lui Barbă-Albastră, îşi spuse. Pe ea, curiozitatea a omorât-o. Dar degetele ei erau deja pe capacul de metal. Cu inima bătându-i nebuneşte, îl ridică.

În lumina slabă din încăpere, caseta păru la început goală, şi Elena râse nervos. La ce se aşteptase? La scrisori de dragoste de la Caroline? La un pumnal plin de sânge?

Apoi văzu fâşia subţire de mătase, împăturită cu grijă într-un colţ al casetei. O scoase şi şi-o trecu printre degete. Era panglica de culoarea caisei pe care o pierduse în a doua zi de şcoală.

Oh, Stefan. Lacrimile îi umplură ochii şi simţi cum în piept inima îi creşte, plină de fericire. De atâta vreme? De atâta vreme ţii la mine? Oh, Stefan, cât te iubesc...

Şi nu contează dacă nu poţi să mi-o spui, îşi zise. Se auzi un sunet dincolo de uşă şi ea strânse repede panglica şi o puse la loc în casetă. Apoi se întoarse către uşă, ştergându-şi lacrimile.

Nu contează dacă n-o poţi spune acum. O s-o spun eu pentru amândoi. Şi într-o bună zi o să înveţi s-o spui şi tu.

Capitolul 10

7 octombrie, pe la 8 a.m.

Dragă Jurnalule,

Scriu asta în timpul orei de trigonometrie, şi sper că doamna Halpern să nu mă vadă.

N-am avut timp să scriu aseară, deşi am vrut. Ieri a fost o zi nebună, amestecată, la fel ca seara balului. Stând aici la şcoală

în această dimineaţă, am aproape impresia că tot ce s-a întâmplat în weekendul acesta a fost doar un vis. Lucrurile proaste au fost atât de proaste, dar lucrurile bune au fost foarte, foarte bune.

N-am de gând să depun plângere împotriva lui Tyler. Oricum a fost suspendat de la cursuri şi dat afară din echipa de fotbal. La fel şi Dick, pentru că s-a îmbătat la bal. Nimeni nu o spune, dar cred că multă lume consideră că el e de vină pentru ce i s-a întâmplat lui Vickie. Sora lui Bonnie l-a văzut pe Tyler la spital ieri şi a spus că avea amândoi ochii învineţiţi şi toată faţa vânătă. Nu pot să nu mă gândesc cu îngrijorare la ce o să se întâmple când el şi Dick se vor întoarce la şcoală. Acum au mai mult ca niciodată un motiv să-l urască pe Stefan.

Şi pentru că am ajuns la Stefan... Când m-am trezit azi dimineaţă, am intrat în panică şi mi-am spus: „Şi dacă nimic din toate astea nu e adevărat? Şi dacă nu s-a întâmplat niciodată, sau poate el s-a răzgândit?" Iar mătuşa Judith a fost îngrijorată la micul dejun pentru că din nou nu am putut înghiţi nimic. Dar pe urmă m-am dus la şcoală şi l-am văzut pe coridor lângă secretariat, şi ne-am uitat unul la altul, şi atunci am ştiut. Chiar înainte să se întoarcă să plece, a zâmbit, într-un fel tainic. Şi am înţeles şi asta, şi avea dreptate, era mai bine să nu ne apropiem într-un loc public, asta dacă nu voiam să creăm senzaţie printre secretare.

Da, cu siguranţă suntem împreună. Acum nu mai trebuie decât să găsesc o modalitate să-i explic asta lui Jean-Claude. Ha ha!

Ceea ce nu înţeleg e de ce Stefan nu se bucură la fel de mult ca şi mine. Când suntem împreună, pot să simt ceea ce simte el, şi ştiu cât de mult mă vrea, cât de mult mă iubeşte. Simt în el o foame aproape disperată atunci când mă sărută, ca şi cum ar vrea să-mi smulgă sufletul din trup. Ca o gaură neagră care...

Tot 7 octombrie, pe la 2 p.m. Ei, aici e o întrerupere, pentru că doamna Halpern m-a prins. *Chiar a început să citească cu voce tare ceea ce scrisesem, dar pe urmă cred că subiectul i-a aburit ochelarii şi s-a oprit. Nu a fost* deloc *amuzată. Oricum, sunt prea fericită ca să-mi pese de chestii minore, cum ar fi o corigenţă la trigonometrie.*

Stefan şi cum mine am mâncat la prânz împreună, sau cel puţin ne-am dus şi ne-am aşezat într-un colţ cu prânzul meu. El nici nu s-a obosit să-şi aducă ceva de mâncare şi, bineînţeles,

până la urmă nici eu n-am mâncat. Nu ne-am atins prea mult – nu, n-am făcut-o – dar am vorbit şi ne-am privit mult. Voiam să-l ating. Mai mult decât pe orice alt băiat pe care îl cunoşteam. Şi ştiu că şi el vrea, dar se înfrânează.

Asta *e ce nu înţeleg, de ce luptă aşa, de ce îşi înăbuşă dorinţa, de ce se înfrânează. Ieri în camera lui am găsit o dovadă clară că mă urmărea încă de la început. Ţi-aduci aminte că ţi-am spus cum în a doua zi de şcoală am fost cu Bonnie şi Meredith în cimitir? Ei bine, ieri am găsit în camera lui Stefan panglica de culoarea caisei pe care o purtam în acea zi. Mi-aduc aminte că mi-a căzut din mână în timp ce alergam, şi probabil că el a găsit-o şi a păstrat-o. Nu i-am spus că ştiu, pentru că e clar că vrea să păstreze secretul, dar asta dovedeşte – nu-i aşa? – că ţine la mine.*

Şi să ştii că mai există cineva care nu e deloc *amuzată. Caroline. Se pare că în fiecare zi la prânz îl târâse în laboratorul foto, şi când astăzi el n-a apărut, Caroline a pornit să-l caute, până când ne-a găsit. Bietul Stefan, uitase cu totul de ea, şi chiar şi el a fost şocat cum de putuse uita. După ce ea aplecat – şi, aş putea adăuga, cu faţa într-o nuanţă destul de nesănătoasă de verde – Stefan mi-a povestit cum se ţinuse scai de el din prima săptămână de şcoală. Îi spusese că observase că el nu prea mânca la prânz şi nici ea nu mânca pentru că era la regim, aşa că ce-ar fi să se ducă amândoi într-un loc plăcut şi să se relaxeze? N-a spus nimic rău despre ea (ceea ce cred că e felul în care consideră el că ar trebui să se poarte, adică un gentleman nu face aşa ceva), dar a spus că nu era absolut nimic între ei. Iar pentru Caroline, cred că a fost mai rău să vadă că uitase de ea decât dacă ar fi lovit-o cu pietre.*

Mă întreb totuşi de ce Stefan nu mănâncă la prânz. E ciudat pentru un tip care joacă fotbal.

O-o. Domnul Tanner tocmai a trecut pe lângă mine şi mi-am trântit la timp caietul de notiţe peste jurnal. Bonnie chicoteşte în spatele cărţii de istorie, văd cum i se scutură umerii. Iar Stefan, care stă în faţa mea, pare atât de tensionat de parcă în clipa următoare o să sară din bancă. Matt îmi aruncă privirea aia care spune „ai înnebunit”, iar Caroline mă priveşte furioasă. Eu am un aer foarte, foarte nevinovat, şi scriu cu ochii aţintiţi înainte la Tanner. Aşa că dacă ce scriu e puţin tremurat şi dezlânat, o să înţelegi de ce.

În ultima lună n-am fost eu însămi. N-am putut să gândesc

limpede şi să mă concentrez prea mult la altceva în afară de Stefan. Sunt atâtea lucruri pe care trebuia să le fac şi nu le-am făcut, încât mă sperii. Ar trebui să mă ocup de decoraţiunile pentru Casa Bântuită, şi n-am făcut absolut nimic. *Acum mai am exact trei săptămâni şi jumătate să rezolv totul – şi tot ce vreau e să fiu cu Stefan.*

Aş putea să ies din comitet. Dar asta ar însemna că le las pe Bonnie şi Meredith să se descurce singure. Şi-mi tot aduc aminte de ce mi-a zis Matt când l-am rugat să-l aducă pe Stefan la bal: „Tu vrei ca toţi şi toate să se învârtă în jurul Elenei Gilbert.”

Dar nu e adevărat. Sau cel puţin, dacă aşa a fost în trecut, nu vreau să mai fie adevărat de-acum înainte. Vreau... oh, asta o să sune total stupid, dar vreau să fiu demnă de Stefan. Ştiu că el nu i-ar lăsa baltă pe băieţii din echipă doar pentru că aşa ar avea chef. Vreau să fie mândru de mine.

Vreau să mă iubească la fel de mult cât îl iubesc şi eu.

— Grăbeşte-te, strigă Bonnie din uşa sălii de gimnastică.

Lângă ea, administratorul liceului, domnul Shelby, aştepta.

Elena aruncă o ultimă privire lungă către siluetele îndepărtate de pe terenul de fotbal, apoi traversă fără tragere de inimă zona asfaltată şi se apropie de Bonnie.

— Voiam doar să-i spun lui Stefan unde mă duc, spuse ea.

Chiar şi după o săptămână cu Stefan, tot mai era emoţionată doar când îi rostea numele. În fiecare seară din această săptămână, el venise la ea acasă, apărând la uşă la vremea apusului, cu mâinile în buzunare, cu jacheta lui cu gulerul ridicat. De obicei se plimbau în lumina amurgului sau stăteau pe verandă şi vorbeau. Deşi nu discutaseră nimic despre asta, Elena ştia că era felul în care Stefan se asigura că nu erau singuri, într-un loc retras. De la noaptea balului, el avusese grijă să fie mereu aşa. Să-i apere onoarea, îşi spuse Elena cu un zâmbet strâmb, dar şi cu o strângere de inimă, pentru că în adâncul inimii ei ştia că era vorba de mai mult.

— Poate să trăiască şi fără tine o seară, spuse Bonnie fără nici un pic de înţelegere. Dacă te duci să vorbeşti cu el n-o să mai pleci de acolo, şi eu tare aş vrea să ajung acasă la timp pentru cină.

— Bună, domnule Shelby, îi spuse Elena administratorului, care aştepta răbdător.

Spre surprinderea ei, el îi făcu cu ochiul cu un aer solemn.

— Unde e Meredith? adăugă Elena.

— Aici, se auzi o voce în spatele ei şi Meredith apăru cu o cutie de carton cu dosare şi carnetele de note în braţe. Am luat toate lucrurile din dulapul tău.

— Astea sunteţi toate? întrebă domnul Shelby. Bun, acum, fetelor, ţineţi uşa închisă şi încuiată, da? Aşa nimeni nu poate să intre.

Bonnie, care tocmai păşea înăuntru, se opri.

— Sunteţi sigur că nu e nimeni înăuntru deja? întrebă ea prudentă.

Elena îi dădu un ghiont în spate.

— Grăbeşte-te, o imită ea răutăcioasă. Vreau să ajung acasă la timp pentru cină.

— Nu e absolut nimeni înăuntru, spuse domnul Shelby, mustăcind. Dar voi, fetelor, să strigaţi dacă vreţi ceva. Eu sunt pe aici.

Uşa se trânti în urma lor cu un sunet ciudat de ferm.

— Muncă, spuse Meredith resemnată, şi puse cutia jos.

Elena încuviinţă din cap şi începu să măsoare cu privirile încăperea mare şi goală. În flecare an, de Halloween, Consiliul elevilor organiza o Casă Bântuită pentru a aduna fonduri. Elena fusese în comitetul de decorare în ultimii doi ani, împreună cu Bonnie şi Meredith, dar era cu totul altfel acum, când era preşedintă. Trebuia să ia decizii care aveau să afecteze pe toată lumea, şi nici măcar nu se putea baza pe ceea ce fusese făcut în anii trecuţi.

Casa Bântuită era de obicei instalată într-o magazie din depozitul de cherestea, dar în urma ultimelor evenimente şi a sentimentului de nesiguranţă tot mai mare din oraş, se hotărâse că sala de sport a şcolii era mai sigură. Pentru Elena, asta însemna regândirea întregului aspect interior, şi erau mai puţin de trei săptămâni până la Halloween.

— De fapt, e destul de straniu aici, spuse încet Meredith.

Şi chiar era tulburătoare prezenţa lor în sala mare, cu uşa închisă, îşi spuse Elena. Şi, fără să vrea, îşi coborî vocea.

— Hai să o măsurăm mai întâi, spuse.

Străbătură încăperea, şi paşii lor sunară cu ecou.

— Bun, spuse Elena după ce terminară. Să trecem la treabă.

Încercă să-şi îndepărteze senzaţia de nelinişte, spunându-şi că era ridicol să se simtă tulburată în sala de sport a şcolii, cu Bonnie şi Meredith lângă ea şi cu o întreagă echipă de fotbal

antrenându-se la nici două sute de metri depărtare.

Cele trei fete se aşezară în gradene cu pixuri şi carneţele de notiţe în mână. Elena şi Meredith se uitară peste schiţele din anii precedenţi, în timp ce Bonnie îşi ronţăia capătul pixului şi se uita în jur gânditoare.

— Aşa deci, asta e sala de sport, spuse Meredith, schiţând repede în carneţelul ei. Şi pe aici or să intre oamenii. La capătul ăsta am putea pune Corpul însângerat… Apropo, cine o să fie anul ăsta Corpul însângerat?

— Cred că antrenorul Lyman. S-a descurcat grozav anul trecut, şi îi ţine pe băieţii de la fotbal sub control. Elena arătă către schiţa lor. Bun, o să avem aici un perete despărţitor şi o să facem Camera Medievală de Tortură. Când or să iasă din ea or să intre direct în Camera Morţilor Vii…

— Cred că ar trebui să avem şi druizi, spuse deodată Bonnie.

— Ce să avem? întrebă Elena, şi apoi, când Bonnie se pregătea să strige *„druuu-izi”,* flutură o mână pentru a o opri. Bine, bine, mi-aduc aminte. Dar de ce?

— Pentru că ei sunt cei care au inventat Halloweenul. Pe bune. La început a fost una din zilele lor sfinte, când făceau focuri şi aruncau în ele napi cu chipuri săpate în ei pentru a ţine departe spiritele rele. Druizii credeau că era ziua când graniţa între vii şi morţi era cea mai subţire. Şi erau înfricoşători, Elena. Făceau sacrificii omeneşti. Şi noi l-am putea sacrifica pe antrenorul Lyman.

— De fapt, nici nu e o idee proastă, spuse Meredith. Trupul însângerat ar putea fi sacrificat. Ştiţi voi, pe un altar, cu un cuţit şi o baltă de sânge lângă el. Şi pe urmă, când te apropii de el, se ridică deodată.

— Şi te face să mori de inimă, spuse Elena, dar trebuia să recunoască totuşi că era o idee bună, cu adevărat înfricoşătoare.

I se făcea rău doar când se gândea la ea. Tot sângele ăla… dar de fapt era doar sirop.

Şi celelalte fete rămăseseră tăcute. Din vestiarul băieţilor de alături, auzeau zgomotul apei care curgea, şi uşile dulapurilor metalice trântindu-se, şi voci neclare strigând.

— S-a terminat antrenamentul, murmură Bonnie. Cred că s-a întunecat afară.

— Da, şi Eroul Nostru face duş, spuse Meredith, ridicând o sprânceană către Elena. Vrei să tragi cu ochiul?

— Aş vrea eu, spuse Elena, glumind doar pe jumătate.

Cumva, într-un fel nedesluşit, atmosfera din încăpere se întunecase.

Chiar în clipa în care îşi dorise să-l poată vedea pe Stefan, să fie cu el.

— Aţi mai auzit ceva despre Vickie Bennett? întrebă ea dintr-odată.

— Ei, spuse Bonnie după o clipă, am auzit că părinţii ei îi căutau un psihiatru.

— Un psihiatru? De ce?

— Păi… cred că sunt convinşi că lucrurile alea pe care le spunea ea erau un fel de halucinaţie, sau ceva de genul ăsta. Şi am auzit că are nişte coşmaruri groaznice.

— Oh, făcu Elena.

Zgomotele din vestiarul băieţilor se stingeau, şi auziră o uşă de afară trântindu-se. Halucinaţii, îşi spuse, halucinaţii şi coşmaruri. Dintr-un motiv oarecare, îşi aduse deodată aminte de acea noapte din cimitir, acea noapte când Bonnie le făcuse pe toate să o ia la fugă, departe de ceva ce nici una dintre ele nu putea să vadă.

— Mai bine ne-am întoarce la treburile noastre, spuse Meredith.

Elena se scutură din reveriile ei şi încuviinţă din cap.

— Am putea… am putea să avem un cimitir, spuse Bonnie nesigură, ca şi cum ar fi citit gândurile Elenei. În Casa Bântuită, adică.

— Nu, spuse Elena tăios. Nu, o să ne mulţumim doar cu ceea ce avem, adăugă ea cu o voce mai calmă şi se aplecă peste carneţelul ei de notiţe.

Din nou nu se mai auzi nimic, doar sunetul pixurilor pe hârtie şi foşnetul paginilor întoarse.

— Bun, spuse în cele din urmă Elena. Acum mai avem doar de măsurat unde punem pereţii despărţitori. Cineva trebuie să meargă în spatele gradenelor… Ei, ce se-ntâmplă?

Luminile din sala de sport începuseră să pâlpâie şi scăzuseră în intensitate.

— Oh, *nu,* spuse Meredith exasperată. Luminile pâlpâiră din nou, se stinseră şi se aprinseră iar, foarte slabe.

— Nu reuşesc să citesc nimic, spuse Elena, uitându-se lung la ceea ce părea să fie o foaie albă şi goală de hârtie.

Ridică privirea către Bonnie şi Meredith şi văzu două pete albe în loc de chipuri.

— Ceva s-a întâmplat probabil cu generatorul de urgenţă, spuse Meredith. Mă duc să-l caut pe domnul Shelby.

— Nu putem să terminăm asta mâine? întrebă Bonnie pe un ton plângăreţ.

— Mâine e sâmbătă, răspunse Elena. Şi trebuia să facem asta săptămâna trecută.

— Mă duc după Shelby, spuse din nou Meredith. Haide, Bonnie, vino cu mine.

— Am putea merge toate..., începu Elena, dar Meredith o întrerupse.

— Dacă plecăm toate şi nu-l găsim, nu mai putem intra aici. Haide, Bonnie, e doar în şcoală.

— Dar e întuneric acolo.

— E peste tot întuneric; e noapte. Haide odată; în două suntem în siguranţă. O trase pe Bonnie, reticentă, către uşă. Elena, nu deschide uşa nimănui.

— De parcă mai trebuia să-mi spui, zise Elena, deschizându-le uşa şi urmărindu-le câţiva paşi pe coridor.

Când dispărură în întuneric, intră la loc în sală şi închise uşa.

Ei, asta era o adevărată belea, cum obişnuia să spună mama ei. Elena se apropie de cutia de carton cu care venise Meredith şi începu să bage înapoi în ea dosarele şi carneţelele scoase. În lumina pală le vedea doar ca pe nişte contururi vagi. Nu se auzea nici un sunet, cu excepţia propriei respiraţii şi a zgomotelor pe care le făcea ea. Era singură în camera uriaşă, cufundată în obscuritate... Cineva o privea.

Nu-şi dădea seama cum de ştia, dar era convinsă de asta. Cineva era în spatele ei în sala mare de sport, privind-o. *Ochi în întuneric,* spusese bătrânul. Şi Vickie spusese acelaşi lucru. Iar acum ochii erau aţintiţi asupra ei.

Se răsuci repede în spate, chinuindu-se să vadă în umbră, ţinându-şi răsuflarea. Era îngrozită că dacă va scoate un sunet, lucrul acela din întuneric îi va face rău. Dar nu vedea nimic, nu auzea nimic.

Gradenele erau estompate, nişte contururi ameninţătoare care se întindeau în neant. Iar capătul îndepărtat al sălii era pur şi simplu o ceaţă cenuşie fără nici o formă. O negură întunecată, îşi spuse, şi îşi simţi fiecare muşchi din trup încordat, în vreme ce încerca disperată să audă ceva. Oh, Doamne, ce-a fost sunetul acela ca o şoaptă uşoară? Trebuie să fie doar imaginaţia ei... Te rog, Doamne, fă să fie doar imaginaţia.

Dintr-odată, mintea i se limpezi. Trebuia să iasă din locul acesta, *acum.* Aici era un pericol adevărat, nu doar o fantezie a ei. Ceva se afla aici, ceva malefic, ceva care voia să-i facă rău. Şi era singură.

Ceva se mişcă în semiîntunericul sălii.

Ţipătul i se opri în gât. Şi muşchii ei încremeniseră, împietriţi de groază – şi de o forţă fără nume. Neputincioasă, văzu cum silueta din beznă iese din umbră şi se îndreaptă către ea. Era ca şi cum însuşi întunericul prinsese viaţă şi se închega în timp ce ea îl privea, căpătând o formă – o formă omenească, îşi spuse Elena, forma unui bărbat tânăr.

— Îmi pare rău că te-am speriat.

Vocea era plăcută, cu un uşor accent pe care ea nu îl putea defini. Nu părea deloc să-i pară rău.

Uşurarea veni atât de brusc şi de total încât era aproape dureroasă. Elena se relaxă şi îşi auzi oftatul ieşind cu zgomot.

Era doar un tânăr, poate un fost elev sau un ajutor al domnului Shelby. Un tânăr oarecare, care zâmbea uşor, ca şi cum îl amuza să vadă că ea era aproape leşinată de frică.

Ei… poate nu chiar oarecare. Era extraordinar de arătos. Faţa lui era palidă în lumina artificială slabă, dar ea putea vedea că trăsăturile îi erau clar definite şi aproape perfecte sub coama de păr negru bogat. Pomeţii lui erau visul oricărui sculptor. Şi fusese aproape invizibil pentru că era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare: ghete moi negre, jeanşi negri, pulover negru şi jachetă de piele neagră.

Continua să zâmbească uşor. Uşurarea Elenei se transformă în furie.

— Cum ai intrat? întrebă ea tăios. Şi ce cauţi aici? Nimeni nu trebuia să intre în sala de sport.

— Am intrat pe uşă, spuse el.

Vocea lui era blândă, cultivată, dar Elena mai auzea în ea amuzamentul şi asta o deconcerta.

— Toate uşile sunt încuiate, spuse ea hotărât, pe un ton acuzator.

El ridică din sprâncene şi zâmbi.

— Chiar sunt?

Pe Elena o străbătu un alt fior de teamă, şi simţi cum i se ridică firişoarele de păr de pe ceafa.

— Trebuiau să fie, spuse ea, încercând să-şi facă vocea cât mai rece.

— Eşti supărată, remarcă el pe un ton grav. Am spus că-mi pare rău că te-am speriat.

— Nu m-ai speriat! se răsti ea. Se simţea caraghios în faţa lui, ca un copil căruia cineva mult mai în vârstă şi mai ştiutor îi făcea pe plac, şi asta o înfurie şi mai mult. M-ai surprins doar, continuă ea. Ceea ce nici nu e de mirare, după cum te furişai în întuneric.

— Multe lucruri interesante se petrec în întuneric… uneori.

Continua să-şi râdă de ea, Elena o vedea în ochii lui. Mai făcuse un pas către ea, şi acum Elena putea vedea că ochii lui erau ciudaţi, aproape negri, dar cu lumini stranii în ei. Ca şi cum te-ai fi putut uita în adâncul lor, tot mai adânc, până când cădeai în ei, şi continuai să cazi întruna.

Îşi dădu seama că se holba la el. De ce nu se-aprindea la loc lumina? Voia să iasă de aici. Se trase înapoi, punând între ei capătul unui graden, şi aşeză în cutie ultimele dosare. În seara asta putea uita de treburile ei. Tot ce voia acum era să plece.

Dar tăcerea care se prelungea o făcea să se simtă stânjenită. El stătea acolo, fără să se mişte, privind-o. De ce nu spunea nimic?

— Ai venit să cauţi pe cineva?

Elena era supărată pe ea pentru că vorbise prima.

El continua să o privească lung, cu ochii aceia întunecaţi aţintiţi asupra ei într-un fel care o făcea să se simtă tot mai puţin în largul ei. Înghiţi nodul din gât.

Cu ochii pe buzele ei, el murmură:

— Oh, da.

— Ce?

Elena uitase ce întrebase. Simţea cum îi ard obrajii şi gâtul, cum îi zvâcneşte sângele mai tare. Se simţea ameţită. Dacă n-ar mai privi-o aşa…

— Da, am venit aici ca să caut pe cineva, repetă el, la fel de încet ca înainte.

Apoi, dintr-un pas, se apropie de ea, şi acum între ei nu se mai afla decât colţul unui scaun din graden.

Elena nu mai putea respira. El stătea atât de aproape. Suficient de aproape pentru a-l atinge. Simţea un parfum uşor şi mirosul jachetei lui de piele. Iar ochii lui continuau să fie aţintiţi în ai ei – ea nu-şi putea lua privirea de la ei. Nu mai văzuse niciodată asemenea ochi, negri precum miezul nopţii, cu pupilele dilatate ca ale unei pisici. Îi umplură privirea când el se aplecă spre ea, lăsându-şi capul către al ei. Ea îşi simţi ochii

închizându-i-se pe jumătate, pierzându-şi concentrarea. Simţi cum capul i se lasă pe spate, cum i se desfac uşor buzele…

Nu! Îşi smuci capul într-o parte la timp. Se simţea ca şi cum tocmai se trăsese înapoi de pe marginea unui abis. *Ce fac?* îşi spuse şocată. *Aproape că l-am lăsat să mă sărute. Un străin, total necunoscut, cineva pe care l-am întâlnit doar acum câteva minute.*

Dar nu ăsta era cel mai rău lucru. Căci în acele câteva minute se întâmplase ceva incredibil. În acele câteva minute uitase de Stefan.

Dar acum imaginea lui îi umplu mintea, şi simţi dorul de el ca pe o durere fizică în trup. Îl voia pe Stefan, voia braţele lui în jurul ei, voia să fie în siguranţă lângă el.

Înghiţi nodul din gât. Răsuflă adânc şi nările i se dilatară. Încercă să-şi păstreze vocea calmă şi demnă.

— Acum o să plec, spuse. Dacă voiai să cauţi pe cineva, cred că ar trebui să cauţi în altă parte.

El o privea ciudat, cu o expresie pe care ea nu o putea înţelege. Era un amestec de enervare şi de respect înciudat – şi încă ceva. Ceva aprins şi sălbatic, şi care o speria într-un fel diferit.

El aşteptă până ce mâna ei se aşeză pe mânerul rotund al uşii şi abia atunci răspunse, iar vocea lui era moale dar serioasă, fără nici o urmă de amuzament.

— Poate că am găsit-o deja… Elena.

Când ea se întoarse, nu mai văzu nimic în întuneric.

Capitolul 11

Elena bâjbâi de-a lungul coridorului întunecat, încercând să desluşească ce se afla în jurul ei.

Apoi totul se lumină brusc şi ea se trezi înconjurată de şirul familiar de dulapuri metalice din vestiar. Se simţi atât de uşurată încât aproape că scoase un strigăt. Niciodată nu crezuse că o să fie vreodată atât de fericită doar să poată *vedea.* Rămase câteva minute pe loc, uitându-se în jur recunoscătoare.

— Elena! Ce cauţi aici?

Erau Meredith şi Bonnie, venind repede pe coridor către ea.

— Unde aţi fost? întrebă ea furioasă. Meredith se strâmbă.

— Nu-l găseam pe Shelby. Şi când l-am găsit în sfârşit,

dormea. Vorbesc serios, adăugă ea, văzând privirea neîncrezătoare a Elenei. Dormea. Şi pe urmă n-am reuşit să-l trezim. Abia când s-a aprins lumina a deschis ochii. Pe urmă ne-am întors la tine. Dar ce cauţi aici? Elena ezită.

— M-am săturat să aştept, spuse ea pe un ton cât mai detaşat. Oricum, cred că am făcut suficientă treabă pentru o zi.

— Acum ne spui!? explodă Bonnie.

Meredith nu comentă nimic, dar îi aruncă Elenei o privire atentă, cercetătoare. Elena avu sentimentul supărător că ochii aceia negri vedeau dincolo de aparenţe.

Tot weekendul şi în cursul săptămânii următoare, Elena lucră la planuri pentru Casa Bântuită. Niciodată nu avea destul timp ca să fie cu Stefan, şi asta era frustrant, dar şi mai frustrant era Stefan însuşi. Îi simţea dragostea pentru ea, dar simţea şi că el încerca să lupte împotriva ei, continuând să evite să rămână singuri. Şi în multe feluri rămăsese un mister pentru ea, la fel ca şi atunci când îl văzuse prima oară.

El nu vorbea niciodată despre familia lui sau despre viaţa de dinainte de a veni în Fell’s Church, iar dacă ea îi punea vreo întrebare, evita să răspundă. Odată îl întrebase dacă îi era dor de Italia, dacă regreta că venise aici. Şi pentru o clipă ochii i se luminaseră, şi verdele lor sclipise asemenea frunzelor de stejar care se reflectă într-un pârâu. „Cum aş putea să regret, când tu eşti aici?” spusese, şi o sărutase într-un fel care îi îndepărtase din minte orice nelinişte. În acea clipă, Elena ştiuse ce înseamnă să fii pe deplin fericit. Simţise şi bucuria lui, iar când el se desprinsese din îmbrăţişare îi văzuse chipul radiind, ca şi cum soarele poposise pe el. „Oh, Elena”, şoptise el.

Aşa erau momentele plăcute. Dar în ultimul timp o sărutase din ce în ce mai rar, şi ea simţea cum distanta dintre ei se mărea.

În acea vineri, ea şi Meredith hotărâseră să rămână peste noapte acasă la Bonnie. Cerul era cenuşiu şi ameninţa să reverse o burniţă măruntă când ea şi Meredith o porniră către casa familiei McCullough. Era neobişnuit de frig pentru jumătatea lui octombrie, şi copacii care mărgineau strada liniştită simţiseră deja muşcătura vânturilor reci. Arţarii păreau nişte flăcări purpurii, în vreme ce arborii ginkgo biloba erau de un galben strălucitor.

Bonnie le întâmpină în uşă cu:

— Toată lumea a plecat! Avem casa întreagă la dispoziţia

noastră până mâine după-masă, când ai mei se întorc de la Leesburg. Le invită înăuntru, căutând să prindă pechinezul obez care încerca să iasă afară. Nu, Yangtze, rămâi în casă. Yangtze, nu! Nu!

Dar era prea târziu. Yangtze scăpase şi se năpustea prin curte spre mesteacănul solitar, unde începu să latre ascuţit, cu capul în sus către ramuri, în vreme ce colăceii de grăsime de pe spatele lui tremurau.

— Oh, şi acum ce-a mai văzut? spuse Bonnie, punându-şi mâinile la urechi.

— Arată ca o cioară, spuse Meredith.

Elena încremeni. Făcu câţiva paşi către copac şi se uită spre frunzele aurii. Şi iat-o acolo. Aceeaşi cioară pe care o mai văzuse de două ori până atunci. Poate chiar de trei ori, îşi spuse, amintindu-şi de forma întunecată care trecuse pe deasupra stejarilor din cimitir.

O privea, şi îşi simţea stomacul strângându-i-se de teamă, iar mâinile îi deveniră brusc reci. Cioara se holba la ea cu ochiul ei negru strălucitor, o privire aproape omenească. Ochiul acela… oare unde mai văzuse ea un ochi asemănător?

Deodată, cele trei fete se traseră înapoi când cioara scoase un croncănit răguşit şi bătu din aripi, ţâşnind din copac în direcţia lor. Apoi, pe neaşteptate, coborî în picaj asupra căţelului, care acum lătra isteric. Trecu la câţiva centimetri de colţii tociţi ai lui Yangtze, după care se înălţă din nou, zburând peste casă şi dispărând în nucii din spatele ei.

Fetele rămăseseră încremenite de uimire. Apoi Bonnie şi Meredith se uitară una la alta şi tensiunea dispăru într-un râs nervos.

— Pentru o clipă am crezut că se repede la noi, spuse Bonnie, ducându-se la pechinezul înfuriat şi târându-l către casă, în timp ce el continua să latre ascuţit.

— Şi eu am crezut asta, spuse Elena încet. Şi le urmă pe cele două prietene înăuntru, dar nu râse împreună cu ele.

După ce ea şi Meredith îşi duseră lucrurile în camerele lor de la etaj, seara căpătă un aspect plăcut, reconfortant. Era greu să rămână tensionată în livingul înghesuit al lui Bonnie, lângă un foc vesel şi cu o cană de ciocolată fierbinte în mână. Curând, cele trei prietene discutau planurile finale pentru Casa Bântuită, şi Elena se relaxa.

— Suntem în formă bună, spuse în cele din urmă Meredith.

Dar, evident, am pierdut atâta timp plănuind costumele celorlalţi, încât nici nu ne-am gândit la ale noastre.

— Pentru mine e simplu, spuse Bonnie. O să fiu o preoteasă druidă, şi n-am nevoie decât de o cunună din frunze de stejar în păr şi o robă albă. Mary şi cu mine o putem coase într-o singură noapte.

— Eu cred că o să fiu o vrăjitoare, spuse Meredith gânditoare. Tot ce-mi trebuie e o rochie neagră şi lungă. Şi tu, Elena?

Elena zâmbi şi spuse:

— Ei bine, ar trebui să fie un secret, dar… Mătuşa Judith m-a lăsat să mă duc la o croitoreasă. Am găsit într-una din cărţile pe care le-am folosit pentru comunicarea mea orală un desen cu o rochie din Renaştere, şi am copiat-o. E din mătase veneţiană, albastru metalic, şi e absolut superbă.

— Pare minunată, spuse Bonnie. Şi scumpă.

— E din banii mei, din cei lăsaţi de părinţi. Sper doar că o să-i placă lui Stefan. E o surpriză pentru el, şi… ei, sper doar că o să-i placă.

— Şi Stefan ce-o să poarte? Ajută şi el la Casa Bântuită? întrebă Bonnie curioasă.

— Nu ştiu, spuse Elena după o clipă de tăcere. Nu pare prea încântat de toată povestea asta cu Halloweenul.

— E greu să ţi-l imaginezi înfăşurat în cearşafuri rupte şi acoperit cu sirop în chip de sânge, ca ceilalţi băieţi, remarcă Meredith. El pare… ei, mai presus de aşa ceva.

— Ştiu! exclamă Bonnie. Ştiu exact ce ar putea să fie, şi pentru asta nici n-ar trebui să aibă un costum special. Păi e străin, e palid la faţă şi are figura aia mereu încruntată… Pune-i un frac şi o să ai un Conte Dracula perfect! Elena zâmbi fără să vrea.

— Ei, o să-l întreb, spuse.

— Apropo de Stefan, spuse Meredith, cu ochii ei negri aţintiţi asupra Elenei, cum merg lucrurile?

Elena oftă şi se uită în foc.

— Eu… nu prea ştiu, spuse în cele din urmă, încet. Sunt unele zile când totul este minunat, şi apoi sunt alte zile când…

Meredith şi Bonnie se priviră iute, şi apoi Meredith spuse cu blândeţe:

— Alte zile când ce?

Elena ezită, nesigură. Apoi luă o hotărâre.

— Staţi o clipă, spuse ea şi se ridică şi urcă repede scările. Se

întoarse cu o cărticică îmbrăcată în catifea albastră. Am scris ceva aici aseară, când nu puteam să dorm, spuse. Cuvintele astea explică mai bine decât aş face-o eu.

Găsi pagina, trase aer adânc în piept şi începu:

17 octombrie

Dragă Jurnalule,

În seara asta mă simt groaznic. Şi trebuie să o spun cuiva.

Ceva e în neregulă cu mine şi Stefan. E tristeţea asta cumplită din sufletul lui la care eu nu pot să ajung, şi care îl îndepărtează de mine. Nu ştiu ce să fac.

Nu suport gândul că l-aş putea pierde. Dar el e foarte nefericit, şi are o supărare, şi dacă nu vrea să-mi spună despre ce e vorba, dacă nu vrea să aibă atâta încredere în mine, nu cred că există speranţă pentru relaţia noastră.

Ieri, când mă ţinea în braţe, am simţit ceva neted şi rotund pe sub cămaşa lui, ceva atârnat pe un lanţ. L-am întrebat, în glumă, dacă era un dar de la Caroline. El doar s-a crispat şi n-a mai vrut să vorbească. Brusc, l-am simţit la o mie de mile depărtare, iar ochii lui... era atâta durere în ochii lui încât am simţit că n-o pot suporta.

Elena se opri din citit şi îşi trecu în tăcere privirea peste ultimele rânduri scrise în jurnal. *Simt că cineva l-a rănit îngrozitor în trecut şi el n-a reuşit niciodată să treacă peste această durere. Dar mai cred că există ceva de care i-e frică, un secret pe care se teme că i-l voi afla. Dacă aş reuşi să aflu ce este, i-aş putea dovedi că poate avea încredere în mine. Că poate avea încredere în mine indiferent ce se întâmplă, pentru totdeauna.*

— Dacă aş şti..., şopti ea.

— Dacă ai şti ce? întrebă Meredith şi Elena ridică surprinsă privirea.

— Oh... dacă aş şti ce are să se întâmple, spuse ea repede, închizându-şi jurnalul. Vreau să spun că dacă aş şti că în cele din urmă o să ne despărţim, cred că aş vrea să termin povestea asta cât mai repede. Şi dacă aş şti că până la urmă totul va fi bine, nu mi-ar păsa prea mult de ce se întâmplă acum. Dar să merg aşa, zi după zi, fără să ştiu, e groaznic.

Bonnie îşi muşcă buzele, apoi se ridică de pe scaun, cu ochii strălucind.

— Pot să-ţi arăt eu cum să afli, Elena, spuse ea. Bunica mea

mi-a spus cum să afli cu cine o să te măriţi. Se numeşte „cina mută”.

— Nu-mi spune, o veche şmecherie druidă! exclamă Meredith.

— Nu ştiu cât de veche e, spuse Bonnie. Bunica zice că au existat întotdeauna cine mute. Oricum, funcţionează. Mama a văzut chipul tatălui meu când a încercat, şi o lună mai târziu se mărita cu el. E uşor, Elena, şi pe urmă, ce-ai de pierdut?

Elena se uită pe rând la Bonnie şi Meredith.

— Nu ştiu, spuse. Dar, zău, doar nu credeţi că… Bonnie se îndreptă de spate cu un aer jignit.

— Vrei să spui că mama mea e mincinoasă? Haide, Elena, nu-i nimic rău să încerci. De ce nu?

— Ce-ar trebui să fac? întrebă Elena cu îndoială.

Se simţea ciudat de intrigată, dar în acelaşi timp destul de speriată.

— E simplu. Trebuie să pregătim totul înainte să bată miezul nopţii…

Cu cinci minute înainte de miezul nopţii, Elena stătea în sufrageria familiei McCullough, simţindu-se mai caraghioasă ca niciodată. Din curtea din spate îl auzea pe Yangtze lătrând furios, dar în casă nu se desluşea nici un sunet, cu excepţia ticăitului leneş al pendulei. Urmând instrucţiunile lui Bonnie, pusese pe masa mare din lemn de nuc o farfurie, un pahar şi un set de tacâmuri de argint, fără să rostească nici un cuvânt. Apoi aprinsese o singură lumânare în sfeşnicul aşezat în centrul mesei şi se instalase în spatele scaunului din dreptul farfuriei.

Conform spuselor lui Bonnie, atunci când începea să bată de miezul nopţii, ea trebuia să tragă scaunul în spate şi să-l invite pe viitorul ei soţ să intre. În acel moment lumânarea avea să se stingă şi o să vadă o siluetă fantomatică aşezată pe scaun.

Mai devreme, Elena se simţise puţin cam neliniştită, şi nu fusese prea sigură că voia să vadă o siluetă fantomatică, fie ea şi cea a viitorului ei soţ. Dar acum totul părea prostesc şi inofensiv. Auzi pendula începând să bată, se îndreptă de spate şi apucă hotărâtă spătarul scaunului. Bonnie îi spusese să nu-i dea drumul până ce nu se încheia ceremonia.

Oh, chiar era o prostie. Poate că n-ar trebui să rostească cuvintele… dar în vreme ce răsunau bătăile ceasului, se auzi vorbind.

— Intră, spuse ea stânjenită către încăperea goală, trăgând

scaunul în spate. Intră, intră…

Lumânarea se stinse.

Elena tresări când se trezi brusc în întuneric. Simţise pala de aer, o adiere rece care stinsese lumânarea. Venea de la uşa dublă de sticlă din spatele ei, şi se întoarse repede, cu o mână încă pe scaun. Ar fi putut jura că uşa fusese închisă.

Ceva se mişcă în întuneric.

Groaza o cuprinse pe Elena, îndepărtându-i orice urmă de stânjeneală sau amuzament. Oh, Doamne, ce făcuse, ce forţe chemase asupra ei? Inima i se strânse într-o gheară şi se simţi aruncată, pe neaşteptate, în cel mai cumplit coşmar. Nu era doar întuneric, ci şi o tăcere deplină; nu se vedea nimic, nu se auzea nimic, iar ea cădea…

— Îngăduie-mi, spuse o voce, şi o flacără strălucitoare izbucni în beznă.

Pentru o clipă – o clipă atât de îngrozitoare încât aproape că i se făcu rău – crezu că e Tyler, căci îşi amintise de bricheta lui în biserica în ruine de pe colină. Dar când lumânarea de pe masă prinse din nou viaţă, Elena văzu mâna albă, cu degete lungi, care o ţinea. Nu era mâna roşie şi cărnoasă a lui Tyler. Pentru o clipă, se gândi că era mâna lui Stefan, apoi ochii i se ridicară către faţă.

— Tu! exclamă ea uluită. Ce cauţi aici? Se uită de la el la uşa de sticlă, care era într-adevăr larg deschisă către peluza de pe o latură a casei. Întotdeauna intri în casele oamenilor neinvitat?

— Dar tu m-ai invitat să intru.

Vocea lui era exact aşa cum şi-o amintea – calmă, ironică şi amuzată. Ea îşi amintea şi zâmbetul lui.

— Mulţumesc, adăugă el şi se aşeză graţios pe scaunul pe care ea tocmai îl trăsese.

Ea îşi luă repede mâna de pe spătar.

— Nu te-am invitat pe tine, spuse ea neputincioasă, cu un amestec de disperare şi stânjeneală. Ce căutai lângă casa lui Bonnie?

El zâmbi. În strălucirea lumânării, părul lui negru lucea asemeni unui lichid întunecat, prea moale şi fin pentru un păr omenesc. Chipul lui era foarte palid, dar în acelaşi timp extraordinar de atrăgător. Iar ochii lui îi prinseră privirea şi i-o susţinură.

— *Elena, frumuseţea ta îmi pare/ Ca vechile corăbii niceene/ Care, pe-o blândă, ’nmiresmată mare…*

— Cred că acum ar trebui să pleci.

Nu mai voia să-l audă vorbind. Vocea lui acţiona în mod straniu asupra ei, o făcea să se simtă ciudat de slabă, să simtă cum ceva se topea înăuntrul ei.

— N-ar trebui să fii aici. Te rog.

Întinse mâna spre lumânare, vrând să o ia şi să plece, să se lupte cu ameţeala care o cuprinsese.

Dar înainte să poată atinge lumânarea, el făcu ceva surprinzător. Îi prinse mâna întinsă, nu violent ci cu blândeţe, şi o ţinu în degetele lui subţiri şi reci. Apoi o răsuci, îşi lăsă capul în jos şi o sărută în palmă.

— Nu…, şopti Elena, uluită.

— Vino cu mine, spuse el şi o privi în ochi.

— Te rog, nu…, şopti ea din nou, şi totul plutea în jurul ei.

Era nebun; despre ce vorbea? Să vină cu el unde? Dar se simţea atât de ameţită, atât de lipsită de putere.

El stătea drept, susţinând-o. Se rezemă de el, simţi acele degete reci pe primul nasture al cămăşii ei, la gât. Te rog, nu…

— Totul e bine. Ai să vezi.

Îi desfăcu cămaşa, dezvelindu-i gâtul, în vreme ce îi susţinea capul cu cealaltă mână.

— Nu.

Brusc, puterea îi reveni şi se trase de lângă el, lovindu-se de scaun.

— Ţi-am spus să pleci, şi am vorbit serios. Pleacă – acum!

Pentru o clipă, ochii lui se umplură de o furie cumplită, un val întunecat de ameninţare. Apoi deveniră calmi şi reci şi el zâmbi, un zâmbet rapid, strălucitor, care se stinse imediat.

— O să plec, spuse. Deocamdată.

Ea clătină din cap şi îl privi ieşind pe uşa de sticlă fără nici un cuvânt. După ce uşa se închise în urma lui, ea rămase nemişcată, în tăcere, încercând să-şi recapete răsuflarea.

Tăcere… dar n-ar trebui să fie tăcere. Se întoarse uimită către pendul şi văzu că se oprise. Dar înainte să-l poată cerceta mai atent, auzi vocile ridicate ale lui Bonnie şi Meredith.

Ieşi repede în hol, simţindu-şi picioarele neobişnuit de moi, în vreme ce îşi trăgea gulerul cămăşii la loc şi îşi încheia toţi nasturii. Uşa din spate a casei era deschisă şi Elena văzu afară două siluete, ghemuite pe peluză.

— Bonnie? Meredith? Ce s-a întâmplat?

Când Elena ajunse lângă ele, Bonnie ridică privirea. Avea

ochii plini de lacrimi.

— Oh, Elena, a murit.

Elena simţi un fior de groază străbătând-o şi se uită în jos la grămăjoara de la picioarele lui Bonnie. Era pechinezul, întins ţeapăn pe o parte, cu ochii larg deschişi.

— Oh, Bonnie, exclamă ea.

— Era bătrân, spuse Bonnie, dar nu mă aşteptam să se ducă aşa de repede. Doar acum câteva minute lătra.

— Cred că ar fi mai bine să intrăm în casă, spuse Meredith, iar Elena se uită la ea şi încuviinţă din cap.

Asta nu era o noapte în care să stai afară, în întuneric. Şi nu era nici o noapte în care să inviţi ceva înăuntru. Acum ştia asta, deşi tot nu înţelegea ce se întâmplase.

Abia când se întoarseră din nou în living descoperi că jurnalul ei dispăruse.

Stefan înălţă capul din gâtul moale ca de catifea al căprioarei. Pădurea era plină de zgomotele nopţii şi el nu-şi dădea seama care dintre ele îl tulburase.

Odată ce Puterea minţii lui fu distrasă, căprioara se trezi din transă. Stefan simţi cum muşchii animalului tremură pe când încerca să se ridice.

Du-te, atunci, îşi spuse, dându-i drumul cu totul. Căprioara se răsuci, se săltă în picioare şi o luă la fugă.

Băuse suficient. Cu delicateţe, îşi linse colţurile gurii, simţindu-şi caninii retrăgându-se şi pierzându-şi ascuţimea, foarte sensibili ca întotdeauna după o perioadă lungă de hrănire. Acum nu mai ştia cât însemna suficient. Nu mai avusese ameţeli după cea de la biserică, dar trăia cu teama că i-ar putea reveni.

De fapt, trăia cu o teamă anume: că într-o bună zi avea să îşi revină, cu mintea confuză, şi să vadă în braţele lui trupul graţios al Elenei zăcând moale, cu două răni însângerate pe gâtul ei subţire, cu inima oprită pentru totdeauna.

La asta trebuia să se aştepte.

Setea de sânge, cu miriadele ei de orori şi plăceri, rămăsese chiar şi acum un mister pentru el. Deşi trăia cu ea în fiecare zi, de secole întregi, tot nu o înţelegea. Ca om, ar fi fost fără îndoială scârbit, oripilat de gândul de a bea sângele cald direct dintr-un trup viu. Asta, evident, dacă cineva i-ar fi sugerat aşa ceva, în cuvinte.

Dar nici un cuvânt nu fusese rostit în acea noapte, noaptea în

care Katherine îl schimbase.

Chiar şi după atâta timp, amintirea era limpede în mintea lui. Dormea când ea apăruse în odaia lui, mişcându-se la fel de încet ca o fantasmă sau o stafie. El dormea, singur… Ea purta o cămaşă fină de in când venise la el.

Era noaptea dinaintea zilei hotărâte, ziua în care ea avea să-şi anunţe alegerea. Şi ea venise la el.

O mână albă despărţi perdelele din jurul patului şi Stefan se trezi din somn, ridicându-se speriat în capul oaselor. Când o văzu, cu părul ei auriu pal strălucindu-i pe umeri, cu ochii albaştri cufundaţi în umbre, rămase mut de uimire.

Şi de iubire. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. Începu să tremure şi încercă să vorbească, dar ea îi puse două degete reci pe buze.

„Şşt", şopti, şi patul se lăsă sub o nouă greutate când ea urcă alături de el.

Cu faţa aprinsă, Stefan îşi simţea inima bătându-i nebuneşte de ruşine şi de tulburare. Nu mai avusese niciodată o femeie în patul lui. Iar aceasta era Katherine, Katherine a cărei frumuseţe părea să vină din ceruri, Katherine pe care o iubea mai mult decât îşi iubea sufletul.

Şi pentru că o iubea, făcu un efort uriaş. Pe când ea se strecura în aşternuturi, venind atât de aproape încât el putea simţi prospeţimea răcoroasă a aerului nopţii în cămaşa ei subţire, Stefan reuşi să vorbească.

„Katherine", murmură. „Noi… eu pot să aştept. Până când ne cununăm în biserică. O să-i cer tatălui meu să aranjeze pentru săptămâna viitoare. Nu… nu va mai dura mult…"

„Şşt", şopti ea din nou şi el simţi răceala aceea pe piele.

Nu se putu abţine şi o cuprinse în braţe şi o strânse lângă el.

„Ceea ce facem acum nu are nici o legătură cu ce spui tu", zise ea şi îşi întinse degetele subţiri pentru a-l mângâia pe gât.

Şi el înţelese. Simţi un fior de teamă, care dispăru sub mângâierea degetelor ei. Voia asta, voia orice i-ar fi îngăduit să rămână cu Katherine.

„Întinde-te, iubirea mea", şopti ea.

Iubirea mea. Cuvintele cântară în el pe când se întindea pe spate şi-şi punea capul pe pernă, ridicându-şi bărbia pentru a-şi oferi gâtul. Teama îi dispăruse, şi în locul ei se simţea cuprins de o fericire atât de mare încât îşi spuse că îl va nimici.

Simţi atingerea moale a părului ei pe pieptul lui, şi încercă să

respire mai calm. Îi simţi răsuflarea pe gât, apoi buzele. Apoi dinţii.

Durerea veni ascuţită, dar rămase nemişcat, fără să scoată nici un sunet, gândindu-se doar la Katherine, la cât dorea el să-i dea. Iar durerea încetă aproape imediat, şi simţi cum i se trage sângele din trup. Nu era atât de groaznic pe cât se temuse că va fi. Era sentimentul de a da, de a hrăni.

Apoi minţile lor se contopiră, devenind una. Simţea bucuria lui Katherine de a bea din el, încântarea ei de a primi sângele cald care îi dădea viaţă. Şi ştia că şi ea simţea plăcerea lui de a dărui. Dar realitatea începea să dispară, graniţele dintre vis şi trezie se estompau. El nu mai putea gândi limpede; nu mai putea gândi deloc. Nu putea decât să simtă, iar senzaţiile lui creşteau în spirală, purtându-l mai sus, tot mai sus, rupându-i ultimele legături cu pământul.

La un moment dat, mai târziu, fără să ştie cum ajunsese acolo, se trezi în braţele ei. Ea îl ţinea aşa cum ţine o mamă un prunc, conducându-i gura către carnea dezgolită a gâtului ei, deasupra cămăşii. Acolo era o rană mică, o tăietură ce apărea întunecată pe pielea palidă. Şi când îl mângâie încurajator pe păr, el, fără să simtă teamă sau să ezite, începu să-i soarbă sângele.

Cu gesturi detaşate, precise, Stefan îşi scutură pământul de pe genunchi. Lumea oamenilor dormea, toropită, dar simţurile lui erau alerte. Ar fi trebuit să se simtă sătul, dar amintirea îi trezise din nou poftele. Cu nările dilatate pentru a prinde mirosul moscat al vulpii, porni la vânătoare.

Capitolul 12

Elena se roti încet în faţa oglinzii înalte din dormitorul mătuşii Judith. Margaret stătea jos lângă patul mare cu baldachin, cu ochii ei albaştri rotunzi şi plini de admiraţie.

— Tare aş vrea să am o rochie ca asta pentru colinda cu „ne daţi or nu ne daţi”, spuse ea.

— Îmi placi mai mult ca pisicuţă albă, spuse Elena, sărutând-o pe Margaret între urechiuşele albe de catifea prinse de banda de păr. Apoi se întoarse către mătuşa ei, care stătea lângă uşă, cu un ac şi aţă pregătite. E perfectă, spuse încântată.

Nu trebuie să mai modificăm nimic.

Fata din oglindă ar fi putut foarte bine să fi ieşit din paginile cărţilor Elenei despre Renaşterea italiană. Gâtul şi umerii ei erau goi, iar corsajul strâmt al rochiei albastru pal, cu reflexii metalice, îi punea în evidenţă talia subţire. Mânecile lungi, bogate, erau despicate şi lăsau să se vadă mătasea albă a cămăşii de dedesubt, iar fusta largă, lungă până în pământ, abia atingea podeaua. Era o rochie frumoasă, iar albastrul pal părea să adâncească albastrul-închis al ochilor Elenei.

Când se răsuci, privirea Elenei căzu pe ceasul demodat de pe comodă.

— Oh, nu, exclamă, e aproape şapte. Stefan trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

— Uite-i maşina, spuse mătuşa Judith, aruncând o privire pe fereastră. Cobor eu să-i deschid.

— E-n regulă, spuse scurt Elena. O să-l primesc chiar eu. Pa, să vă distraţi bine diseară cu „ne daţi ori nu ne daţi”.

Şi coborî repede scările.

Asta e, îşi spuse. Pe când întindea mâna spre mânerul uşii, îşi aminti de acea zi din urmă cu aproape două luni, când se oprise direct în faţa lui Stefan după ora de Istorie europeană. Avea acum aceleaşi sentimente, de nerăbdare, de încântare şi tensiune.

Sper doar ca asta să iasă mai bine decât atunci, îşi spuse. Căci în ultima săptămână şi jumătate, îşi legase toate speranţele de acest moment, de această seară. Dacă ea şi Stefan nu aveau să fie împreună în această seară, n-or să mai fie niciodată.

Uşa se deschise şi ea făcu un pas în spate, cu ochii lăsaţi în jos, aproape timidă, temându-se să vadă chipul lui Stefan. Dar apoi auzi cum lui i se taie răsuflarea şi ridică repede privirea – şi simţi cum o gheară rece îi strânge inima.

El o privea uluit, da. Dar nu era bucuria uimită pe care o văzuse în ochii lui în acea primă noapte în camera lui. Asta era ceva mai aproape de şoc.

— Nu-ţi place, şopti ea, îngrozită de lacrimile care ameninţau să i se reverse din ochi.

El îşi reveni repede, ca întotdeauna, clipind şi clătinând din cap.

— Nu, nu, e frumoasă. Tu eşti frumoasă.

Şi atunci, de ce stai acolo de parcă ai fi văzut o fantomă? îşi spuse ea. De ce nu mă iei în braţe, de ce nu mă săruţi – fă ceva!

— Arăţi minunat, spuse ea calmă.

Şi era adevărat; era elegant şi frumos în smoching şi cu capa pe care şi-o pusese pentru rolul său. Chiar era surprinsă că acceptase, dar când îi sugerase asta păruse mai degrabă amuzat. Iar acum arăta minunat, şi în largul lui, ca şi cum asemenea haine erau la fel de firești pentru el ca şi jeanşii.

— Ar trebui să plecăm, spuse el, la fel de calm şi de serios.

Elena încuviinţă din cap şi urcă împreună cu el în maşină, dar inima ei nu mai era doar rece, era ca de gheaţă. Stefan era mai departe de ea ca niciodată, şi nu ştia cum să îl aducă înapoi.

Tunetele bubuiau deasupra lor pe când se îndreptau către liceu, şi Elena se uită pe geamul maşinii cu o disperare confuză. Pătura de nori era groasă şi întunecată, deşi încă nu începuse să plouă. Aerul părea încărcat, iar fulgerele purpurii dădeau cerului un aspect coşmaresc. Era o atmosferă perfectă pentru Halloween, ameninţătoare, de pe altă lume, dar în Elena trezea doar groază. Din acea noapte petrecută acasă la Bonnie, îşi pierduse apetitul pentru lucrurile stranii şi sinistre.

Jurnalul ei nu mai apăruse, deşi scotociseră toată casa lui Bonnie. Tot nu-i venea să creadă că dispăruse cu adevărat şi ideea că un străin citeşte cele mai intime gânduri ale ei o înfuria îngrozitor. Pentru că, evident, fusese furat; ce altă explicaţie putea exista? În noaptea aceea, în casa familiei McCullough fuseseră deschise mai multe uşi; cineva ar fi putut pur şi simplu să intre în casă. Voia să îl omoare pe cel care o făcuse.

Imaginea unor ochi negri îi apăru în minte. Băiatul ăla, băiatul în faţa căruia aproape cedase în casa lui Bonnie, băiatul care o făcuse să îl uite pe Stefan. Oare el să fie?

Maşina opri în faţa liceului şi ea se adună şi se forţă să zâmbească în vreme ce străbăteau coridoarele şcolii. Sala de sport era un haos în care cu greu se putea vedea o oarecare organizare. În ora în care Elena se dusese acasă, totul se schimbase. Înainte să plece, locul fusese plin de elevi din clasele mari: membrii Consiliului Elevilor, băieţii din echipa de fotbal, cei din Key Club, toţi încercând să termine cu aranjarea decorului şi a recuzitei. Acum era plin de străini, cei mai mulţi nici măcar semănând cu oamenii.

Câţiva zombi se întoarseră când Elena intră în sală, şi tigvele lor se vedeau rânjind prin carnea putredă a chipurilor lor. Un cocoşat grotesc şchiopată către ea, alături de un cadavru cu o piele albă lividă şi ochii goi. Din altă direcţie se apropia un

vârcolac, cu botul rânjit plin de sânge, împreună cu o vrăjitoare întunecată, cu un aer dramatic.

Cu o strângere de inimă, Elena îşi dădu seama că nu putea recunoaşte nici jumătate dintre cei de acolo în costumele lor. În clipa următoare erau cu toţii în jurul ei, admirându-i rochia albastru pal, anunţând-o de unele probleme ivite deja. Elena le făcu semn să tacă şi se întoarse către vrăjitoare, al cărei păr negru lung cădea pe spatele unei rochii negre foarte strâmte.

— Ce e, Meredith? întrebă ea.

— Antrenorul Lyman e bolnav, răspunse încruntată Meredith, şi cineva l-a pus în locul lui pe Tanner.

— Domnul Tanner? exclamă îngrozită Elena.

— Da, şi deja a creează probleme. Biata Bonnie aproape că a cedat nervos. Ar trebui să te duci tu acolo. Elena oftă şi încuviinţă din cap, apoi o porni pe traseul întortocheat al turului Casei Bântuite. Când trecu prin sinistra Cameră de Tortură şi oribila Cameră a Ciopârţitorului Nebun, îşi spuse că făcuseră totul aproape *prea* bine. Locul ăsta era neliniştitor chiar şi în plină lumină.

Camera Druizilor era aproape de ieşire. Acolo, fusese construit un Stonehenge de carton. Dar micuţa şi drăguţa preoteasă druidă care stătea printre monoliţii destul de veridici, purtând o robă albă şi pe cap o coroană din frunze de stejar, părea gata să izbucnească în plâns.

— Dar trebuie să fiţi plin de sânge, spunea ea rugător. Face parte din scenă; sunteţi o jertfă.

— E suficient de rău că trebuie să port roba asta ridicolă, răspunse Tanner tăios. Nimeni nu m-a anunţat să trebuie să mă ung cu sirop peste tot.

— Dar nu ajunge pe *dumneavoastră,* spuse Bonnie. E doar pe robă şi pe altar. Sunteţi o jertfă, repetă ea, ca şi cum asta l-ar putea convinge în vreun fel.

— În privinţa asta, spuse dezgustat domnul Tanner, acurateţea acestei întregi puneri în scenă este total improbabilă. Contrar credinţei populare, druizii nu au construit Stonehenge; a fost înălţat de o cultură din Epoca de Bronz care…

Elena făcu un pas înainte.

— Domnule Tanner, nu despre asta e vorba acum.

— N-o fi, pentru tine, spuse el. Şi de-asta tu şi prietena ta nevrotică sunteţi corigente la istorie.

— Asta e o remarcă total deplasată, se auzi o voce în spate,

şi Elena se uită repede peste umăr la Stefan.

— Domnul Salvatore, spuse Tanner, rostind cuvintele ca şi cum ar fi spus: *Acum ziua mea e desăvârşită.* Bănuiesc că ai nişte învăţături noi pline de înţelepciune de oferit. Sau ai de gând să-mi învineţeşti *mie* un ochi?

Privirea lui se îndreptă către Stefan, care stătea acolo, elegant în smochingul lui perfect croit, şi Elena avu, şocată, un presentiment.

Tanner nu este de fapt cu mult mai în vârstă decât noi, îşi spuse. Pare bătrân pentru că are acel început de chelie, dar pun pariu că nu a împlinit încă treizeci de ani. Apoi, dintr-un motiv oarecare, îşi aminti cum arătase Tanner la bal, în costumul lui ieftin şi lucios care nu i se potrivea.

Pun pariu că nici măcar la balul lui n-a participat, îşi spuse ea. Şi apoi, pentru prima dată, simţi o oarecare simpatie pentru el. Probabil că şi Stefan simţea acelaşi lucru, căci deşi se apropie de bărbatul mărunt şi îl privi drept în faţă, vocea lui era calmă.

— Nu, n-am de gând. Cred că toată povestea asta devine exagerată. De ce să nu…

Elena nu mai auzi restul propoziţiei, dar Stefan vorbea pe un ton jos, calm, iar domnul Tanner chiar părea să-l asculte. Ea aruncă o privire în spate, la lumea care se strânsese în jurul lor: patru sau cinci demoni, vârcolacul, o gorilă şi un cocoşat.

— Hei, totul e sub control, spuse ea şi lumea se împrăştie.

Stefan se ocupa de „totul”, deşi ea nu prea ştia cum, căci nu-i vedea decât ceafa.

Ceafa… Pentru o clipă, în minte îi apăru o imagine din prima zi de şcoală. Stefan stând în secretariat şi vorbind cu doamna Clarke, secretara, şi cât de ciudat se purtase doamna Clarke. Şi într-adevăr, când Elena se uită acum la domnul Tanner, văzu pe faţa lui aceeaşi expresie uşor năucită. Elena simţi un fior de nelinişte.

— Haide, îi spuse lui Bonnie. Hai să mergem în faţă.

O tăiară drept prin Camera de Aterizarea a Extratereştrilor şi prin Camera Morţilor Vii, furişându-se printre pereţii despărţitori şi ieşind în prima cameră pe unde intrau vizitatorii, întâmpinaţi de un vârcolac. Vârcolacul îşi scosese capul şi acum stătea de vorbă cu două mumii şi o prinţesă egipteană.

Elena trebuia să recunoască – da, Caroline arăta minunat în chip de Cleopatră, cu conturul acelui trup bronzat foarte vizibil prin rochia dreaptă şi subţire de in pe care o purta. Matt,

vârcolacul, nici nu putea fi învinuit că privirea îi tot fugea în jos de la faţa lui Caroline.

— Cum merge aici? întrebă Elena cu o veselie forţată.

Matt tresări uşor, apoi se întoarse către ea şi Bonnie. Elena nu-l prea mai văzuse din noaptea balului, şi ştia că nici el şi Stefan nu mai erau atât de apropiaţi. Din cauza ei. Şi deşi Matt nu putea fi învinuit nici pentru asta, ea îşi dădea seama cât de mult îl durea pe Stefan.

— Totul e în regulă, spuse Matt, părând stânjenit.

— Când Stefan termină cu Tanner, cred că o să-l trimit aici, spuse Elena. Poate să ajute la primirea vizitatorilor.

Matt ridică indiferent dintr-un umăr, apoi spuse:

— Ce termină cu Tanner?

Elena se uită la el surprinsă. Ar fi putut jura că Matt fusese cu câteva minute în urmă în Camera Druizilor. Îi explică.

Afară, tunetul mugi din nou şi prin uşa deschisă Elena văzu un fulger luminând cerul întunecat. Câteva secunde mai târziu se auzi un alt tunet, de data asta mai puternic.

— Sper că nu plouă, spuse Bonnie.

— Da, spuse Caroline, care rămăsese tăcută cât timp Elena vorbise cu Matt. Ar fi aşa de păcat dacă n-ar veni nimeni.

Elena o privi cu atenţie şi văzu o ură făţişă în ochii înguşti, ca de pisică, ai lui Caroline.

— Caroline, spuse ea dintr-un impuls, ascultă. N-am putea tu şi cu mine să terminăm cu asta? Nu putem să uităm tot ce s-a-ntâmplat şi să o luăm de la capăt?

Sub ornamentul în formă de cobră de pe fruntea ei, ochii lui Caroline se măriră şi apoi se îngustară din nou. Gura i se strâmbă şi ea se apropie de Elena.

— N-am să uit niciodată, spuse, apoi se întoarse şi se îndepărtă.

Urmă o clipă de tăcere, în vreme ce Bonnie şi Matt priveau către podea. Elena se apropie de uşă pentru a simţi aerul rece pe obraji. Vedea terenul de fotbal şi ramurile legănate de vânt ale stejarilor de dincolo de el, şi din nou se simţi copleşită de un presentiment ciudat. Asta e noaptea, se gândi cu tristeţe. Asta e noaptea când se întâmplă totul. Dar ce însemna acest „totul”, habar n-avea.

O voce răsună în sala de sport transformată într-o scenă sângeroasă.

— Bun, acum or să intre cei care stau la coadă în parcare.

Opreşte lumina, Ed!

Dintr-odată, se făcu întuneric şi aerul se umplu cu gemete şi râsete sinistre, ca o orchestră care îşi acordează instrumentele. Elena oftă şi se întoarse către sală.

— Haideţi, mai bine ne pregătim să-i conducem înăuntru, îi spuse calmă lui Bonnie.

Bonnie încuviinţă din cap şi dispăru în întuneric. Matt îşi pusese din nou capul de vârcolac şi tocmai dădea drumul unei benzi care adăuga nişte muzică stranie la cacofonia dinăuntru.

Stefan apăru de după un colţ, cu părul şi hainele topindu-i-se în întuneric. Doar plastronul alb i se vedea clar.

— Am rezolvat cu Tanner, spuse el. Pot să vă mai ajut cu ceva?

— Păi, ai putea rămâne aici, cu Matt, să-i primeşti pe cei care intră…

Vocea Elenei se stinse. Matt era aplecat deasupra amplificatorului, potrivind cu atenţie volumul, fără să ridice privirea. Elena se uită la Stefan şi văzu că avea faţa crispată, fără expresie.

— Sau ai putea să te duci în vestiarul băieţilor şi să te ocupi de cafea şi de restul gustărilor pentru gazde, încheie ea pe un ton obosit.

— O să mă duc în vestiar, spuse el.

Pe când se îndepărta, Elena observă o uşoară clătinare în pasul lui.

— Stefan? Eşti bine?

— Bine, spuse el, recăpătându-şi echilibrul. Puţin obosit, asta-i tot.

Îl privi plecând, simţind cu fiecare minut o greutate tot mai mare în piept.

Se întoarse către Matt, vrând să-i spună ceva, dar în acea clipă şirul de vizitatori ajunse la uşă.

— A început spectacolul, spuse el şi se ghemui în umbre.

Elena trecu dintr-o cameră într-alta, căutând să vadă dacă sunt probleme şi să le rezolve. În alţi ani, partea asta a serii îi plăcuse cel mai mult – să vadă cum sunt interpretate scenele oribile şi cum spectatorii se înfioară –, dar în seara aceasta exista un sentiment de teamă şi o tensiune care îi însoţeau gândurile. Asta e noaptea, îşi spuse din nou, şi gheaţa din pieptul ei păru să devină mai groasă.

O Doamnă cu Coasa – sau cel puţin asta crezu Elena că e

silueta în robă neagră cu glugă – trecu pe lângă ea şi Elena încercă, absentă, să-şi aducă aminte dacă o mai văzuse la petrecerile de Halloween. Era ceva familiar în felul în care se mişca silueta.

Bonnie schimbă un zâmbet chinuit cu vrăjitoarea înaltă şi subţire care direcţiona vizitatorii în Camera Păianjenilor. Câţiva băieţi din primii ani de liceu loveau în păianjenii de cauciuc care atârnau de tavan şi ţipau, deranjând pe toată lumea. Bonnie îi îndreptă hotărâtă către Camera Druizilor.

Aici, lumina stroboscopică dădea scenei o atmosferă de vis. Bonnie simţi un soi de triumf macabru văzându-l pe domnul Tanner întins pe altarul de sacrificiu, cu roba lui albă pătată abundent de sânge, cu privirea îndreptată către tavan.

— Mişto! strigă unul dintre băieţi, apropiindu-se în fugă de altar.

Bonnie rămase în spate, şi rânji, aşteptând ca jertfa plină de sânge să se ridice şi să-l sperie de moarte pe puşti.

Dar domnul Tanner nu se mişcă, nici măcar atunci când băiatul îşi băgă mâna în balta de sânge de lângă capul jertfei.

E ciudat, îşi spuse Bonnie, grăbindu-se către puşti pentru a-l împiedica să ia cuţitul de sacrificiu.

— Nu face asta! se răsti la el, iar el îşi ridică mâna plină de sânge care apărea roşie la fiecare fulgerare a luminii stroboscopice.

Brusc, Bonnie simţi o frică iraţională că domnul Tanner avea de gând să aştepte până când ea se apleca deasupra lui şi apoi să o sperie. Dar el continua să se holbeze la tavan.

— Domnule Tanner, sunteţi bine? Domnule Tanner? Domnule Tanner!

Nici o mişcare, nici un sunet. Nici o clipire a acelor ochi albi, larg deschişi. Nu-l atinge, se ivi dintr-odată, repede, un gând în mintea lui Bonnie. Nu-l atinge, nu-l atinge, nu-l atinge…

Sub lumina stroboscopică, Bonnie văzu cum mâna ei se întinde, o văzu cum apucă umărul domnului Tanner şi îl scuturã, văzu cum capul îi cade moale către ea. Apoi îi văzu gâtul.

Atunci începu să ţipe.

Elena auzi ţipetele. Erau ascuţite şi în ele se simţea frica şi, spre deosebire de orice alte sunete din Casa Bântuită, ea ştiu imediat că nu erau o glumă.

Apoi totul deveni un coşmar.

Ajunse în fugă în Camera Druizilor şi văzu o scenă diferită de

cea pregătită pentru vizitatori. Bonnie ţipa, iar Meredith o ţinea de umeri. Trei băieţei încercau să iasă pe uşa acoperită cu o draperie, şi doi paznici se uitau înăuntru, blocând ieşirea. Domnul Tanner zăcea pe piatra altarului, cu braţele întinse în lături, iar faţa lui…

— E mort, plângea Bonnie, iar ţipetele deveneau acum cuvinte. Oh, Doamne, sângele e adevărat, şi el e mort. Eu l-am atins, Elena, şi e mort, e mort de adevăratelea…

Lumea începea să se adune. Altcineva începu să ţipe şi ţipetele se repetară, apoi toţi încercau să iasă de acolo, împingându-se panicaţi, lovindu-se de pereţii despărţitori.

— Aprindeţi lumina! strigă Elena şi îşi auzi strigătul repetat de alţii. Meredith, repede, du-te la un telefon şi cheamă o ambulanţă, cheamă poliţia… Aprindeţi odată lumina aia!

Când lumina se aprinse, Elena se uită în jur, dar nu văzu nici un adult, nici o persoană care putea să preia controlul şi să se ocupe de tot. O parte din ea era rece ca gheaţa, şi gândurile îi alergau nebuneşte pe când încerca să-şi dea seama ce are de făcut. O altă parte era amorţită de groază. Domnul Tanner… Nu-l plăcuse niciodată, dar într-un fel asta nu făcea decât să înrăutăţească situaţia.

— Scoateţi toţi copiii de aici. Să rămână doar personalul, spuse ea.

— Nu! Închideţi uşile! Nu lăsaţi pe nimeni să plece până nu ajunge aici poliţia, strigă lângă ea un vârcolac, scoţându-şi masca.

Elena se întoarse surprinsă la auzul vocii şi văzu că nu era Matt, ci Tyler Smallwood.

Fusese primit din nou în şcoală abia săptămâna trecută şi faţa lui purta încă urmele bătăii pe care o încasase de la Stefan. Dar vocea lui era autoritară şi Elena îi văzu pe paznici închizând uşa de ieşire. Apoi auzi o altă uşă închizându-se în celălalt capăt al sălii de sport.

În zona Stonehenge erau strânse cam o duzină de persoane, din care Elena recunoscu una ca fiind din Comitet. Restul erau copii pe care îi ştia de la şcoală, dar pe nici unul prea bine. Unul dintre ei, un băiat îmbrăcat în pirat, îi spuse lui Tyler:

— Adică… tu crezi că cineva de-aici a făcut-o?

— Cineva de aici a făcut-o, cu siguranţă, spuse Tyler, şi în vocea lui se auzea o notă ciudată, de emoţie, de parcă ceea ce se petrecea i-ar fi făcut aproape plăcere. Arătă către balta de

sânge de pe piatră şi spuse: Nu s-a închegat încă; cu siguranţă nu s-a întâmplat de mult. Şi uită-te la felul în care i s-a tăiat gâtul. Asasinul a făcut-o probabil cu ăsta – şi arătă către cuţitul de sacrificiu.

— Atunci asasinul ar putea să se afle aici chiar acum, şopti o fată în chimono.

— Şi nu e greu de ghicit cine e, spuse Tyler. Cineva care îl ura pe Tanner, care întotdeauna se certa cu el. Cineva care s-a certat cu el mai devreme astă-seară. Eu l-am văzut.

Aşadar, tu ai fost vârcolacul din camera asta, îşi spuse Elena nedumerită. *Dar ce căutai tu aici? Tu nu faci parte din Comitet.*

— Cineva care are un trecut violent, continuă Tyler, dezgolindu-şi dinţii. Cineva care, din câte ne putem da seama, e un psihopat care a venit în Fell's Church doar ca să omoare.

— Tyler, despre ce vorbeşti?

Nedumerirea ei dispăruse brusc. Furioasă, o porni către băiatul înalt şi solid.

— Eşti nebun!

El arătă către ea fără să o privească.

— Asta spune iubita lui – dar poate că ea e puţin cam subiectivă!

— Şi poate că şi tu eşti cam subiectiv, Tyler, spuse o voce din spatele mulţimii şi Elena văzu un al doilea vârcolac croindu-şi drum în cameră.

Matt.

— Ah, da? Păi atunci, de ce nu ne spui şi nouă ce ştii tu despre Salvatore? De unde vine? Unde-i familia lui? De unde are toţi banii ăia? Tyler se întoarse către ceilalţi şi întrebă: Cine ştie ceva despre el?

Toţi clătinau din cap. Elena vedea pe feţele lor cum se năştea neîncrederea. Neîncrederea faţă de ceea ce nu era cunoscut, faţă de orice era diferit. Şi Stefan era diferit. Era un străin în mijlocul lor, iar acum ei aveau nevoie de un ţap ispăşitor.

Fata în chimono începu:

— Am auzit un zvon…

— Asta-i tot ce am auzit, zvonuri! spuse Tyler. Nimeni nu ştie de fapt nimic despre el. Dar există un lucru pe care eu îl ştiu. Atacurile din Fell's Church au început în prima săptămână de şcoală – săptămâna când a venit Stefan Salvatore.

La aceste cuvinte, se auziră murmure tot mai puternice, şi Elena însăşi simţi un şoc când realiză că Tyler are dreptate.

Desigur, era ridicol ce sugera el, era doar o coincidenţă. Dar aşa era, atacurile începuseră odată cu sosirea lui Stefan.

— O să vă mai spun ceva, strigă Tyler, făcându-le semn să se liniştească. Ascultaţi-mă! O să vă mai spun ceva! Aşteptă până ce toată lumea se uita la el şi apoi rosti încet, pe un ton dramatic: A fost în cimitir în noaptea când Vickie Bennett a fost atacată.

— Sigur că a fost în cimitir – şi ţi-a aranjat faţa, spuse Matt, dar din vocea lui lipsea obişnuita forţă.

Tyler prinse remarca şi profită de ea.

— Da, şi aproape m-a omorât. Iar în seara asta cineva chiar l-a omorât pe Tanner. Nu ştiu ce credeţi voi, dar eu cred că el a făcut-o. Eu cred că el e asasinul!

— Dar unde e? strigă cineva din mulţime. Tyler se uită în jur.

— Dacă el a făcut-o, trebuie să fie încă pe aici, strigă. Haideţi să-l găsim.

— Stefan n-a făcut nimic! Tyler..., strigă Elena, dar zgomotul mulţimii îi acoperi cuvintele.

Cuvintele lui Tyler erau preluate şi repetate. *Să-l găsim... să-l găsim, să-l găsim.* Elena le auzi trecând de la unul la altul. Iar pe feţele din Camera Druizilor se citea acum mai mult decât o simplă neîncredere; Elena mai vedea pe ele şi furie, şi sete de răzbunare. Mulţimea se transformase în ceva urât, ceva ce scăpase de sub control.

— Unde e, Elena? spuse Tyler, şi ea văzu strălucirea triumfului în ochii lui, văzu plăcerea.

— Nu ştiu, spuse ea furioasă, vrând să-l lovească.

— Trebuie să fie pe aici! Găsiţi-l! strigă cineva, şi apoi părură cu toţii să se mişte, să gesticuleze, să se împingă.

Pereţii despărţitori erau dărâmaţi şi daţi deoparte.

Inima Elenei bătea cu putere. Asta nu mai era doar o mulţime; era o mulţime aţâţată, gata să linşeze. Elena era îngrozită de ce i-ar putea face lui Stefan dacă l-ar găsi. Dar dacă ar încerca să îl avertizeze, l-ar conduce pe Tyler direct la el.

Se uită în jur disperată. Bonnie continua să se holbeze la faţa fără viaţă a domnului Tanner. Nu o putea ajuta. Se întoarse pentru a privi către mulţime, şi ochii ei întâlniră privirea lui Matt.

Părea confuz şi furios, cu părul ciufulit, roşu în obraji şi transpirat. Elena îşi adună toată forţa şi voinţa într-o privire imploratoare.

Te rog, Matt, spuse în gând. Nu se poate să crezi asta. Ştii că

nu e adevărat.

Dar ochii lui arătau că nu ştia. În ei se vedea tulburare şi uimire.

Te rog, spuse în gând Elena, uitându-se în ochii aceia albaştri, dorindu-şi din toată inima ca el să înţeleagă. Oh, te rog, Matt, numai tu îl poţi salva. Chiar dacă nu crezi, te rog, încearcă să ai încredere… te rog…

Văzu schimbarea pe faţa lui, văzu confuzia înlocuită de hotărâre încruntată. Se mai uită o clipă lung la ea şi încuviinţă scurt din cap. Apoi se răsuci şi intră în mulţimea zgomotoasă, pornită la vânătoare.

Matt străbătu mulţimea până ce ajunse în capătul celălalt al sălii. Lângă uşa vestiarului băieţilor se aflau câţiva boboci; le ceru pe un ton autoritar să înceapă să mute pereţii despărţitori şi când atenţia lor se îndreptă către sarcina primită, deschise uşa şi se strecură înăuntru.

Se uită repede în jur, nevrând să strige. Deşi, îşi spuse, Stefan trebuie să fi auzit zarva din sala de sport. Probabil că deja fugise. Dar apoi Matt văzu silueta înveşmântată în negru întinsă pe dalele albe ale pardoselii.

— Stefan! Ce s-a-ntâmplat?

Pentru o clipă îngrozitoare, Matt crezu că se uita la al doilea cadavru. Dar când îngenunche lângă Stefan, îl văzu mişcându-se.

— Hei, totul e-n regulă, ridică-te încet… Te simţi bine, Stefan?

— Da, spuse Stefan.

Dar nu arăta în regulă, îşi spuse Matt. Faţa lui era lividă şi pupilele foarte dilatate. Părea dezorientat şi bolnav.

— Mulţumesc, spuse.

— E posibil ca peste un minut să nu-mi mai mulţumeşti. Stefan, trebuie să pleci de aici. Îi auzi? Sunt pe urmele tale.

Stefan se întoarse către sala de sport, ca şi cum ar fi vrut să asculte. Dar pe faţa lui se citea nedumerirea.

— Cine e pe urmele mele? De ce?

— Toată lumea. Nu contează. Ce contează e că trebuie să pleci înainte să ajungă aici. Văzând că Stefan continuă să se holbeze la el cu o privire goală, adăugă: A mai fost un atac, de data asta asupra lui Tanner, domnul Tanner. E mort, Stefan, şi ei cred că tu ai făcut-o.

Acum, în sfârşit, văzu înţelegerea în ochii lui Stefan. Înţelegere, şi groază, şi un soi de înfrângere resemnată care era mai înfricoşătoare decât tot ce văzuse Matt în seara aceasta.

Strânse cu putere umerii lui Stefan.

— Ştiu că nu tu ai făcut-o, spuse el, şi în acea clipă era sincer. Or să-şi dea seama şi ei, când or să se gândească mai bine. Dar până atunci ar fi mai bine să pleci de aici.

— Să plec de aici… da.

Privirea lui nu mai era confuză, şi în felul în care rostise aceste cuvinte era o amărăciune cumplită.

— O să… plec de aici.

— Stefan…

— Matt.

Ochii verzi erau întunecaţi şi ardeau, şi Matt nu-şi putea lua privirea de la ei.

— Elena e în siguranţă? Bun. Atunci, ai tu grijă de ea. Te rog.

— Stefan, ce tot spui? Eşti nevinovat; o să se termine toată povestea asta…

— Ai grijă de ea, Matt.

Matt făcu un pas în spate, continuând să se uite în ochii aceia verzi. Apoi încuviinţă încet din cap.

— O să am, spuse el calm.

Şi îl urmări pe Stefan plecând.

Capitolul 13

Elena stătea în cercul de adulţi şi poliţişti, aşteptând o ocazie de a scăpa. Ştia că Matt îl avertizase pe Stefan la timp – citise asta pe chipul lui – dar nu reuşise să se apropie de ea pentru a-i vorbi.

În cele din urmă, când toată lumea îşi întoarse atenţia către cadavru, se desprinse din grup şi se apropie de Matt.

— Stefan a reuşit să plece, spuse el, cu privirea îndreptată către grupul de adulţi. Dar mi-a spus să am grijă de tine, şi vreau să rămâi aici.

— Să ai grijă de mine? Elena se simţi cuprinsă de panică şi în acelaşi timp de suspiciune. Apoi, aproape în şoaptă, spuse: înţeleg. Se gândi o clipă, apoi rosti cu grijă: Matt, trebuie să mă duc să mă spăl pe mâini. Bonnie m-a murdărit cu sânge. Aşteaptă aici; mă întorc.

El începu să protesteze, dar Elena deja se îndepărta. Când ajunse la uşa vestiarului fetelor, îşi ridică mâinile murdare drept explicaţie şi profesoara care stătea acum de pază acolo o lăsă să

intre. Dar ajunsă în vestiar, Elena merse mai departe, ieşi pe uşa din celălalt capăt al încăperii şi pătrunse în şcoala cufundată în întuneric. Iar de acolo, în noaptea de afară.

Zuccone! îşi spuse Stefan, apucând de rafturile cu cărţi şi răsturnându-le, aruncând toate volumele prin cameră. Prost! Prost, orb şi vrednic de dispreţ! Cum a putut să fie atât de prost?

Să-şi găsească un loc aici, printre ei? Să fie acceptat ca unul dintre ei? Trebuie să fi fost nebun să creadă că era posibil.

Ridică unul dintre cuferele mari şi grele şi îl aruncă în celălalt capăt al încăperii, unde se lovi de perete şi sparse sticla unei ferestre. *Prost, prost.*

Cine era pe urmele lui? Toată lumea. Aşa spusese Matt. „A mai fost un atac… ei cred că tu ai făcut-o."

Ei bine, de data asta se părea că *i barbari,* fiinţele omeneşti mărunte, cu teama lor de orice era necunoscut, aveau dreptate. Altfel cum putea să explice ceea ce se întâmplase? Simţise slăbiciunea, ameţeala, totul se învârtea cu el; apoi se cufundase în întuneric. Când se trezise, îl auzise pe Matt spunând că o altă fiinţă omenească fusese atacată, lovită. Jefuită de data asta nu doar de sângele său, ci chiar de viaţă. Cum se poate explica asta altfel decât că el, Stefan, era asasinul?

Asta era acum, un asasin. O fiinţă malefică. O creatură născută în întuneric, menită să trăiască şi să vâneze şi să se ascundă pentru totdeauna în întuneric. Şi atunci, de ce să nu ucidă? De ce să nu-şi împlinească menirea? Dat fiind că nu putea să şi-o schimbe, ar putea foarte bine să se bucure de ea. Avea să-şi dezlănţuie forţele întunecate asupra acestui oraş care îl ura, care pornise să îl vâneze chiar în această clipă.

Dar mai întâi… îi era sete. Venele îi ardeau ca o reţea de fire încinse, uscate. Avea nevoie să bea… curând… acum.

Pensiunea era cufundată în beznă. Elena bătu la uşă, dar nu îi deschise nimeni. Tunetele bubuiau deasupra capului ei. Încă nu începuse ploaia.

După a treia rafală de ciocănituri, încercă uşa şi văzu că era descuiată. Înăuntru, casa era tăcută şi întunecată. Bâjbâi până la scări şi urcă. La etaj era la fel de întuneric, şi înaintă împiedicat, încercând să găsească încăperea cu treptele care duceau la al treilea cat. În capătul scărilor se vedea o lumină slabă şi Elena porni în sus spre ea, simţindu-se apăsată de pereţii care păreau să o închidă între ei.

Lumina venea pe sub uşa închisă. Elena bătu uşor şi repede în uşă.

— Stefan, şopti ea, apoi strigă mai tare: Stefan, eu sunt.

Nici un răspuns. Răsuci mânerul şi deschise uşa, furişând o privire în cameră.

— Stefan…

Vorbea singură, într-o cameră goală.

Şi o cameră în care domnea haosul. Arăta ca şi cum o tornadă o străbătuse, lăsând în urma ei doar distrugere. Cuferele care se aflaseră în colţurile încăperii zăceau în poziţii groteşti, cu capacele ridicate, cu conţinutul risipit pe podea. O fereastră era spartă. Toate lucrurile lui Stefan, toate obiectele pe care le păstrase cu atâta grijă şi pe care păruse să le preţuiască erau împrăştiate precum nişte gunoaie.

Un val de groază o străbătu pe Elena. Furia şi violenţa din această imagine a devastării erau dureros de evidente şi o făceau să se simtă aproape ameţită. „Cineva care are un trecut violent”, spusese Tyler.

Nu-mi pasă, gândi ea, şi mânia care o cuprinse îi înăbuşi teama. Nu-mi pasă de nimic, Stefan; tot vreau să te văd. Dar unde eşti?

Trapa din tavan era deschisă, şi aerul rece pătrundea în cameră. Oh, îşi spuse Elena şi simţi un fior de teamă. Acoperişul ăla era aşa de înalt…

Nu mai urcase niciodată scara care ducea la platforma de pe acoperiş, şi rochia ei lungă o împiedica să suie. Ieşi încet prin trapă, îngenunchind pe acoperiş şi apoi ridicându-se în picioare. Văzu în colţ o siluetă întunecată şi se îndreptă în grabă către ea.

— Stefan, trebuia să vin…, începu, dar se întrerupse brusc pentru că un fulger lumină cerul în clipa în care silueta din colţ se răsuci spre ea.

Şi apoi simţi că toate presimţirile şi temerile şi coşmarurile pe care le avusese până atunci deveneau dintr-odată realitate. Nu mai era în stare nici să ţipe; nu mai era în stare de nimic.

Oh, Doamne… nu. Mintea ei refuza să înţeleagă ceea ce ochii vedeau. Nu. Nu. Nu voia să se uite, nu voia să creadă…

Dar nu putea să nu vadă. Chiar dacă ar fi reuşit să închidă ochii, fiecare detaliu al scenei era gravat în mintea ei. Ca şi cum fulgerul ar fi imprimat-o pe creierul ei pentru totdeauna.

Stefan. Stefan, atât de elegant şi de frumos în hainele lui obişnuite, în jacheta lui neagră de piele cu gulerul ridicat. Stefan,

cu părul lui întunecat asemănător cu unul dintre norii negri şi ameninţători din spatele lui. Stefan fusese prins în acea fulgerare de lumină, pe jumătate întors către ea, cu trupul răsucit într-o ghemuire de fiară, cu o grimasă feroce de furie pe chip.

Şi sânge. Acea gură arogantă, sensibilă, senzuală era murdară de sânge. Apărea oribil de roşie pe pielea palidă a feţei, pe albeaţa ascuţită a dinţilor. În mâini ţinea trupul moale al unui porumbel muribund, la fel de alb ca şi acei dinţi, cu aripile desfăcute. Un altul zăcea pe jos la picioarele lui, ca o batistă mototolită şi aruncată.

— Oh, Doamne, nu, şopti Elena.

Continuă să murmure cuvintele, dându-se înapoi, fără să-şi dea seama ce face. Mintea ei pur şi simplu nu putea accepta această oroare, gândurile i se învârtejeau nebuneşte, în panică, asemenea unor şoareci care încercau să scape dintr-o cuşcă. Nu voia să creadă, nu voia să creadă. Îşi simţea trupul cuprins de o tensiune insuportabilă, inima îi spărgea pieptul, era cuprinsă de ameţeală.

— Oh, Doamne, *nu...*

— Elena!

Asta era mai cumplit decât orice altceva, să-l vadă pe Stefan privind-o de după acel chip de animal, să vadă rânjetul acela de fiară transformându-se într-o expresie de şoc şi disperare.

— Elena, te rog. Te rog, nu…

— Oh, Doamne, *nu!*

Ţipetele încercau să-şi croiască drum afară din gâtul ei. Se trase mai mult în spate, poticnindu-se, când el făcu un pas către ea.

— Nu!

— Elena, te rog… ai grijă…

Creatura aceea îngrozitoare, creatura cu chipul lui Stefan, venea către ea, cu ochii verzi arzând. Se smuci în spate când el mai făcu un pas, cu mâna întinsă. Mâna aceea prelungă, cu degetele subţiri, care îi mângâiase cu atâta blândeţe părul…

— Nu mă atinge! strigă ea.

Şi apoi ţipă în sfârşit, când ajunse cu spatele lipit de balustrada de fier care înconjura platforma. Era aici de aproape un secol şi jumătate, şi în unele locuri fierul era mâncat cu totul de rugină. Greutatea Elenei pe el era prea mult şi ea simţi cum fierul cedează. Auzi sunetul metalului şi al lemnului pocnind amestecat cu propriul ei ţipăt. Apoi în spatele ei nu mai era

nimic, nimic de care să se apuce, şi începu să cadă.

În acea clipă, Elena văzu norii purpurii furioşi, silueta întunecată a casei lângă ea. Se părea că avea suficient timp să le vadă limpede şi să simtă o teroare infinită în timp ce ţipa şi cădea, şi cădea.

Dar acel impact teribil, devastator cu pământul nu veni. Brusc, nişte braţe o apucară, susţinând-o în vid. Se auzi un zgomot înăbuşit şi braţele se strânseră mai tare în jurul ei, un alt trup primind în locul ei lovitura. Apoi totul încremeni.

Elena rămase nemişcată în braţele care o cuprindeau, încercând să-şi dea seama ce se întâmplă. Încercând să creadă un alt lucru incredibil. Căzuse de pe acoperişul unei clădiri cu trei niveluri şi totuşi era în viaţă. Stătea în picioare, în grădina din spatele pensiunii, în tăcerea absolută dintre două tunete, cu frunze căzute pe pământul unde ar fi trebuit să se afle trupul ei.

Încet, ridică privirea către faţa celui care o ţinea în braţe. Stefan.

Fusese prea multă frică, prea multe lovituri în seara asta. Nu mai putea reacţiona. Nu putea decât să se uite lung la el, cu un soi de mirare. Era atâta tristeţe în ochii lui. Ochii aceia verzi arzători erau acum întunecaţi, cu o privire goală, disperată. Aceeaşi privire pe care o văzuse în acea primă noapte în camera lui, doar că acum era mai rău. Căci acum în ea era ură îndreptată asupra lui însuşi, amestecată cu regret şi învinuire amară. Nu o putea îndura.

— Stefan, şopti ea, simţind cum tristeţea lui îi cuprinde sufletul.

Încă mai vedea urma de roşu pe buzele lui, dar acum, alături de groaza instinctivă, vederea ei îi stârnea mila. Să fii atât de singur, atât de străin şi de singur…

— Oh, Stefan, şopti ea.

Dar nu primi nici un răspuns în ochii aceia trişti, pierduţi.

— Vino, spuse el încet, şi o conduse înapoi către casă.

Stefan simţi un val de ruşine când ajunseră la al treilea cat, în camera lui distrusă. Că Elena, dintre toţi oamenii, trebuia să vadă asta, era de nesuportat. Dar, în acelaşi timp, poate că era totuşi potrivit ca ea să vadă ce era el cu adevărat, ce putea face.

Ea merse încet prin cameră, ca ameţită, către pat, şi se aşeză. Apoi ridică privirea către el, şi ochii ei plini de umbre îi întâlniră privirea.

— Spune-mi.

Asta fu tot ce rosti. El râse scurt, lipsit de veselie, şi o văzu crispându-se. Şi asta îl făcu să se urască şi mai mult.

— Ce vrei să ştii? o întrebă. Puse un picior pe capacul unui cufăr răsturnat şi o privi aproape sfidător, arătând cu un gest larg către cameră. Cine a făcut asta? Eu am făcut-o.

— Eşti puternic, spuse ea, cu privirea căzută pe un cufăr răsturnat. Apoi ridică ochii în sus, ca şi cum îşi amintea ce se întâmplase pe acoperiş. Şi rapid, ca argintul viu.

— Mai puternic decât orice om, spuse el, apăsând dinadins pe ultimul cuvânt.

De ce nu se trage înapoi de frică acum, de ce nu se uită la el cu scârba pe care o văzuse înainte? Dar nu-i mai păsa ce credea ea.

— Reflexele mele sunt mai rapide, şi sunt mult mai flexibil. Trebuie să fiu. Sunt un vânător, spuse el pe un ton aspru.

Ceva în privirea ei îl făcu să-şi amintească din ce îl întrerupsese. Se şterse la gură cu dosul mâinii, apoi se duse repede să ia un pahar cu apă care rămăsese întreg pe noptieră. Îi simţea ochii aţintiţi pe el în timp ce bea apa şi îşi ştergea din nou gura. Oh, şi totuşi, tot îi mai păsa ce credea ea.

— Poţi să mănânci şi să bei… alte lucruri, spuse ea.

— Nu am nevoie, răspunse el încet, simţindu-se epuizat şi înfrânt. Nu am nevoie de nimic altceva. Se răsuci brusc şi simţi cum creşte din nou în el violenţa patimii. Ai spus că sunt ca argintul viu – dar exact asta nu sunt, Elena, viu. Viii şi morţii. Viu înseamnă să fii în viaţă. Eu fac parte din cealaltă jumătate.

O vedea tremurând. Dar vocea ei era calmă şi privirea îi rămăsese aţintită în ochii lui.

— Spune-mi, zise din nou. Stefan, am dreptul să ştiu.

El recunoscu acele cuvinte. Şi erau la fel de adevărate ca atunci când le rostise prima dată.

— Da, cred că ai, spuse el, şi vocea îi era obosită şi aspră. Se uită câteva clipe la fereastra spartă şi apoi îşi întoarse privirea către ea şi vorbi pe un ton hotărât. M-am născut la sfârşitul secolului al cincisprezecelea. Poţi să crezi asta?

Ea se uită la obiectele care zăceau acolo unde le împrăştiase el de pe comodă cu o mişcare furioasă a braţului. Florinii, cupa de agat, pumnalul.

— Da, spuse încet. Da, o cred.

— Şi vrei să ştii mai multe? Cum am ajuns să fiu ceea ce sunt?

Când ea încuviinţă din cap, el se întoarse din nou către fereastră. Cum putea să-i spună? El, care evitase atâta vreme întrebările, care devenise atât de expert în tăinuire şi înşelăciune.

Nu avea decât o singură cale, să-i spună tot adevărul, fără să-i ascundă nimic. Să-i dezvăluie totul, să-i mărturisească ceea ce nu oferise niciodată vreunui alt suflet.

Şi voia să o facă. Deşi ştia că asta o va face până la urmă să se îndepărteze de el, simţea nevoia să îi arate Elenei ceea ce era.

Şi astfel, cu privirea pironită în întunericul de dincolo de fereastră, unde fulgerele luminau când şi când cerul cu o strălucire albastră, începu.

Vorbi fără patimă, fără emoţie, alegându-şi cu grijă cuvintele. Îi povesti despre tatăl lui, acel om serios al Renaşterii, şi despre lumea lui din Florenţa, şi despre proprietatea lor din ţinutul rural. Îi spuse despre studiile şi ambiţiile lui. Despre fratele lui, care era atât de diferit de el, şi despre duşmănia dintre ei.

— Nu ştiu când a început Damon să mă urască, zise el. Întotdeauna a fost aşa, de când mi-aduc aminte. Poate pentru că mama noastră nu şi-a mai revenit niciodată după naşterea mea. A murit câţiva ani mai târziu. Damon o iubea foarte mult şi am avut întotdeauna senzaţia că m-a învinuit pe mine pentru moartea ei. Tăcu o clipă şi înghiţi nodul din gât. Şi apoi, mai târziu, a fost o fată.

— Cea de care îţi amintesc? întrebă încet Elena. El încuviinţă din cap.

— Cea care, spuse ea, ezitând mai mult, ţi-a dat inelul?

El se uită la inelul de argint de pe degetul lui, apoi îi întâlni privirea. Scoase încet inelul pe care îl purta pe un lanţ la gât, sub cămaşă, şi se uită şi la el.

— Da, a fost inelul ei, spuse. Fără un astfel de talisman, noi murim în lumina soarelui ca în vâlvătaia unui foc.

— Atunci, ea era… ca tine?

— Ea m-a făcut ceea ce sunt.

Ezitând, îi spuse despre Katherine. Despre frumuseţea şi drăgălăşenia lui Katherine, şi despre dragostea lui pentru ea. Şi despre dragostea lui Damon.

— Era prea blândă, plină de prea multă afecţiune, spuse el în cele din urmă, cu durere. A dăruit-o tuturor, inclusiv fratelui meu. Dar în cele din urmă, noi i-am spus că trebuia să aleagă între noi

doi. Şi apoi… a venit la mine.

Amintirea acelei nopţi, acelei dulci şi teribile nopţi îi reveni în aceeaşi clipă. Venise la el. Iar el fusese atât de fericit, atât de copleşit de bucurie. Încercă să-i spună Elenei despre asta, să găsească cele mai potrivite cuvinte. În acea noapte fusese atât de fericit, şi chiar şi în dimineaţa următoare, când se trezise şi ea nu mai era acolo, plutise în extaz…

Ar fi putut să fie un vis, dar cele două urme mici de pe gâtul lui erau reale. Fusese surprins să constate că nu îl dureau şi că păreau deja să se vindece. Oricum, erau ascunse sub gulerul înalt al cămăşii.

Sângele ei ardea acum în venele lui, îşi spuse, şi gândul acesta îi făcu inima să bată mai tare. Ea îi dăruise puterea ei; îl alesese pe el.

În acea seară, chiar îi zâmbi lui Damon când se întâlniră în locul stabilit. Damon fusese plecat toată ziua, dar îşi făcu apariţia la timp în grădina îngrijită cu meticulozitate, şi acum stătea rezemat de un copac, aranjându-şi manşeta. Katherine întârzia.

„Poate că e obosită”, spuse Stefan, privind cum cerul purpuriu devine de un albastru întunecat. Încercă să-şi ascundă triumful timid din voce. „Poate că are nevoie de mai multă odihnă ca de obicei.”

Damon îl privi cu atenţie, cu ochii lui întunecaţi de sub părul negru şi des.

„Poate”, spuse el pe un ton urcător, ca şi cum ar fi vrut să mai adauge ceva.

Dar apoi auziră nişte paşi uşori pe alee şi Katherine apăru printre tufele de cimişir. Era îmbrăcată în rochia ei albă şi era la fel de frumoasă ca un înger.

Le zâmbi amândurora. Stefan îi întoarse politicos zâmbetul, vorbindu-i doar cu ochii despre secretul lor. Apoi aşteptă.

„Mi-aţi cerut să fac o alegere”, spuse ea, uitându-se mai întâi la el, apoi la fratele lui. „Şi acum aţi venit la ceasul stabilit, şi eu o să vă spun ce am ales.”

Ridică o mână mică, cea cu inelul, şi Stefan se uită la piatra lui, dându-şi seama că era acelaşi albastru intens ca al cerului noptatic. Era ca şi cum Katherine purta cu ea întotdeauna o bucată de cer.

„Aţi văzut amândoi inelul acesta”, spuse ea încet. „Şi ştiţi că fără el aş muri. Nu e uşor să obţii un asemenea talisman, dar servitoarea mea Gudren e isteaţă. Iar în Florenţa există mulţi

argintari.”

Stefan asculta fără să înţeleagă, dar când ea se întoarse către el, îi zâmbi încurajator.

„Şi aşa”, spuse ea, uitându-se în ochii lui, „am cerut să mi se facă pentru tine un dar.” Îi luă mâna şi îi puse ceva în palmă. Când el se uită, văzu că era un inel care semăna cu al ei, doar că era mai mare şi mai greu, şi făcut din argint în loc de aur.

„Încă nu ai nevoie de el pentru a înfrunta lumina soarelui”, spuse ea încet, zâmbind. „Dar foarte curând vei avea.”

Mândria şi extazul îl amuţiră. Vru să îi ia mâna să o sărute, simţind dorinţa de a o cuprinde în braţe chiar atunci şi acolo, în faţa lui Damon. Dar Katherine se întoarse de la el.

„Şi pentru tine”, spuse ea, şi Stefan crezu că nu aude bine, căci cu siguranţă căldura şi afecţiunea din vocea lui Katherine nu puteau fi pentru fratele lui. „Şi pentru tine. Şi tu vei avea nevoie de el foarte curând.”

Probabil că şi ochii îl înşelau pe Stefan, căci îi arătau ceva imposibil, ceva ce nu putea fi adevărat. Katherine punea în palma lui Damon un inel exact ca al lui.

Tăcerea care urmă fu deplină, ca tăcerea după sfârşitul lumii.

„Katherine…” Stefan abia putea rosti cuvintele. „Cum poţi să-i dai asta *lui?* După tot ce-am împărţit…”

„Ce aţi împărţit?” Vocea lui Damon era ca un plesnet de bici, şi el se întoarse furios către Stefan. „Azi-noapte ea a venit la mine. Alegerea e deja făcută.”

Şi Damon îşi trase în jos, cu un gest violent, gulerul înalt pentru a arăta două urme micuţe pe gâtul dezgolit. Stefan se holbă la ele, simţind cum i se face rău. Erau identice cu urmele de pe gâtul lui.

Clătină din cap, total uluit.

„Dar, Katherine… n-a fost un vis. Ai venit la mine…”

„Am venit la amândoi.” Vocea lui Katherine era calmă, chiar încântată, iar privirea senină. Îi zâmbi lui Damon, apoi lui Stefan. „M-a slăbit, dar mă bucur mult că am făcut-o. Nu înţelegeţi?” continuă ea, pe când ei o priveau lung, prea uluiţi pentru a vorbi. „Asta e alegerea mea! Vă iubesc pe amândoi, şi nu vreau să renunţ la nici unul. Acum toţi trei vom fi împreună, şi fericiţi.”

„Fericiţi…”, repetă Stefan, cu o voce sugrumată.

„Da, fericiţi! Toţi trei vom fi tovarăşi, tovarăşi plini de bucurie, pentru totdeauna.” Vocea ei crescu, exaltată, iar ochii îi străluceau asemenea ochilor unui copil încântat. „Vom fi mereu

împreună, fără să fim vreodată bolnavi, fără să îmbătrânim, până la sfârşitul Timpului! Asta e alegerea mea."

„Fericiţi... cu *el?"* Vocea lui Damon tremura mânioasă, şi Stefan văzu că fratele lui, de obicei calm, era livid de furie. „Cu băiatul ăsta între noi, acest model de virtute, flecar şi superficial? Nici nu suport să-l mai văd acum. Şi să dea Domnul să nu-l mai văd niciodată, să nu-i mai aud niciodată glasul!"

„Şi acelaşi lucru îl doresc eu de la tine, frate!" mârâi Stefan, cu inima sfâşiată în piept. Asta era vina lui Damon; Damon otrăvise mintea lui Katherine încât ea nu mai ştia ce face. „Şi mă gândesc să mă asigur că aşa va fi", adăugă el sălbatic.

Damon înţelese foarte bine ce voia să spună.

„Atunci ia-ţi spada, dacă o poţi găsi", şuieră el, cu ochii întunecaţi de ameninţare.

„Damon, Stefan, vă rog! Vă rog, nu!" strigă Katherine, aşezându-se între ei, apucându-l pe Stefan de braţ. Se uită de la unul la altul, şi ochii ei albaştri erau mari, cu o privire şocată, şi străluceau împăienjeniţi de lacrimi. „Gândiţi-vă ce spuneţi. Sunteţi fraţi."

„Nu e vina mea", scrâşni Damon, făcând din cuvinte un blestem.

„Dar nu puteţi să vă împăcaţi? Pentru mine, Damon... Stefan? Vă rog?

O parte din Stefan voia să cedeze în faţa privirii disperate a lui Katherine, a lacrimilor ei. Dar mândria rănită şi gelozia erau prea puternice, şi ştiu că faţa lui era la fel de aspră, de neîndurătoare ca şi cea a lui Damon.

„Nu", spuse. „Nu putem. Trebuie să fie unul sau celălalt, Katherine. N-o să te împart niciodată cu el."

Mâna lui Katherine căzu de pe braţul lui şi lacrimile îi alunecară pe obraji, picături mari care cădeau pe rochia ei albă. Scoase un suspin îndurerat, apoi, continuând să plângă, îşi ridică poalele rochiei şi o luă la fugă.

— Şi apoi Damon a luat inelul pe care ea i-l dăduse şi l-a pus pe deget, spuse Stefan, cu vocea răguşită de oboseală şi emoţie. Şi mi-a spus: „Tot a mea o să fie, frate." Şi apoi a plecat.

Se întoarse, clipind ca şi cum intrase din întuneric într-o lumină strălucitoare, şi se uită la Elena.

Ea stătea nemişcată pe pat, privindu-l cu acei ochi care semănau atât de mult cu ai lui Katherine. Mai ales acum, când erau plini de părere de rău şi spaimă. Dar Elena nu fugi. Îl

întrebă:

— Şi… ce s-a întâmplat apoi?

Stefan îşi încleştă mâinile automat, într-un gest violent, şi plecă brusc de la fereastră. Nu amintirea aceea. Nu putea suporta acea amintire, cu atât mai mult să *vorbească* despre ea. Cum putea s-o facă? Şi cum putea să o cufunde pe Elena în acea întunecime şi să-i arate lucrurile îngrozitoare care pândeau acolo?

— Nu, spuse el. Nu pot. Nu pot.

— Trebuie să-mi spui, zise ea încet. Stefan, este sfârşitul poveştii, nu? Asta se află în spatele zidurilor pe care le-ai înălţat în jurul tău. Asta ţi-e frică să mă laşi să văd. Dar trebuie să mă laşi să văd. Oh, Stefan, nu te poţi opri acum.

Stefan simţea cum îl cuprinde groaza, abisul acela cumplit pe care îl văzuse atât de limpede, îl simţise atât de limpede în acea zi de demult. Ziua când totul se sfârşise – când începuse totul.

Simţi cum cineva îi ia mâna, şi când se uită văzu degetele Elenei cuprinzându-l strâns, dându-i căldură, dându-i putere. Îşi strânse şi el degetele peste ale ei. Ochii ei îl priveau în ochi.

— Spune-mi.

— Vrei să ştii ce a urmat, ce s-a întâmplat cu Katherine? şopti el.

Ea încuviinţă din cap, cu ochii aproape orbiţi de lacrimi, dar continuând să-l privească.

— Atunci o să-ţi spun. A murit a doua zi. Fratele meu Damon şi cu mine am omorât-o.

Capitolul 14

La auzul acestor cuvinte, Elena se cutremură, înfiorată de groază.

— Glumeşti, spuse ea, cu o voce tremurătoare. Îşi aminti de ceea ce văzuse pe acoperiş, de buzele pătate de sânge ale lui Stefan, şi se forţă să nu se dea înapoi cu repulsie din faţa lui. Stefan, eu te cunosc. Nu puteai să faci aşa ceva…

El îi ignoră protestele şi continuă să privească fix, cu ochi care ardeau asemenea gheţii verzui din fundul unui gheţar. Privea prin ea, către un punct îndepărtat, neştiut. Apoi vorbi.

— În acea noapte, pe când stăteam întins în pat, speram într-un mod absurd că va veni. Deja observam nişte schimbări în

mine. Vedeam mai bine în întuneric; mi se părea că aud mai bine. Mă simţeam mai puternic decât până atunci, plin de o energie elementară. Şi mi-era foame. Era o foame pe care nu mi-o închipuisem vreodată. La cină constatasem că mâncarea şi băutura obişnuite nu reuşeau să mă mulţumească, şi nu înţelegeam de ce. Şi apoi am văzut gâtul alb al unei servitoare şi am înţeles de ce. Stefan răsuflă adânc, şi ochii îi erau întunecaţi şi chinuiţi. În noaptea aceea, continuă el, m-am împotrivit dorinţei, deşi am avut nevoie de toată voinţa pentru a rezista. Mă gândeam la Katherine şi mă rugam să vină la mine. Mă rugam! Stefan scoase un hohot de râs scurt şi amar. Dacă o creatură ca mine se poate ruga!

Degetele Elenei amorţiseră în strânsoarea lui, dar ea încercă să le mişte, să-l facă să simtă încurajarea ei.

— Continuă, Stefan!

Acum el vorbea cu uşurinţă. Părea aproape să fi uitat de prezenţa ei, ca şi cum îşi spunea sieşi povestea.

— În dimineaţa următoare, nevoia era mai puternică. Îmi simţeam venele uscate şi crăpate, dorindu-şi cu disperare să fie udate. Ştiam că nu mai puteam rezista mult. M-am dus să o văd pe Katherine. Voiam să o rog, să o implor…

Vocea i se stinse, brusc răguşită. Tăcu o clipă, apoi continuă.

— Dar Damon era deja acolo, aşteptând în faţa uşii ei. Mi-am dat seama că el nu rezistase dorinţei.

Mi-o spuneau strălucirea pielii lui, pasul alert. Arăta asemenea unui cotoi care mâncase nişte smântână. Dar nu fusese Katherine. „Bate cât vrei”, mi-a spus, „dar dragonul dinăuntru n-o să te lase să intri. Am încercat eu deja. Ce zici, o biruim împreună?” N-am vrut să-i răspund. Expresia de pe faţa lui, vicleană şi mulţumită de sine, mă dezgusta. Am bătut la uşă, atât de tare încât să trezesc… Stefan se opri şi hohoti din nou, lipsit de umor. Voiam să spun „să trezesc şi morţii”. Dar morţii nu sunt de fapt atât de greu de trezit, nu-i aşa? Făcu din nou o pauză, apoi continuă. Camerista ei, Gudren, a deschis uşa. Faţa ei semăna cu o farfurie albă, plată, iar ochii erau ca sticla neagră. Am întrebat-o dacă o pot vedea pe stăpâna ei. Mă aşteptam să-mi spună că dormea, dar Gudren doar s-a uitat la mine, apoi la Damon, peste umărul meu. „Lui n-am vrut să-i spun”, a zis ea în cele din urmă, „dar Domniei Tale o să-ţi spun. Stăpâna mea Katherine nu e în cameră. A ieşit azi-dimineaţă devreme, să se plimbe în grădină. A zis că trebuie să se

gândească.” Eu am fost surprins. „Azi-dimineaţă devreme?” am întrebat. „Da”, a răspuns ea. S-a uitat la mine şi la Damon fără nici o urmă de simpatie. „Stăpâna mea a fost foarte tristă aseară”, a spus ea cu subînţeles. „A plâns toată noaptea.” Când a spus asta, m-a cuprins un sentiment ciudat. Nu era doar ruşine şi durere pentru tristeţea lui Katherine. Era teamă. În acea clipă am uitat de foamea şi slăbiciunea mea. Brusc, m-am simţit copleşit de grabă, de o nevoie presantă. M-am întors către Damon şi i-am spus că trebuie să o găsim pe Katherine şi, spre surprinderea mea, doar a încuviinţat din cap. Am început să o căutăm pe Katherine prin grădină, strigând-o mereu. Mi-aduc aminte exact cum era totul în acea zi. Soarele strălucea pe chiparoşii înalţi şi pe pinii din grădină. Damon şi cu mine am trecut iute printre ei, grăbind tot mai mult pasul şi strigând. Şi am tot strigat-o…

Elena simţea tremurul din trupul lui Stefan, îl simţea prin degetele încleştate în jurul mâinii ei. Respiraţia lui era rapidă, cu răsuflări scurte.

— Ajunsesem aproape la capătul grădinii când mi-am amintit de un loc pe care Katherine îl îndrăgea. Era către margine, un zid jos lângă un lămâi. Am pornit într-acolo, strigând-o. Dar pe când mă apropiam, strigătele mi s-au stins. Simţeam… o teamă, o presimţire cumplită. Şi ştiam că nu trebuia… nu trebuia să mă duc…

— Stefan! exclamă Elena.

Degetele lui îi striveau acum mâna, făcând-o să o doară. Trupul lui tremura tot mai tare, se cutremura.

— Stefan, te rog!

Dar el nu păru să o audă.

— A fost ca… ca un coşmar… totul s-a întâmplat atât de încet. Nu mă puteam mişca… şi totuşi trebuia să mă mişc. Trebuia să merg mai departe. Cu fiecare pas, teama creştea tot mai mult. Aproape că îmi miroseam teama. Mirosea asemeni grăsimii arse. Nu trebuie să mă duc acolo… nu vreau să văd…

Vocea lui deveni ascuţită, grăbită. Acum respira sacadat, cu icnete. Avea ochii mari, dilataţi, ca un copil îngrozit. Elena îi cuprinse cu cealaltă mână degetele care o strângeau ca o menghine, acoperindu-le cu totul.

— Stefan, e-n regulă. Nu eşti acolo. Eşti aici, cu mine.

— Nu vreau să văd… dar nu mă pot împotrivi. E ceva alb. Ceva alb sub copac. Nu mă face să mă uit!

— Stefan, Stefan, uită-te la mine!

Dar el nu mai auzea. Cuvintele îi ieşeau ca nişte spasme întretăiate, ca şi cum nu le mai putea controla, ca şi cum nu putea să le rostească suficient de repede.

— Nu pot să mă mai apropii… dar o fac. Văd copacul, zidul. Şi albul acela. În spatele copacului. Alb cu auriu pe dedesubt. Şi pe urmă ştiu, ştiu, şi mă duc către el, pentru că e rochia ei. Rochia albă a lui Katherine. Şi merg în spatele copacului şi o văd pe pământ şi e adevărat. E rochia lui Katherine…

Vocea lui crescu şi apoi se opri, înecată într-o groază de neînchipuit.

— … dar Katherine nu e în ea.

Elena se simţi înfrigurată, ca şi cum tot trupul ei fusese cufundat în apă rece ca gheaţa. I se făcu pielea ca de găină şi încercă să-i spună ceva, dar nu reuşi. El povesti mai departe, gâfâit, ca şi cum putea să ţină groaza departe de el doar continuând să vorbească.

— Katherine nu e acolo, aşa că poate totul nu e decât o glumă, dar rochia ei e pe pământ şi e plină de cenuşă. La fel ca cenuşa din vatră, exact la fel, doar că cenuşa asta miroase a carne arsă. Are o duhoare care îmi face greaţă, care îmi înmoaie picioarele. Lângă o mânecă a rochiei se află o bucată de pergament. Iar pe o piatră, pe o piatră aflată nu departe, e un inel. Un inel cu o piatră albastră, inelul ei. Inelul lui Katherine…

Brusc, Stefan strigă cu o voce disperată:

— Katherine, ce-ai făcut?

Apoi căzu în genunchi, dând în cele din urmă drumul degetelor Elenei, şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

Elena îl ţinu în vreme ce el tremura, cuprins de jalnice suspine. Îl ţinu de umeri, strângându-l lângă ea.

— Katherine şi-a scos inelul, şopti ea, şi nu era o întrebare. S-a expus luminii soarelui.

Suspinele lui sfâşietoare continuară, în vreme ce ea îl ţinea lipit de rochia ei albastră, mângâindu-i umerii care se zguduiau de plâns. Îi şoptea tot felul de vorbe menite să-l aline, încercând să nu se gândească la propria ei oroare. Şi, în cele din urmă, el se linişti şi înălţă capul. Vorbi răguşit, dar se vedea că se întorsese în prezent, îşi revenise.

— Pergamentul era un bilet, pentru mine şi Damon. În el scria că fusese egoistă, că voise să ne aibă pe amândoi. Spunea… că nu suporta să fie cauza duşmăniei dintre noi. Spera că odată

dispărută, noi doi nu ne vom mai urî. Că o făcea ca să ne împace.

— Oh, Stefan, şopti Elena. Simţea cum ochii i se umplu de lacrimi de milă. Oh, Stefan, îmi pare atât de rău. Dar, după tot acest timp, nu înţelegi că ceea ce a făcut Katherine a fost greşit? A fost chiar egoist, şi a fost alegerea ei. Într-un fel, nu are nimic de-a face cu tine sau cu Damon.

Stefan clătină din cap, ca şi cum voia să îndepărteze adevărul cuvintelor ei.

— Şi-a dat viaţa… pentru asta. Noi am omorât-o.

Acum stătea aşezat pe jos. Dar ochii îi erau tot dilataţi, nişte discuri negre uriaşe, şi avea expresia unui băieţel nedumerit.

— Damon s-a apropiat în spatele meu. A luat biletul şi l-a citit. Şi pe urmă… cred că a înnebunit. Amândoi am înnebunit. Eu luasem inelul lui Katherine şi el a încercat să mi-l smulgă din mână. N-ar fi trebuit să o facă. Ne-am luptat. Ne-am spus nişte lucruri îngrozitoare. Ne-am învinuit unul pe altul pentru ceea ce se întâmplase. Nu-mi aduc aminte când ne-am întors spre casă, dar brusc aveam în mână spada. Ne luptam. Voiam să distrug pentru totdeauna chipul acela arogant, să-l omor. Îmi aduc aminte cum tata a strigat din casă. Ne-am luptat mai îndârjit, ca să încheiem înainte să ajungă el la noi. Şi eram doi luptători pe măsură. Dar Damon fusese întotdeauna mai puternic, şi în acea zi părea şi mai iute, ca şi cum se schimbase mai mult decât mine. Şi astfel că atunci când tata încă mai striga de la fereastră, am simţit tăişul spadei lui Damon trecând pe lângă garda mea. Apoi l-am simţit pătrunzându-mi în inimă.

Elena făcu ochii mari, îngrozită, dar el continuă, fără să se oprească:

— Am simţit durerea oţelului, l-am simţit străpungându-mă adânc. Până în miezul inimii, o lovitură puternică. Şi apoi forţa s-a scurs din mine şi am căzut. Am rămas întins acolo, pe dalele de piatră. Ridică privirea către Elena şi încheie simplu: Şi aşa… am murit.

Elena stătea încremenită, ca şi cum sloiul pe care îl simţise în piept mai devreme îi cuprinsese tot trupul într-o încleştare îngheţată.

— Damon se apropie şi se aplecă deasupra mea. Auzeam în depărtare strigătele tatălui meu şi ţipetele servitorilor, dar tot ce vedeam era chipul lui Damon. Ochii aceia negri care erau ca bezna unei nopţi fără Lună. Voiam să-l fac să sufere pentru ceea ce îmi făcuse. Pentru tot ce îmi făcuse mie, şi ce-i făcuse lui

Katherine. Stefan tăcu o clipă, apoi spuse încet, aproape ca în vis: Aşa că mi-am ridicat sabia şi l-am omorât. Cu ultimele puteri, mi-am înjunghiat fratele în inimă.

Furtuna trecuse, şi prin fereastra spartă Elena auzea zgomotele blânde ale nopţii, ţârâitul greierilor, vântul trecând printre copaci. În camera lui Stefan, tăcerea era adâncă.

— N-am mai ştiut nimic, până ce m-am trezit în mormântul meu, spuse Stefan.

Se aplecă în spate, departe de ea, şi închise ochii. Faţa lui era desfigurată şi obosită, dar expresia aceea cumplită, de copil în transă, dispăruse.

— Atât Damon cât şi eu aveam în noi suficient din sângele lui Katherine ca să nu murim cu adevărat. În schimb, ne-am transformat. Ne-am trezit amândoi în mormântul nostru, îmbrăcaţi în cele mai bune haine, aşezaţi pe două lespezi alăturate. Eram prea slăbiţi ca să ne mai facem rău unul altuia; sângele lui Katherine abia ne fusese de ajuns să ne revenim. Şi eram confuzi. L-am strigat pe Damon, dar el a fugit afară în noapte. Din fericire, fusesem îngropaţi cu inelele pe care ni le dăduse Katherine. Iar eu am găsit în buzunar inelul ei. Aproape inconştient, Stefan duse mâna la gât şi pipăi cercul mic de aur. Probabil că s-au gândit că ea mi-l dăduse. Am încercat să mă duc acasă. Asta a fost o prostie. Când m-au văzut, servitorii au început să ţipe şi au alergat să aducă un preot. Am fugit de acolo şi eu. În singurul loc unde eram în siguranţă, în întuneric. Şi acolo am stat de atunci. Acela e locul meu, Elena. Am omorât-o pe Katherine cu mândria şi gelozia mea, şi l-am omorât pe Damon cu ura mea. Dar am făcut mai rău decât să-l ucid. L-am condamnat la o viaţă veşnică şi chinuită. Dacă n-ar fi murit atunci, cu sângele lui Katherine atât de puternic în venele lui, ar fi avut o şansă. În timp, sângele i s-ar fi subţiat şi apoi ar fi dispărut. El ar fi devenit din nou un om normal. Dar omorându-l atunci, l-am condamnat să trăiască în întuneric. I-am luat singura şansă de salvare. Stefan râse amar. Ştii ce înseamnă *Salvatore* în italiană, Elena? Înseamnă salvare, mântuitor. Aşa mă cheamă, şi am primit şi numele Sfântului Stefan, primul martir al creştinătăţii. Iar eu l-am osândit pe fratele meu să trăiască în iad.

— Nu, spuse Elena. Apoi, cu o voce mai puternică, repetă: Nu, Stefan. S-a osândit singur. *El* te-a omorât *pe tine.* Dar ce s-a întâmplat apoi cu el?

— Un timp s-a alăturat aşa-numitelor *Compagnie di ventura,*

mercenari nemiloşi care jefuiau şi devastau. A străbătut ţara alături de ei, luptând şi bând sângele victimelor sale. În acea vreme eu trăiam în afara zidurilor cetăţii, aproape mort de foame, omorând animale, eu însumi animal. Mult timp n-am ştiut nimic de Damon. Apoi, într-o zi, i-am auzit vocea în mintea mea. Era mai puternic ca mine, pentru că bea sânge omenesc. Iar când oamenii sunt omorâţi, esenţa vieţii pe care o dăruiesc este într-un fel mai puternică decât orice. E ca şi cum în acele ultime clipe de groază şi luptă sufletul are cea mai mare vibraţie. Pentru că Damon omora oameni, era capabil să se hrănească din Puteri mai mult decât mine.

— Ce… puteri? întrebă Elena.

Un gând prindea formă în mintea ei.

— Forţă, aşa cum spuneai tu, şi rapiditate. O ascuţire a simţurilor, mai ales noaptea. Acestea sunt cele de bază. Putem de asemenea să… simţim minţile. Le putem percepe prezenţa, şi uneori natura gândurilor. Putem să semănăm confuzie în minţile mai slabe, fie să punem stăpânire pe ele, fie să le supunem voinţei noastre. Mai sunt şi altele. Cu suficient sânge omenesc ne putem schimba forma, putem deveni animale. Şi cu cât ucizi mai mult, cu atât mai intense devin Puterile… Vocea lui Damon era foarte puternică în mintea mea. Spunea că acum el era condotierul propriei sale *compagnia* şi se întorcea în Florenţa. Spunea că dacă o să mă aflu acolo atunci când va veni, o să mă omoare. L-am crezut şi am plecat. De atunci l-am văzut doar de câteva ori. Ameninţarea a rămas aceeaşi, şi el este întotdeauna mult mai puternic decât mine. Damon a profitat din plin de natura lui şi pare să se bucure de latura ei întunecată. Dar asta e şi natura mea. Aceeaşi întunecime e şi înlăuntrul meu. Credeam că o s-o înfrâng, dar m-am înşelat. De aceea am venit aici, în Fell’s Church. Credeam că dacă mă stabilesc într-un orăşel, departe de vechile amintiri, aş putea să mă eliberez de întuneric. În schimb, în noaptea asta am omorât un om.

— Nu, spuse Elena cu hotărâre. Nu cred asta, Stefan.

Povestea lui o umpluse de oroare şi milă… şi teamă de asemeni. Recunoştea asta. Dar scârba ei dispăruse, şi de un lucru era foarte sigură. Stefan nu era un criminal.

— Ce s-a întâmplat în seara asta, Stefan? Te-ai certat cu Tanner?

— Eu… nu-mi aduc aminte, spuse el înnegurat. Am folosit Puterea pentru a-l convinge să facă ce voiaţi voi. Pe urmă am

plecat. Dar mai târziu m-am simţit ameţit şi cuprins de slăbiciune. La fel cum s-a mai întâmplat. O privi în ochi. Ultima dată când s-a întâmplat eram în cimitir, chiar lângă biserică, în noaptea când Vickie Bennett a fost atacată.

— Dar nu tu ai făcut asta. Tu nu puteai să faci asta… Stefan?

— Nu ştiu, spuse el pe un ton aspru. Ce altă explicaţie mai există? Eu chiar am băut sânge din bătrânul acela de sub pod în noaptea când ai fugit cu fetele din cimitir. Aş fi jurat că nu i-am luat atât de mult încât să-i fac vreun rău, dar a fost cât pe ce să moară. Şi am fost, de asemenea, acolo când Vickie şi Tanner au fost atacaţi.

— Dar nu-ţi aduci aminte să-i fi atacat tu, spuse Elena, uşurată.

Ideea care prindea formă în mintea ei era acum aproape convingere.

— Ce contează? Cine altcineva ar fi putut-o face, dacă nu eu?

— Damon, spuse Elena.

El tresări şi Elena văzu cum umerii i se încordează din nou.

— E un gând plăcut. La început am sperat că ar putea exista o asemenea explicaţie. Că ar putea fi altcineva, cineva ca fratele meu. Dar am iscodit cu mintea şi nu am găsit nimic, nici o altă prezenţă. Cea mai simplă explicaţie este că eu sunt ucigaşul.

— Nu, spuse Elena, nu înţelegi. Nu vreau să spun că cineva ca Damon ar putea să facă lucrurile pe care le-am văzut. Spun că Damon este aici, în Fell’s Church. L-am văzut eu. Stefan se holbă la ea.

— El trebuie să fie, spuse Elena, trăgând aer adânc în piept. L-am văzut deja de două, poate chiar de trei ori. Stefan, tu mi-ai spus o poveste lungă, iar acum o să-ţi spun şi eu una.

Pe cât de repede şi de simplu putu, îi istorisi ce se întâmplase în sala de sport şi acasă la Bonnie. Buzele lui se strânseră într-o linie albă când îi povesti cum încercase Damon să o sărute. Obrajii ei se îmbujorară când îşi aminti de propria reacţie, cum aproape că îi cedase. Dar îi spuse totul lui Stefan.

Şi despre cioară, şi toate celelalte lucruri stranii care se petrecuseră de când se întorsese din Franţa.

— Şi, Stefan, eu cred că Damon a fost în seara asta în Casa Bântuită, încheie ea. Chiar după ce tu te-ai simţit ameţit în camera din faţă, a trecut pe lângă mine cineva îmbrăcat ca… ca Moartea, cu o robă neagră şi glugă, şi nu i-am putut vedea chipul. Dar era ceva familiar în felul în care păşea. A fost el,

Stefan. Damon a fost acolo.

— Dar asta tot nu explică celelalte dăţi. Vickie şi bătrânul. Eu am luat sânge de la bătrân.

Faţa lui Stefan era încordată, ca şi cum aproape că se temea să spere.

— Dar chiar tu ai spus că nu ai luat atâta cât să-i faci rău. Stefan, cine ştie ce i s-a întâmplat omului după ce tu ai plecat? Nu era cel mai uşor pentru Damon să-l atace atunci? Mai ales dacă Damon te-a pândit tot timpul, poate sub o altă formă…

— Ca o cioară, murmură Stefan.

— Ca o cioară. Cât despre Vickie… Stefan, ai spus că tu poţi semăna confuzie în minţile mai slabe, să le supui. N-ar fi putut să facă asta şi Damon cu tine? Să-ţi supună mintea, aşa cum şi tu poţi supune mintea unui muritor?

— Da, şi să-şi ascundă prezenţa de mine. În vocea lui Stefan se simţea o tulburare crescândă.

— De aceea nu a răspuns chemărilor mele. Voia…

— Voia să se întâmple exact ceea ce s-a întâmplat. Voia să te îndoieşti de tine, să crezi că eşti un ucigaş. Dar nu este adevărat, Stefan. Oh, Stefan, acum ştii asta şi nu trebuie să te mai temi.

Se ridică, simţindu-se cuprinsă de bucurie şi uşurare. Până la urmă, noaptea asta oribilă se încheia cu ceva minunat.

— De-asta ai fost atât de rece cu mine, nu-i aşa? spuse ea, întinzându-şi mâinile către el. Pentru că te temi de ceea ce ai putea face. Dar nu trebuie să te mai temi de asta.

— Nu trebuie? Stefan respira repede acum, şi îi privi braţele întinse spre el ca şi cum ar fi fost nişte şerpi. Crezi că nu mai am nici un motiv să mă tem? E posibil ca Damon să fi atacat oamenii aceia, dar el nu-mi controlează gândurile. Şi tu nu ştii ce am gândit despre tine.

Elena îşi păstră vocea calmă.

— Tu nu vrei să-mi faci rău, spuse ea cu convingere.

— Nu? Au fost atâtea dăţi, când te priveam în văzul lumii, când cu greu mă abţineam să nu te ating. Când eram atât de tentat de gâtul tău alb, de gâtul tău subţire şi alb, cu venele pulsând abia văzute sub piele…

Ochii lui erau aţintiţi pe gâtul ei într-un fel care îi amintea de ochii lui Damon, şi Elena simţi cum inima îi bate mai tare.

— Dăţi când mă gândeam că o să te apuc şi o să te forţez să-mi cedezi chiar acolo, în şcoală.

— Nu e nevoie să mă forţezi, spuse Elena, îşi simţea pulsul

zvâcnindu-i în tot trupul; în încheieturile mâinilor şi în îndoitura cotului, şi în gât. Am luat o hotărâre, Stefan, spuse ea încet, privindu-l în ochi. Vreau să o faci.

El înghiţi cu greu.

— Nu ştii ce-mi ceri.

— Cred că ştiu. Mi-ai spus cum a fost cu Katherine, Stefan. Vreau să fie la fel şi cu noi. Sigur, nu vreau să mă transformi. Dar putem să împărţim puţin fără să se întâmple asta, nu-i aşa? Ştiu, adăugă ea, şi mai încet, cât de mult ai iubit-o pe Katherine. Dar ea nu mai e acum, şi eu sunt aici. Şi te iubesc, Stefan. Vreau să fiu cu tine.

— Nu ştii ce vorbeşti! Stefan stătea rigid, cu chipul cuprins de furie, cu ochii chinuiţi. Dacă îmi dau o dată frâu liber, ce mă va împiedica să te transform, sau chiar să te omor? Patima e mai puternică decât îţi poţi imagina. Tot nu înţelegi ce sunt, nu înţelegi ce pot face?

Ea stătea şi îl privea calmă, cu bărbia uşor ridicată. Asta păru să îl înfurie.

— Nu-ţi ajunge ce-ai văzut? Sau trebui să-ţi arăt mai mult? Nu-ţi poţi închipui ce-aş putea să-ţi fac? Se îndreptă cu paşi mari către căminul rece şi luă de acolo o bucată mare de lemn, mai groasă decât braţele Elenei împreună. Dintr-o singură mişcare, o rupse în două ca şi cum ar fi fost un băţ de chibrit. Ce-aş putea să le fac oaselor tale fragile? spuse el.

În partea cealaltă a camerei era o pernă aruncată de pe pat; o luă de jos şi cu o mişcare a unghiilor sfârtecă faţa de mătase.

— Pielii tale moi?

Apoi se apropie de Elena cu o iuţeală nefirească; înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă, el era lângă ea şi o strângea de umeri. O privi în ochi o clipă, apoi, cu un şuierat sălbatic care făcu să i se ridice Elenei părul pe ceafa, îşi dezgoli dinţii.

Era acelaşi rânjet feroce pe care-l văzuse pe acoperiş, aceiaşi dinţi albi în care caninii deveniseră incredibil de lungi şi de ascuţiţi. Erau colţii unui animal de pradă, ai unui vânător.

— Gâtului tău alb, spuse el cu o voce schimbată.

Elena rămase ca paralizată o clipă, uitându-se lung, constrânsă parcă, la acel chip înspăimântător, apoi ceva din adâncul sufletului ei se dovedi mai puternic. Ridică mâinile, în cercul strâmt al braţelor lui care o strângeau, şi îi cuprinse faţa. Îi simţi obrajii reci în palme. Îl ţinu în felul acesta, cu blândeţe, cu atâta blândeţe, ca şi cum ar fi vrut să-i reproşeze strânsoarea

furioasă pe umerii ei goi. Şi văzu cum nedumerirea i se aşterne încet pe faţă, când înţelese că ea nu se lupta cu el şi nici nu-l respingea.

Elena aşteptă până când nedumerirea i se reflectă şi în ochi, îmblânzindu-i privirea, făcând-o să pară aproape rugătoare. Ştia că pe chipul ei nu se citea teama, ci doar blândeţea şi iubirea, şi că buzele ei erau uşor întredeschise. Amândoi respirau repede acum, împreună, în acelaşi ritm. Elena simţi cum el începe să tremure, la fel ca atunci când amintirile despre Katherine deveniseră prea dureroase, de nesuportat. Apoi, cu gingăşie şi hotărâre, trase spre ea gura aceea rânjită.

El încercă să se împotrivească. Dar blândeţea ei era mai puternică decât toată puterea lui neomenească. Elena închise ochii şi se gândi doar la Stefan, nu la lucrurile îngrozitoare pe care le aflase în seara asta, ci doar la Stefan, care îi mângâiase părul atât de uşor, de parcă ea s-ar fi putut frânge în mâinile lui. Se gândi la asta, şi sărută acea gură de animal de pradă care o ameninţase cu câteva minute în urmă.

Simţi schimbarea, transformarea gurii lui pe măsură ce el ceda, răspunzând împotriva voinţei lui, primind săruturile ei blânde cu aceeaşi blândeţe. Simţi trupul lui Stefan înfiorându-se şi strânsoarea aspră pe umerii ei slăbind, devenind îmbrăţişare. Şi ştiu că învinsese.

— N-ai să-mi faci niciodată rău, şopti ea.

Era ca şi cum, sărutându-se, alungau toată teama şi disperarea şi singurătatea dinlăuntrul lor. Elena simţi cum o străbate un fior de patimă, asemenea unui fulger de vară, şi simţi pasiunea cu care îi răspunse Stefan. Dar mai presus de orice simţăminte, copleşindu-le, era o tandreţe de o intensitate aproape înspăimântătoare. Nu era nevoie de grabă sau de duritate, îşi spuse Elena în vreme ce Stefan o aşeza cu blândeţe pe pat.

Treptat, sărutările deveniră din ce în ce mai stăruitoare, şi Elena simţi fulgerul de vară străbătându-i în valuri tot trupul, încărcându-l de electricitate, făcându-i inima să bată mai năvalnic şi să i se taie răsuflarea. O făcea să se simtă ciudat de moale şi de ameţită, o făcea să închidă ochii şi să-şi dea capul pe spate, lăsându-se în voia patimii.

E timpul, Stefan, gândi ea. Şi, cu blândeţe, îi trase din nou gura în jos, de data asta către gâtul ei. Îi simţi buzele atingându-i pielea, îi simţi răsuflarea caldă şi rece totodată. Apoi simţi o

durere ascuţită.

Dar durerea dispăru aproape imediat, înlocuită de o plăcere care o făcu să tremure. Un val imens de tandreţe o străbătu, îndreptat către Stefan.

În cele din urmă îi privi chipul, un chip care în sfârşit i se dezvăluia, care nu se mai ascundea în spatele zidurilor. Iar privirea pe care o văzu în ochii lui o făcu să se simtă fără putere.

— Ai încredere în mine? şopti el.

Şi când ea doar încuviinţă din cap, rămase cu privirea aţintită în ochii ei în timp ce întindea mâna după ceva aflat lângă pat. Era pumnalul. Ea îl privi fără teamă şi apoi se uită din nou fix în ochii lui.

Fără să-şi ia privirea de la ea, el îl scoase din teacă şi-şi făcu o mică tăietură la baza gâtului. Elena o privi cu ochii mari, privi sângele la fel de strălucitor ca boabele de ilice, dar când el o trase către el nu se împotrivi.

Apoi o ţinu în braţe mult timp, în vreme ce afară greierii continuau să-şi ţârâie cântecul. În cele din urmă, el se mişcă.

— Aş vrea să poţi să rămâi aici, şopti. Aş vrea să poţi să rămâi pentru totdeauna. Dar nu poţi.

— Ştiu, răspunse ea, la fel de încet. Ochii li se întâlniră din nou, într-o înţelegere tăcută. Aveau atât de multe lucruri să-şi spună, atâtea motive pentru a fi împreună.

— Mâine, spuse ea. Apoi, rezemându-se de umărul lui, şopti: Orice se-ntâmplă, Stefan, voi fi alături de tine. Spune-mi că mă crezi.

Vocea lui se auzi încet, înăbuşită de părul ei.

— Oh, Elena, te cred. Orice se-ntâmplă, vom fi împreună.

Capitolul 15

După ce o lăsă pe Elena acasă, Stefan se duse în pădure.

O luă pe Old Creek Road, mergând pe sub norii cenuşii prin care nu se vedea nici un petic de cer, către locul unde oprise în prima zi de şcoală.

Lăsă maşina şi încercă să regăsească drumul care ducea către luminişul unde văzuse cioara. Instinctele lui de vânător îl ajutară, căci îşi aminti de forma unui anume tufiş sau de un copac noduros, până ce ajunse la locul deschis, înconjurat de stejari bătrâni.

Aici era. Sub pătura frunzelor maronii pătate, poate că mai existau încă oasele iepurelui.

Respirând adânc pentru a se calma, pentru a-şi aduna Puterile, aruncă un gând iscoditor, întrebător.

Şi pentru prima oară de când venise în Fell's Church, simţi pâlpâind un răspuns. Dar părea slab şi tremurător, şi nu-l putea localiza în spaţiu.

Oftă şi se întoarse… şi încremeni.

Damon se afla în faţa lui, cu braţele încrucişate pe piept, rezemat de cel mai mare stejar din luminiş. Arăta ca şi cum era acolo de multe ore.

— Aşa deci, spuse Stefan apăsat, e adevărat. A trecut multă vreme, frate.

— Nu atât de multă cât crezi tu, frate.

Stefan îşi aminti de acea voce, catifelată, ironică.

— Nu te-am pierdut din ochi de-a lungul anilor, continuă calm Damon. Îndepărtă o bucăţică de coajă de copac de pe mâneca jachetei de piele la fel de detaşat ca pe vremea când îşi aranja manşetele de brocart. Dar tu n-aveai cum să ştii asta, nu? Ah, nu, Puterile tale sunt la fel de slabe ca întotdeauna.

— Ai grijă, spuse încet Stefan, pe un ton ameninţător. Ai mare grijă în noaptea asta. Nu sunt prea îngăduitor.

— Sfântul Stefan furios? Ca să vezi. Eşti supărat, bănuiesc, din cauza micilor mele incursiuni în teritoriul tău. Am făcut-o doar pentru că vreau să fiu aproape de tine. Fraţii ar trebui să fie apropiaţi.

— Ai omorât în seara asta. Şi ai încercat să mă faci să cred că eu am făcut-o.

— Eşti foarte sigur că n-ai făcut-o? Poate că am făcut-o împreună. Ai grijă! spuse când Stefan înainta către el. Nici eu nu sunt prea îngăduitor în seara asta. Eu am avut doar un profesor de istorie sfrijit; tu ai avut o faţă drăguţă.

Furia din adâncul lui Stefan se adună, părând să se strângă într-un punct fierbinte şi strălucitor, ca un soare înăuntrul lui.

— Stai departe de Elena, şopti el atât de ameninţător încât Damon chiar îşi trase uşor capul în spate. Stai departe de ea, Damon. Ştiu că ai pândit-o, ştiu că ai urmărit-o. Dar s-a terminat. O singură dată să te mai apropii de ea şi-o să-ţi pară rău.

— Întotdeauna ai fost egoist. Singurul tău defect. Nu vrei să împărţi nimic, nu-i aşa?

Brusc, buzele lui Damon se arcuiră într-un zâmbet deosebit

de frumos.

— Dar, din fericire, încântătoarea Elena e mult mai generoasă. Nu ţi-a spus de mica noastră relaţie? Ei, prima dată când ne-am văzut, aproape că mi s-a dăruit pe loc.

— Asta e o minciună!

— Oh, nu, frate dragă. Eu nu mint niciodată când e vorba de ceva important. Sau vreau să spun lipsit de importanţă? Oricum, prea frumoasa ta domniţă aproape că a leşinat în braţele mele. Cred că îi plac bărbaţii în negru. În vreme ce Stefan îl privea fix, încercând să-şi controleze respiraţia, Damon adăugă, aproape cu blândeţe: Ştii, te înşeli în privinţa ei. Crezi că e dulce şi docilă, aşa cum era Katherine. Dar nu e. Nu e deloc genul tău, neprihănitul meu frate. Are în ea un spirit şi un foc cu care tu n-ai şti ce să faci.

— Şi tu ai şti, nu?

Damon îşi desfăcu braţele şi zâmbi din nou, încet.

— Oh, da.

Stefan voia să se repeadă la el, să-i şteargă de pe faţă zâmbetul acela frumos şi plin de aroganţă, să-i frângă gâtul lui Damon. Spuse, abia controlându-şi glasul:

— Ai dreptate într-o singură privinţă. E puternică. Suficient de puternică pentru a te respinge. Iar acum că ştie ce eşti tu cu adevărat, o va face. Tot ce simte acum pentru tine e dezgust.

Sprâncenele lui Damon se ridicară.

— Chiar aşa? Mai vedem noi. Poate că va descoperi că îi place mai mult adevăratul întuneric decât amurgul palid. Eu, cel puţin, pot să recunosc adevărul despre natura mea. Dar îmi fac griji pentru tine, frăţiore. Pari slăbit şi prost hrănit. Te cam aţâţă, nu?

Omoară-l, spuse imperios ceva în mintea lui Stefan. Omoară-l, rupe-i gâtul, sfâşie-i gâtul în fâşii însângerate de carne. Dar ştia că Damon se hrănise foarte bine în acea seară. Aura întunecată a fratelui său era mărită, pulsatilă, aproape că strălucea cu esenţa vieţii pe care el o luase.

— Da, am băut din plin, spuse pe un ton amuzat Damon, ca şi cum ar fi ştiut ce gândea Stefan. Oftă şi îşi trecu limba peste buze, amintindu-şi satisfăcut. Era mic, dar avea în el o cantitate surprinzătoare de sevă. Nu la fel de drăguţ ca Elena, şi cu siguranţă nu mirosea la fel de bine. Dar e întotdeauna înviorător să simţi sângele nou cum cântă în tine.

Damon răsuflă adânc şi se îndepărtă de copac, uitându-se în

jur. Stefan îşi aminti şi de acele mişcări graţioase, de fiecare gest controlat şi precis. Secolele doar cizelaseră eleganţa naturală a lui Damon.

— Îmi stârneşte cheful să fac asta, spuse Damon, apropiindu-se de un copăcel aflat la câţiva metri mai departe.

Avea o dată şi jumătate înălţimea lui Damon şi când acesta îl apucă degetele lui nu se uniră în jurul trunchiului. Dar Stefan văzu cum răsuflarea lui Damon se iuţeşte, cum îi joacă muşchii sub cămaşa neagră subţire, şi apoi copacul fu smuls din pământ, cu rădăcinile atârnându-i. Stefan simţea mirosul puternic al pământului jilav răscolit.

— Oricum, nu-mi plăcea acolo, spuse Damon şi îl azvârli cât de departe îi îngăduiră rădăcinile încurcate. Apoi zâmbi fermecător. Şi-mi stârneşte şi cheful să fac *asta.*

Se văzu o mişcare rapidă, o fulgerare, şi Damon dispăru. Stefan se uită în jur, dar nu văzu nici urmă de el.

— Sus, frate.

Vocea venea de deasupra capului său şi când Stefan ridică privirea îl văzu pe Damon cocoţat printre ramurile stejarului. Se auzi un foşnet de frunze maronii şi el dispăru din nou.

— Aici, în spate, frate. Stefan simţi o bătaie pe umăr şi se răsuci, dar nu văzu nimic în spatele lui.

— Aici, frate. Se răsuci din nou.

— Nu, încearcă aici.

Furios, Stefan se întoarse în cealaltă parte, întinzând mâna şi încercând să-l apuce pe Damon. Dar degetele lui prinseră doar aer.

Aici, Stefan. De data asta vocea era în mintea lui şi Puterea ei îl zgudui profund. Era nevoie de o forţă extraordinară pentru a proiecta atât de clar gânduri.

Încet, se mai răsuci o dată, şi îl văzu pe Damon în poziţia lui iniţială, rezemat de stejarul cel mare.

Dar de data asta amuzamentul din privire îi dispăruse. Ochii lui erau negri şi impenetrabili, iar gura lui era strânsă într-o linie subţire.

De ce altă dovadă mai ai nevoie, Stefan? Eu sunt mai puternic decât tine, la fel cum tu eşti mai puternic decât aceste jalnice făpturi omeneşti. Sunt şi mai rapid decât tine, şi am şi alte Puteri de care tu nici măcar n-ai auzit. Vechile Puteri, Stefan. Şi nu mă tem să le folosesc. Dacă vei lupta împotriva mea, le voi folosi împotriva ta.

— De-asta ai venit aici? Ca să mă chinui?

Am fost îndurător cu tine, frate. Aş fi putut de multe ori să te ucid, dar ţi-am cruţat de fiecare dată viata. Dar acum e diferit.

Damon se desprinse de copac şi spuse cu glas tare:

— Te avertizez, Stefan, nu mi te împotrivi. Nu contează de ce am venit aici. Ceea ce vreau acum e Elena. Şi dacă încerci să mă împiedici să o fac a mea, te omor.

— Poţi să încerci, spuse Stefan.

Miezul fierbinte în care se strânsese furia dinăuntrul lui ardea mai strălucitor ca niciodată, revărsându-şi lumina ca o întreagă galaxie de aştri. Ştia, într-un fel, că ameninţa întunecimea lui Damon.

— Crezi că nu pot s-o fac? Nu te-nveţi minte niciodată, nu-i aşa, frăţiore?

Stefan avu timp doar cât să vadă cum Damon clatină obosit din cap, apoi ceva se mişcă iar fulgerător şi se simţi cuprins de nişte mâini puternice. În clipa următoare lupta, cu violenţă, încercând din răsputeri să scape de ele. Dar erau ca nişte mâini de oţel.

Lovi cu sălbăticie, încercând să ajungă la zona vulnerabilă de sub bărbia lui Damon. Degeaba, avea braţele ţintuite la spate, trupul imobilizat. Era la fel de neputincios ca o pasăre în ghearele unei pisici agile şi pricepute.

Se lăsă moale pentru o clipă, trăgându-se în jos cu toată greutatea, pentru ca în clipa următoare să-şi încordeze brusc toţi muşchii, încercând să se elibereze, încercând să lovească. Dar mâinile nemiloase doar îşi măriră strânsoarea, făcându-i zbaterile inutile. Jalnice.

Întotdeauna ai fost încăpăţânat. Poate că asta te va convinge. Stefan privi chipul fratelui său, la fel de palid ca ferestrele cu geam jivrat de la pensiune, şi la acei ochi negri ca un hău fără fund. Apoi simţi nişte degete apucându-l de păr, trăgându-i capul pe spate, lăsându-i gâtul expus.

Zbaterile lui se înteţită, deveniră sălbatice. *Nu te obosi,* spuse vocea din capul lui, şi apoi simţi durerea ascuţită a dinţilor. Simţi umilinţa şi neputinţa victimei, a vânatului, a prăzii. Şi apoi durerea provocată de sângele luat împotriva voinţei sale.

Refuză să cedeze, şi durerea deveni mai cumplită, avea senzaţia că i se smulgea sufletul la fel cum fusese smuls din pământ acel copac tânăr. Îl străpungea ca nişte suliţe de foc, concentrându-se pe acele puncte din pielea lui unde se

înfipseseră dinţii lui Damon. O durere agonizantă îi ardea maxilarul şi obrazul, coborându-i către umăr şi piept. Simţi un val de ameţeală şi îşi dădu seama că îşi pierde cunoştinţa.

Apoi, brusc, mâinile îi dădură drumul şi el se prăbuşi la pământ, pe un strat de frunze de stejar umede şi veştejite. Gâfâind să-şi recapete răsuflarea, se chinui să se ridice în patru labe.

— Vezi, frăţiore, sunt mai puternic decât tine, suficient de puternic pentru a te nimici, pentru a-ţi lua sângele şi viaţa dacă vreau. Lasă-mi-o pe Elena, altfel o voi face.

Stefan ridică privirea. Damon stătea cu capul dat pe spate, cu picioarele uşor depărtate, asemenea unui învingător care-şi pune piciorul pe gâtul celui învins. Ochii aceia întunecaţi ca noaptea ardeau triumfători, şi sângele lui Stefan era pe buzele lui.

Stefan se simţi plin de ură, o ură cum nu mai cunoscuse vreodată. Era ca şi cum toată ura pe care o avusese până atunci pentru Damon fusese doar o picătură de apă în acest ocean înspumat, furtunos. În lungile veacuri care trecuseră, de multe ori regretase ceea ce îi făcuse fratelui său, de multe ori îşi dorise din tot sufletul să-i poată schimba soarta. Acum nu voia decât să o facă din nou.

— Elena nu este a ta, spuse el printre dinţi, ridicându-se în picioare şi încercând să nu arate cu ce efort făcea asta. Şi nu va fi niciodată.

Concentrându-se pe fiecare pas, punând cu grijă un picior în faţa celuilalt, începu să se îndepărteze. Îl durea tot trupul, iar ruşinea pe care o simţea era chiar mai mare decât suferinţa fizică. Avea lipite pe haine bucăţi de frunze ude şi pământ, dar nu se scuturã. Se chinui să meargă mai departe, să reziste în faţa slăbiciunii care îi înmuia picioarele.

Nu te-nveţi minte niciodată, frate.

Stefan nu se uită înapoi şi nici nu încercă să răspundă. Scrâşni din dinţi şi îşi forţă picioarele să se mişte mai departe. Încă un pas. Şi încă un pas. Şi încă unul.

Dacă ar putea doar să se aşeze pentru o clipă, să se odihnească…

Încă un pas, şi încă un pas. Maşina nu putea fi prea departe. Frunzele foşneau sub picioarele lui, apoi auzi frunzele foşnind în spatele lui.

Încercă să se întoarcă repede, dar reflexele îi dispăruseră aproape cu totul. Iar mişcarea fulgerătoare fu prea mult pentru

el. Întunericul îi cuprinse trupul şi mintea, şi începu să cadă. Căzu întruna, în bezna nopţii absolute. Şi apoi, Cerul se îndură de el şi nu mai ştiu nimic.

Capitolul 16

Elena se îndreptă grăbită către liceul „Robert E. Lee”, având sentimentul că nu se mai dusese la şcoală de mulţi ani. Noaptea trecută i se părea un moment din trecutul îndepărtat, din copilărie, de care cu greu îşi aducea aminte. Dar ştia că astăzi va trebui să înfrunte consecinţele ei.

Noaptea trecută trebuise sa se confrunte cu mătuşa Judith. Mătuşa ei fusese teribil de îngrijorată când vecinii îi spuseseră despre crimă, şi apoi şi mai îngrijorată când nimeni nu părea să ştie unde era Elena. Când Elena ajunsese acasă la aproape două dimineaţa, mătuşa era înnebunită de îngrijorare.

Elena nu putuse să explice nimic. Nu putuse decât să spună că fusese cu Stefan şi că ştia că el era cel acuzat de crimă, dar că ea ştia că era nevinovat.

Restul, tot ce se mai întâmplase, trebuise să-l păstreze pentru ea. Chiar dacă mătuşa Judith l-ar fi crezut, n-ar fi înţeles niciodată.

Iar în dimineaţa asta Elena dormise prea mult şi acum întârziase. Străzile erau pustii şi ea era singura trecătoare, în vreme ce se grăbea către şcoală. Deasupra capului ei, cerul era cenuşiu şi se pornise vântul. Îşi dorea cu disperare să îl vadă pe Stefan. Toată noaptea, în somnul ei agitat şi chinuit, avusese coşmaruri despre el.

Unul dintre vise în special păruse atât de real. În el văzuse chipul palid al lui Stefan şi ochii lui furioşi, acuzatori. Ridica o carte către ea şi-i spunea: „Cum ai putut să faci asta, Elena? Cum ai putut?” Apoi lăsa cartea să cadă la picioarele ei şi se îndepărta grăbit. Ea striga după el, implorându-l, dar el continua să meargă mai departe până ce dispărea în întuneric. Când se uitase la carte, văzuse că era legată în catifea albastră. Jurnalul ei.

Un fior de furie o străbătu acum când se gândi din nou cum îi fusese furat jurnalul. Dar oare ce însemna visul? Ce era în jurnalul ei care să-l facă pe Stefan atât de furios?

Nu ştia. Tot ce ştia era că avea nevoie să îl vadă, să îi audă

vocea, să-i simtă braţele cuprinzând-o. Simţea depărtarea de el ca pe separarea de propriul ei trup.

Urcă în fugă treptele şcolii şi intră pe coridoarele pustii. Se îndreptă către aripa de limbi străine, pentru că ştia că prima oră a lui Stefan era latina. Dacă îl putea vedea măcar pentru o clipă, ştia că se va simţi bine.

Dar el nu era în clasă. Prin ferestruica din uşă, Elena văzu că locul lui era gol.

Matt era însă acolo, şi expresia de pe faţa lui o sperie mai mult ca niciodată. El se tot uita către locul lui Stefan cu o privire plină de teamă şi dezgust.

Elena se întoarse mecanic cu spatele la uşă. Ca un automat, urcă scările şi se duse spre clasa ei de trigonometrie. Deschise uşa şi văzu toate feţele întorcându-se către ea, dar se furişă repede în locul gol de lângă Meredith.

Doamna Halpern se opri din predat pentru o clipă, se uită la ea, apoi continuă. Când profesoara se întoarse din nou cu faţa la tablă, Elena o privi pe Meredith.

Meredith se întinse şi îi luă mâna.

— Eşti bine? o întrebă în şoaptă.

— Nu ştiu, spuse Elena, prosteşte.

Se simţea ca şi cum era sufocată de aerul din jurul ei, ca şi cum în jurul ei se afla o greutate care o strivea. Degetele lui Meredith erau calde şi uscate.

— Meredith, spuse, ştii ce s-a întâmplat cu Stefan?

— Vrei să spui că tu nu ştii?

Ochii negri ai lui Meredith se făcură mari, şi Elena simţi cum greutatea o striveşte şi mai mult. Era ca şi cum se afla în adâncul unei ape, foarte adânc, fără costum de scafandru.

— Nu l-au… nu l-au arestat încă, nu? spuse, chinuindu-se să rostească aceste cuvinte.

— Elena, e şi mai rău. A dispărut. Poliţiştii s-au dus la pensiune azi-dimineaţă devreme şi el nu era acolo. Au venit şi la şcoală, dar n-a apărut azi deloc. Au zis că i-au găsit maşina pe Old Creek Road. Elena, poliţia crede că a plecat, ca a fugit din oraş, pentru că e vinovat.

— Nu e adevărat, spuse Elena printre dinţi. Văzu colegii întorcându-se şi uitându-se la ea, dar nu-i mai păsa. E nevinovat.

— Ştiu că asta crezi tu, Elena, dar atunci de ce-ar fi plecat?

— N-a plecat. Nu, n-a plecat.

Ceva ardea în Elena, un foc de mânie care înăbuşi teama

zdrobitoare. Răsuflarea ei deveni sacadată.

— N-ar fi plecat niciodată de bunăvoie din oraş, spuse.

— Vrei să spui că cineva l-a forţat s-o facă? Dar cine? Tyler n-ar îndrăzni…

— L-a forţat, sau şi mai rău, o întrerupse Elena. Acum, toată clasa se uita la ele, şi doamna Halpern tocmai deschidea gura să vorbească. Elena se ridică brusc, uitându-se în jur fără să vadă nimic.

— Să-l ferească Dumnezeu dacă i-a făcut rău lui Stefan, spuse ea. Să-l ferească Dumnezeu!

Apoi se răsuci şi porni către uşă.

— Elena, întoarce-te! Elena!

Auzi strigătele în urma ei, ale lui Meredith şi ale doamnei Halpern. Merse mai repede, tot mai repede, privind doar înainte, cu un singur gând în minte.

Ceilalţi credeau că se ducea după Tyler Smallwood. Bun. N-aveau decât să-şi piardă timpul alergând în direcţia greşită. Ea ştia ce are de făcut.

Ieşi din şcoală în aerul rece de toamnă. Mergea repede, şi picioarele ei străbătură rapid distanţa între şcoală şi Old Creek Road.

De acolo o coti către Podul Wickery şi cimitir.

Un vânt tăios îi sufla părul pe spate şi îi biciuia obrazul. În jurul ei zburau frunze de stejar, învârtejindu-se în aer. Dar focul distrugător din inima ei era cumplit de arzător, topind frigul. Acum ştia ce înseamnă o furie de nestăpânit. Intră cu paşi mari, pe lângă mesteceni şi sălcii, până în mijlocul cimitirului şi se uită în jurul ei cu ochi înfrigurați.

Deasupra ei, norii curgeau pe cer asemenea unui râu de culoarea plumbului.

Ramurile dezgolite ale stejarilor şi mestecenilor se zbăteau sălbatic, împletite. O pală de vânt îi aruncă în faţă vârtejuri de frunze. Era ca şi cum cimitirul încerca să o alunge de acolo, ca şi cum îi arăta forţa lui, adunându-şi puterile pentru a-i face rău.

Elena ignoră totul. Se răsuci şi privirea ei arzătoare se plimbă cercetătoare printre lespezile de mormânt. Apoi se întoarse şi strigă direct în vântul mânios. Un singur cuvânt, dar cel care ştia că îl va aduce acolo.

— *Damon!*

DRAGOSTEA POATE SĂ UCIDĂ

Un triunghi amoros mortal străbate timpul, din Florența sfârșitului de veac cincisprezece până într-un orășel american din zilele noastre — povestea iubirii adolescentine dintre doi frați vampiri și frumoasa fată împărțită între dragostea lor.

Elena

Fata cu ochi albaștri de nestemată și păr de aur, întotdeauna Regina Balului, cea care poate avea orice băiat își dorește.

Ștefan

Distant și misterios, pare să fie singurul băiat care îi poate rezista Elenei, deși încearcă din răsputeri să o apere de ororile trecutului său tragic.

Damon

Sexy, periculos și mânat de dorința de a se răzbuna pe Stefan, fratele pe care îl învinuiește că l-a trădat. Hotărât să o aibă pe Elena, e în stare să omoare pentru ea.

LEDA, *imprint al* GRUPULUI EDITORIAL CORINT

RECOMANDAT DE: BRAVO GIRL! BRAVO

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-102-252-9
ISBN: 978-973-102-250-5
9 789731 022505
www.edituracorint.ro

Designul copertei: Iulian Frățilă
Fotografia copertei: Fotolia